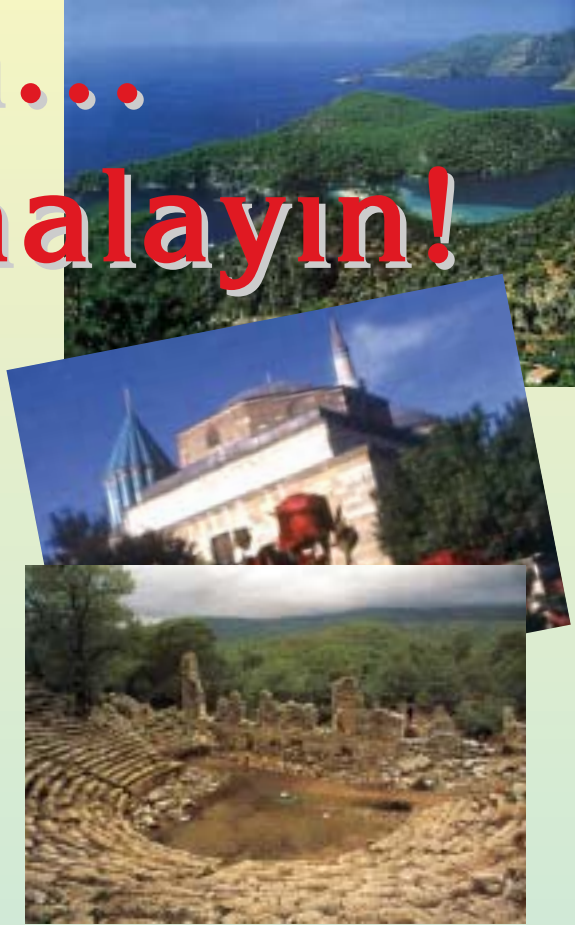

- ★ Din Pezevenklerinin Beyninde Kültür, Tarih Yoktur, Sadece Para ve Emperyalistlere Hizmet Vardır
- ★ Bağdat'ta Bombalarla Yapılan Tarih ve Kültür Yağması, Türkiye'de AKP Aracılığıyla Yapılıyor

Satın... Yağmalayın!

Ormanlar,
kıyılar,
müzeler
kiralık!
Dinini
satan,
bunları
haydi haydi
satar!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 100 / Tarih: 29 Şubat 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

✓ Tecrite karşı direnişte,
107 şehit verildi.
F Tiplerinde Ölüm Orucu
Sürüyor!

TAYAD'lıların BÜYÜK SUÇU

AKP'nin katilliğini
deşifre etmektir:

**F tiplerinde
tecrit ve
107 ölüm
var!**

★ Saldırı
sürüyor...

★ Gözaltına
alınanların
sayısı
200'ü aştı

★ TAYAD
basıldı
TAYAD Başkanı
komployla
tutuklandı

DHKP-C ABD için tehdit

WASHINGTON (AA) - ABD Merkezi Haberalama Teşkilatı (CIA) Başkanı George Tenet, Amerikan çıkarlarına yönelik tehditlerin ABD'ye karşı en büyük tehdit olduğunu söyledi. Tenet, ABD'ye karşı en büyük tehdit olduğunu söyledi.

CIA Başkanı, görüşme- den haberiye aktarıldı. Tenet, ABD'ye karşı en büyük tehdit olduğunu söyledi.

ABD için "tehdit" olmak, her vatansever için onurdur!

"DHKP-C ABD için tehdit"... 24 Şubat'ta TV'lerin haber bültenlerinde, 25 Şubat tarihli gazetelerde birçok kez tekrar edildi bu söz.

ABD Merkezi Haber Alma Teşkilatı (CIA) Başkanı George

Tenet, 24 Şubat'ta ABD Senatosu'nda yaptığı konuşmada, bir kez daha ABD'nin "düşmanlarını" sıraladı.

Tenet'e göre, "Amerikan çıkarlarına yönelik en önemli tehdit şu anda İslamcı teröristlerden geliyor". Ancak Tenet konuşmasında "sol örgütlerinin de görmezden gelinmeyeceğini" belirterek, bu örgütler arasında ülkemizden DHKP-C'yi ve Latin Amerika ve Avrupa'daki çeşitli örgütleri sayıyor.

Tenet bu konuşmasında DHKP-C'nin "Türkiye'deki Amerikan çıkarlarını hedef aldığını" söylüyor. Hatırlanacağı gibi Tenet, bir süre önce yaptığı bir açıklamada da "en tehlikeli 5 örgütü" saymış ve bunların arasında da DHKP-C'ye yer vermişti. DHKP-C'nin neden "en tehlikeli"ler içinde yer almasının gerekçesi olarak da "Örgütün Afganistan'daki ABD operasyonunu açıkça eleştirmesi" gösterilmişti.

Temel olan Amerikan çıkarları ve ABD'nin imparatorluk politikalarıdır.

Hiçbir yerde, hiçbir biçimde Amerikan çıkarlarına karşı çıkmayacaksınız ve hiçbir şekilde Amerikan müdahalelerini eleştirmeyeceksin.

Eğer ABD'nin çizdiği bu çizgilerin dışına çıkıyorsa, "terörist"sin, "tehlikeli"sin ve dolayısıyla "yok edilmesi gereken bir hedef"sin!

ABD'nin tüm muhalif güçleri yok etme politikasının gayri-meşruluğu bir yana, dünya halkları açısından bakıldığında, ABD tarafından tehlikeli görülme, bir onurdur. Amerikan imparatorluğuna boyun eğmemenin ifadesidir.

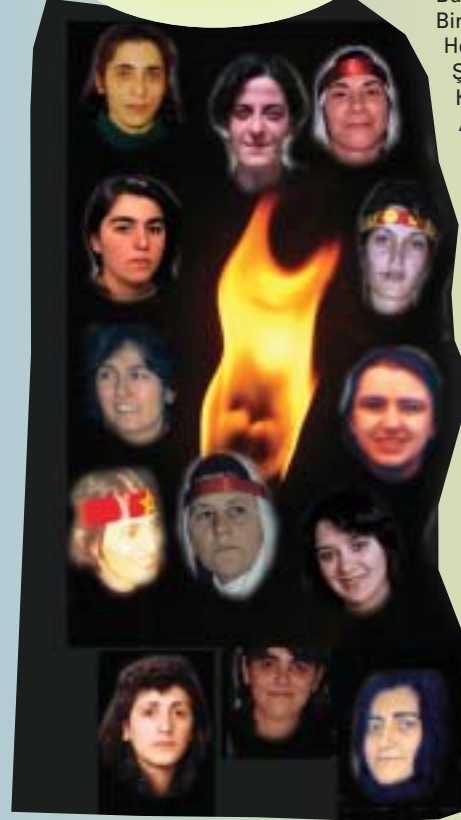
Şu veya bu gerekçeyle ABD'ye boyun eğenlerin, ABD'nin çizdiği sınırlar içinde var olmaya çalışanların dünya halkları karşısında alını açık, başı dik olamaz.

Amerikan tekellerinin yönettiği çeşitli ekonomik kurumlar, "Türkiye'nin hala yabancı sermaye için en riskli ülkelere biri olduğu" yolunda raporlar veriyorlar.

Amerikancılar, işbirlikçi tekeli burjuvazinin köpekleri, bundan çok rahatsız oluyor, üzüntü duyuyorlar. Türkiye'li vatanseverler için ise, "yabancı sermaye için riskli bir ülke olmak", ulusal gururumuzu kabartıyor. Demek ki, bu ülkenin vatansever devrimcileri, ülkemin emperyalizmin çiftliği, üssü olması karşısında diremiyor, savaşıyorlar.

CIA'nın yaptığı bu listelere, yabancı sermayenin "risk raporlarına" bakan her vatansever, safının neresi olacağını da görür. ABD için "tehdit" olanlar, halkların dostudur.

DAĞLAR VE MEŞALE KADINLAR

Bu dağlar Toroslar
Bir yanı Dadal bir yanı Karacaoğlan
Bu dağlar Toroslar
Bir yanı Halil, bir yanı İbili
Her yanı kavgâ, her yanı sevdâ
Şimdi göç eylemenin vaktidir deyip
Karanlığa saplanan ateş oldu kadınlar
Ateş oldu kadınlar

Bu dağlar Munzurlar
Bir yanı Seyid Rıza, bir yanı Bave Düzgün
Bir yanı otuz sekiz, bir yanı Aralık on dokuz
Tutuşunca fidan, alı yeşilli bin fidan
Yanıyorsa Fidan, küllerinden yedi cihan
Karanlığa saplanan ateş oldu kadınlar
Yanıyor meşale, meşale kadınlar

Bu dağlar Ege Dağları
Bir yanı Atçalı, bir yanı Çakırca
Her yanı kavgâ, her yanı sevdâ
Sarı bir meşale gibi yanıyorsa Berrin
Alevli bir Harmandalı dönüyor Yasemin
Karanlığa saplanan ateş oldu kadınlar
Yanıyor meşale, meşale kadınlar

Bu dağlar Sağmalcılar
Bir yanı Yazgül, bir yanı Gülser
İçli bir yangın Özlem şimdi
Diri diri yaktılar, diri diri yaktılar
Bu dağlar Sağmalcılar
Bir yanı Seyhan, bir yanı Şefinur
Açsın Nilüfer, açsın şimdi
Diri diri yaktılar, diri diri yaktılar
Yanıyor meşale, meşale kadınlar

ÇAĞRI DUYURU

Durmanın, dinlenmenin, yorulmanın, beklemenin, kaygılarla, korkularla hareket etmenin zamanı değil;

**5 Mart'ta
Birtan Altunbaş Davası'nda
işkencecilerin yakasına
yapışalım!**

**6 Mart'ta Ankara'da
Kamu emekçileriyle birlikte, IMF
politikalarına karşı barikat örelim!**

**8 Mart'ta
"Dünya Emekçi
Kadınlar
Günü"nde alanları
dolduralım!**

**10-11 Mart'ta
AKP'nin sağlık poli-
tikasına karşı iş bırak-
cak sağlık emekçile-
riyle yanyana olalım!**

**13 Mart'ta
YÖK'e ve Soruşturma
terörüne karşı
Gençlikle Kızılây'da
birlikte olalım!**

**Her gün Her yerde
"Hapishanelerde 107
insan öldü! Duyunuz
mu?" diye sormaya
devam edelim!**

Ekmeke Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmeke ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Mustafa Köşker
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adresi: İnebey Mahallesi İnşaat Caddesi Oto Han 55/54
Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Örg.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayınlar: Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt.
No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6
Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel
Tel-faks: 0 224 224 93 97
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-faks: 0 466 351 42 08
İzmir: Milli Kütüphane Cad. No: 17/194 Tepeköyü İş Merkezi
Koraköfün Tel-faks: 0 232 482 28 54
Kocaeli: Hilmiyet Caddesi Gökkuşan Saray İşhanı Kat: 7
No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51
Mahalle: Dabakhan Mah. Bakırcılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6
Samsun: Talimhanne Cad. Bostancı İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Traşoz: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak
Pustular İşhanı Zemin Kat No:4
Tel-faks: 0462 321 14 80

- 3... *Bir Tek Cümlelinin Korkutuculuğu...*
5... *Oligarşinin Açmazı*
6... *Sansür 107 Ölümün Suç Ortağıdır*
8... *Demokratikleşme Yalan Eşkiyalık Gerçek!*
11... *Ey Dünya... Duyun!*
13... *Polisin Büyük Keşfi!*
15... *AKP Katliamcılığına Ortak Olmak*
16... *KYTK Yasa Tasarısı Mitinglerle Protesto Edildi*
19... *ABD Birtan Altınbaş'ın Katillerinin Safındadır*
22... *Aynı Ülke Aynı Sistem*
24... *Sömürgeciliğin Adı Dostluk Olamaz*
26... *Avrupa Birliği Tecrite ve Hapishanelerdeki 107 Ölüme...*
29... *AKP'nin Filistin Davasına Düşmanlığı Belgelendi*
30... *AKP Kuyuları, Dağları ve Kültür Hazinesini Yağmaya Açıyor*
33... *Direnış Tüm Kesimleri Karar Vermeye Zorluyor*
35... *Anadolu Kar Altında, Ankara'nın Umurunda Değil*
36... *13 Mart'ta Kızılay'dayız*
38... *Polis Devletin Polisi Derneklerimizi Yasadı...*
39... *Afiyet Olsun!*
40... *Özgür Kadın Direnen Kadındır!*
43... *Bizi Neler Birleştirmeli, Neler Ayırmalı?*
44... *Volkan Ağırman'a Hapishane İdaresinin Baskısı Kanıtlandı*
45... *Devrim ve Ütopyalar*
48... *Alibeyköy'de Muhtarlık Önceğimi*
49... *İhsan Cibelik İçin İmza Kampanyası*
50... *Kahramanlar Ölmez*

Bir tek cümlelinin korkutuculuğu ve ülkemizdeki 'demokratlık' soytarılığı

Bir tek cümlelinin koskoca(!) bir devleti bu kadar korkuttuğunun tarihinde örnekleri azdır. Evet bir cümle, sadece bir cümle söyleniyor: "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü! Duydunuz mu?" Ne fazla, ne eksik. Ve işte bu cümle etrafında son yıllarda yaşanan en yoğun polis operasyonları sürdürülüyor. Geçen hafta özellikle vurguladığımız gibi, saldırı AKP hükümetinin **merkezi** kararıyla sürdürülüyor. Türkiye'nin başkentindeki polis de, İzmir'in Menemen'indeki, Samsun'un Merzifon'undaki polis de yasal bir afiş karşısında aynı terörist yöntemlere başvuruyor. Şubelerde pervasızca işkenceler yapılıyor, bir süredir "iz bırakmama" inceliğini(!) gösteren polis, bu inceliğini terk etmiş durumda her yerde. AKP'nin 81 ilde yeniden örgütlediği "özel savaş" birimleri işbaşında. Kaçırıp, işkence yapıp şehir dışına atma gibi yöntemler sıklıkla yeniden uygulanıyor bu operasyonda. Bu tek cümleyi söylemekte ısrar edenler, polis komplolarıyla tutuklanıyor. Gözaltına alınanların sayısı ikiyüzü aştı, tutuklananların sayısı onlarca oldu.

Manzara bu. Terör, komplo, baskı manzarası.

Ve bu manzara karşısında ise koyu bir sessizlik.

AB'cisi, ABD'cisi, AKP'si, Genelkurmay'ı ve onların çeşit çeşit destekçileri, tek bir merkezde birleşmiştir. Hiçbirinin ağzından bu ülke gerçekleri hakkında, ülkemizin emperyalistlere peşkeşi veya emperyalistler adına sürdürülen katliam ve zulüm hakkında tek bir kelime duyulmuyor. Demokrasi, insan hakları adına yıllardır AB'cilik yapanlardan, haklar ve özgürlükler mücadelesine ilgisiz kalamayacak sendikalardan, odalardan, reformist sol partilerden, anlı şanlı demokrat, solcu aydınlardan, sanatçılardan da bir ses çıkmıyor.

F tiplerinin, tecritin nasıl bir faşistlik olduğunu sayfalarca anlatmaya gerek yok; 107 ölüm bilançosu her şeyi anlatıyor zaten. Sansürün nasıl bir şey olduğunu da anlatmaya gerek yok; onu da son iki haftadaki ikiyüzü aşkın gözaltı ve tutuklamalar anlatıyor. Yukarıdaki sessizlik tablosu, her şey bu kadar ayan beyanken yaşanıyor.

İşte bu tablo, Türkiye'deki "demokratlık soytarılığı"nın tablosudur.

Bu zulme karşı mısınız, değil misiniz? Kıtas budur.

Bugün Türkiye'de en büyük suç, F tiplerine, tecrite karşı çıkmaktır. İnanmayan olup bitene baksın. Başka hangi kesim, başka hangi konuda böyle bir saldırıya maruz kalmıştır. Bu konu devletin "değişmez, tartışılmaz" politikasıdır. Bu konu devletin "sırrıdır". Kimse yazamaz, açıklayamaz. Orada -F tiplerinde- her türlü katliam, provokasyon, komplo, işkence sürdürülecek ama buna kimse itiraz edemeyecektir.

İşte TAYAD'lıların büyük suçu da budur. Bu "devlet sırrı"nı afişe etmek. Devletin tartışılmaz dediğini tartıştırmak.

Amerikancı ve katliamcı AKP hükümeti, "devlet sırrı"nı sürdürmek için, polisine talimat vermiştir. AB'ye uyum yasalarıyla "polis dev-

leti”nin nasıl yanyana olabileceğini herkese göstermek istercesine işkencecilerinin iplerini çözmüştür. Polis yönetiyor. Savcılara, yargıçlara, rektörlere, mülki yetkililere talimat veriyor ve talimatları da harfiyen yerine getiriliyor. Yükselen bu sesi, nasıl olursa olsun susturmak gerekiyor. Gözaltılar, işkenceler buna hizmet ediyor. Bununla sonuç alınamıyorsa, o zaman tutuklamalar gündeme geliyor. Polis için hukuki bir gerekçe şart değil; “polise mukavemet” der, olmazsa “örgüt üyesi” der, o da olmazsa “yardım ve yataklıktan” tutuklatır.

Mücadele gerçeğidir; bu sansür ve zulme, bu yasadışı baskı ve yasaklara, bu keyfiliğe, hukuksuzluğa sesini çıkarmayanlar, yarın aynı haksızlıklara, hukuksuzluklara da uğrayacak.

Hep söyledik bunu, hep doğru çıktı. F tiplerinin, tecritin sadece tutsaklara yönelik olmadığını, hedefin sadece devrimci tutsaklar olmadığını söyledik, öyle olduğu görüldü. Bu söylediğimizin de doğru çıktığına tanık olunacak.

Sendikalar, demokratik kitle örgütleri, niye ortaya çıkıp “Biz de soruyoruz; hapishanelerde 107 insan öldü! Duydunuz mu?” demiyorlar. Niye ortaya çıkıp “Biz de TAYAD’lıyız!” diyemiyorlar? Demokratlık, solun dayanışması, sol güçbirliği, TAYAD’lılara yönelik bu saldırıların karşısında sokağa çıkıp “*evet biz de soruyoruz*” demektir. Bugün görev budur. Tecrite, sansüre karşı çıkmak, yasal afiş asmaya karşı sürdürülen bu teröre karşı çıkmak, direnme hakkını savunmaktır. Demokratik mücadelenin en gerisidir. Bunun mücadelesini vermeyenler, başka hiçbir şeyin mücadelesini veremezler. Başka hiçbir noktada direnemezler.

Bu sansür ve zulme, bu hukuksuzluğa sesini çıkarmayanlar, yarın aynı haksızlıklara, hukuksuzluklara da uğrayacak. O bir tek cümlede, emperyalizmin ve oligarşinin bu tasfiye ve yok etme planına direniş vardır. Oligarşi bunu görüyor ama demokratlar görmüyor.

Söylenen tek bir cümledir. Bu bir tek cümlemin korkutuculuğuna bakın. Korkutucudur, çünkü o bir tek cümlede, emperyalizmin ve oligarşinin bugünkü en temel politikalarından birine karşı direniş vardır. AKP iktidarı ekonomiyi, siyaseti, dış ilişkileri belirleyen birçok yasalar çıkarıyor, politikalar geliştiriyor; ama bunların içinde bugün iktidar için en vazgeçilmez olanı, F tipleridir. Neden böyledir? Çünkü, F tiplerinin, tecrit ve sansürün simgelediği politika, bu ülkede dev-

rimci düşüncenin, halkın devrimci mücadelesinin tasfiye edilmesi ve bunun ardı sıra direnme hakkının tümüyle yok edilmesidir. Emperyalizm ve oligarşi, IMF yasalarıyla, AB’ye uyumla, Büyük Ortadoğu projeleriyle bir ağ gibi ördükleri sistemi, ancak bunu başardıklarında uzun vadeli sürdürebilirler. O bir tek cümlede, emperyalizmin ve oligarşinin bu tasfiye ve yok etme planına direniş vardır. Oligarşi bunu görüyor ama demokratlar görmüyor.

AB’den, seçim sandığından demokrasi çıkartılabileceğini düşünen boş beklentilerin sahipleri, demokrasicilik oyununa soldan katılarak halkı oyalayanlar, faşizm ve sömürgecilik gerçeğini görmek zorundasınız. Faşizmin sürdürülmesinde **AKP-AB-ABD** ortaktır. Tecritin ve sansürün sahibi **AKP’dir**, **AB’dir**, **ABD’dir**. Düşünün ki, Anadolu’nun bir kasabasında “...Duydunuz mu?” afişini asan TAYAD’lıya saldıran AB’nin sözcülerinden Verhuegen’dir. Düşünün ki, sokak ortasından TAYAD’lıları kaçırıp işkence yaparak boş arsalarla atanlar Amerikan askerleridir. Böyle düşünmekte hiçbir yanlışlık, hiçbir abartı yoktur. Çünkü gerçeğin özü budur. Tecritin ve sansürün sahipleriyle ittifak halinde “demokrasicilik” masalı anlatanlar, Türkiye’nin AB’ye girmesini destekleyenler, ABD’nin Ortadoğu müdahalesinden özgürlük bekleyenler, demokrat değil, soytarı demokratlardır.

İsmet İnönü, kendisi muhalefetteyken, iktidarın hukuksuzluğunu, keyfiliğini anlatmak için “*eşkiyanın yarın ne yapacağı belli değil*” demişti; faşizm o günden bu yana çok mesafe katetmiştir. AB’ye uyum masalının uyuşturmadığı beyinler, bu ülkede yarın ne olacağını biliyorlar. **Eşkiyanın yarın ne yapacağı bellidir!** Çünkü hukuksuzluk, baskı, terör, yasak, tüm iktidarların değişmez özelliğidir. Demokrasicilik oyunu içinde, faşizm bazen “demokratik sol” partilerle, bazen “İslamcı” partilerle sürdürülür. **Tecritin ve sansürün sahipleri, 107 insanın katilleri –AKP, AB, ABD–**, tüm zulümleriyle, tüm riyakarlıklarıyla sahnededir. Biri “sıfır işkence”den, biri uyum yasalarının “pratikleştirilmesinden”, diğeri Birtan Altunbaş davasından söz etmekte ama işkence, tecrit, katliam sürmektedir. Demokrasicilik oyununa aldananların demokratik mücadele verebilmesi de, tutarlı bir demokrat olması da mümkün değildir. Mücadele, her türlü demokrasi riyakarlığına dur diyerek, demokratlık soytarlığına son vererek gelişecektir. Demokratlar, ya tutarlı, gerçek bir demokrat olacak ya da tarih karşısında **tecritin ve sansürün sahipleriyle birlikte suçlanacaklardır.**

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi
135. Günde

F Tiplerinden

Çizimler

Oligarşinin Açmazı

F tipleri, F tiplerine karşı çıkanlarla doldurulmaya devam ediyor. 19 Aralık'tan bu yana oligarşi bir yandan direnişi kırmak için bütün politikalarını devreye sokarken, hatta bu amaçla yüzlerce insanı tahliye ederken, öte yandan F tiplerindeki direniş mevzisine yeni savaşçıları kendi elleriyle göndermek durumunda kalıyor. Çünkü içeride direniş, dışarıda mücadele sürüyor.

Ölüm orucu şehitlerinden bazıları, 19 Aralık katliamını, F tiplerine protesto ettikleri için 19 Aralık'tan sonra tutuklananlardı. Bayrağı onlardan devralanların bir kısmı da aynı süreci yaşadılar.

Oligarşinin açmazı budur; ne dışarıda, ne içeride mücadele durmuyor; sindirme, yıldırma taktikleri işe yaramıyor.

F tiplerinin yapılış amacı sadece hapishaneler örgütlenmesini dağıtmak, devrimcileri hücrelerde tecrit ederek düşüncelerini değiştirmeye zorlamak değildi. Aynı zamanda F tipleri devrimciler ve genel olarak muhalif güçlere karşı bir tehdit aracı olarak düşünüldü. Polis sorgularında 4 yıldır pervasız şekilde kullanılıyor F tipleri tehdidi. F tiplerinin nasıl bir yer olduğu bizzat devlet yetkilileri tarafından çeşitli biçimlerde dile getiriliyor. Mesela, örgütten ayrılmayı kabul edenleri F tiplerinden çıkaracağız deniliyor. Yani F tiplerinin bir baskı ve tehdit aracı olduğu itiraf ediliyor.

Ancak, bugün tereddütsüz söyleyebiliriz ki, F tipleri bu işlevini yerine getirememiştir, iflas etmiştir. F tipleri kimileri için "korkutucu" bir tehdit olarak görülebilir, ama Devrimci Hareket'in saflarında böyle bir etki yaratamamıştır. Bunu sağlayan, elbette en başta 34 yıldır sapmadan oturduğumuz Marksizm-Leninizm sandalyesidir. Ve Marksist-Leninist çizgimizin gücü, morali ve değerleriyle yarattığımız direniştir. Direniş sadece Devrimci Hareket'in saflarında değil, tüm devrimci, demokrat kesimlerde F tiplerinin etkisini bertaraf eden, moral veren bir işleve sahip olmuştur. Oligarşinin hiçbir politikasının bu ülkenin devrimcilerini teslim alamayacağı görkemli biçimde kanıtlanmıştır.

Bugün, F tiplerine attığı devrimciler, pişman olmayı, düşüncelerini değiştirmeyi bırakın, direniş saflarına koşmakta, kızıl bant takmak için gönüllülüklerini ilan etmektedirler. Bu güçle, bu moralle 10. ekip çıktı ve direnişin, gerektiği kadar yeni ekipleri çıkaracak güce sahip olduğu dost düşman herkesçe bilinmektedir.

Biz, her koşulda direnen, teslim olmayan bir geleneğin temsilcileriyiz. Direnişimiz soluksuzdur. Tüm dünya devrimcilerine örnek olan direnme kararlılığımız ve geleneğimizin karşısında, oligarşinin siyasi olarak başarı kazanması mümkün değildir. Fiziki olarak imha edilebiliriz. Yüzlercemiz, binlercemiz, yarın onbinlercemiz kan deryası içinde boğulmak istenebiliriz, ama ne siyasi olarak teslim olduğumuzu görebilirler, ne de kültürel, ideolojik olarak etkileyebilir, düzen içine çekebilirler.

Oligarşinin açmazı giderek daha da büyüyecektir. F tiplerinde tecrit bitmeden, direniş de bitmez. 107 ölümü haykıranları susturmak için yasalarını hiçe sayarak saldırımları da, sansürleri de oligarşiye istediği sonucu vermeyecektir.

Sayı 100

5

29 Şubat
2004

TAYAD'lılar Sansürcü Basın Kuruluşları Önünde Gösteriler Düzenledi

Sansür 107 Ölümün Suç Ortağıdır

TAYAD'lı Aileler dört yıldır, tecrite olduğu kadar sansüre karşı da mücadele veriyorlar. Bu süreç artık herkese şu açık gerçeği göstermiştir: Sansür katliamcılara suç ortaklığı yapmaktır. Gizlenen gerçekler, bu ülkenin gerçekleridir, bu ülkenin hapishanelerinden çıkan 107 tabuttur.

TAYAD'lılar, sansürü protesto eylemlerine bir yenisini daha eklediler. Bu kez sansürü uygulayan medya kuruluşları önündeydiler. Gittikleri binalarda gazete, TV isimleri ne olursa olsun, protesto edilen bütün sansürcü basındı. Tayyip Erdoğan'ın, basın temsilcilerini toplayarak aleni şekilde, Kıbrıs haberleri konusunda, "SANSÜR UYGULAYIN" demesi, nasıl bir zihniyetle karşı karşıya olunduğunu herkese daha açık göstermiş olmalı. En başta da, direnişe, 107 ölüme sansür uyguluyan basına.

Suç Ortaklığını Lanetliyoruz

İZMİR: 22 Şubat günü, Ege TAYAD'lı Aileler Sabah Gazetesi önünde yaptıkları eylemde, burjuva medyanın uyguladığı sansürü, Sabah nezdinde lanetlediler. "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz Mu?" pankartı ve kızıl bayrakları ile Sabah Gazetesi önünde toplanan TAYAD'lılar adına açıklamayı okuyan Gökhan Arslan, medyanın bu 4 yılda habercilik etiğinin ırzına geçtiğini dile getirdi ve "Medyanın katliama ortak olarak kaleminden kan akıtmasını Sabah Gazetesi nezdinde lanetliyoruz" dedi.

Katliam Ortaklığından Vazgeçin

MERSİN: TAYAD'lı Aileler 22 Şubat'ta Mersin SUN Televizyonu önünde yaptıkları eylemden önce TV yöneticileri ile gö-

rüşerek sansürün nasıl katliam ortaklığı olduğunu anlatıldılar. Ve ortaklıktan vazgeçin dediler. Daha sonra bina önünde bir açıklama yapan TAYAD'lılar, iktidarın korkulu rüyası haline gelen "HAPİSHANE-

LERDE 107 İNSAN ÖLDÜ DUYDUNUZ MU?" sorusunun yer aldığı pankartı açtılar. TAYAD'lılar adına açıklamayı Gülbeyaz Karaer okudu.

108. Ölümün Sorumlusu Olmayın

SAMSUN: TAYAD'lılar 22 Şubat'ta Sabah Gazetesi önünde yaptıkları eylemde, TAYAD'ın sorusunu bu kez basına sordu ve 108. ölümün sorumlusu olmayın denildi. Eylemde "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Tecrite Sansüre Son" sloganları atıldı.

Basın Anaların Acısını Hiç Düşündü Mü?

HATAY: TAYAD'lı Aileler 22 Şubat günü İskenderun yolu üzerindeki Hatay Radyo Televizyonu'nu önünde "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü, Duydunuz mu?" pankartı ve önlükleriyle bir protesto düzenledi. Yapılan açıklamada, basına, "Anaların, her saniye hücre hücre eriyen oğullarının, kızlarının acısını, 4 yıldır süren tecrit koşullarındaki 107 ölümün acısını hiç düşündünüz mü?" diye soruldu.

Sansür Protestosuna Tahammülsüzlük

BURSA: TAYAD'lıların Olay Gazetesi önünde düzenlemek istediği eyleme polis ve jandarma saldırdı. "Sansür Suç Ortaklığıdır, Sansürü Parçalayacağız" sloganlarının atıldığı eyleme tahammül edemeyen saldırganlar, TAYAD'lıların pankartını almaya çalıştı, ancak aileler direndiler. Bir TAYAD'lı gözaltına alınırken, diğerleri uzun süre Olay Gazetesi önünde beklediler.

107 Ölüm Türkiye Gerçeğidir

DERSİM: TAYAD'lı Aileler, Temel Haklar'ın da katıldığı eylemde, Doğan Haber Ajansı önünde bir

basın açıklaması yaptı. Açıklamada burjuva medyanın uyguladığı sansürün, onun sınıfsal niteliğinden kaynaklı olduğu dile getirildi. Açıklamada, ilerici, demokrat basının sansürü de eleştirildi. Polislin yığınak yaparak engellemeye çalıştığı eylemde, "Tecrite ve Sansüre Son" pankartı açılırken, "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü, Duydunuz mu?" afişleri de açıldı. ESP ve Devrimci Demokrasi okurları da eyleme destek verdiler.

Basın Sansürün Protestosunu da Sansürledi

ELAZIĞ: TAYAD'ın kampanyasına destek veren Temel Haklar, 22 Şubat'ta, Anadolu Ajansı önün-

de yaptığı eylemde "Tecrite ve Sansüre Son" yazılı pankart açarak bir açıklama yaptı. "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun" sloganlarının atıldığı eylemi izlemeye basın özellikle gelmeyerek, bu eyleme de sansür uyguladı.

Bursa

KIZIMLA GURUR DUYUYORUM

22 Şubat günü Samsun TAYAD'lı Aileler, "TECRİT VE ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİ" konulu panel düzenledi. Bir TAYAD'ının ölüm orucu sürecini anlattığı konuşmasının ardından, panelin ikinci bölümünde, ölüm orucu direnişinde kızı Özlem TÜRK'ü şehit veren ve oğlu Sadık TÜRK de gazi olan Ali TÜRK yaşadıklarını şöyle anlattı:

"Çocuklarımla görüşüne gittiğimde birçok noktada onursuz aramadan geçiyordum ama çocuklarımla görmek için bunlara katlanıyordum.

Çocuklarımla o tabutlara benzeyen hücrelerde olduğu aklıma geldikçe kızırıyordum. Fakat çocuklarımla direnişini bildiğim için rahattım. Özlem şehit düştüğünde ise acı bir mutluluk yaşadım. Çünkü kızım inançları uğruna öldü, onunla gurur duyuyorum."

Sayı 100

TAYAD Dayanışma Gecesi Duymayan Kulaklara Duyuracağız

TAYAD'lı Aileler, gözetiltiler, tutuklamalar, baskılar ve baskınlar arasında, 21 Şubat günü dayanışma gecesi düzenledi. Okmeydanı Devran Düşün Salonu'nda yapılan gece, panzerlerin, çevik kuvvet ve onlarca sivil polis ve otobüslerinin kuşatması altında yapıldı.

Açılış konuşmasında "TAYAD yürüyüşüne devam ediyor. Tüm acılara rağmen yürüyüşümüze devam edeceğiz. Duymayan kulaklara duyurmak, hissetmeyen yürekleri ısıtmak ve bu sessizliği parçalamaktır amacımız" denildi.

Daha sonra Grup Sila sahne alarak türkülerini TAYAD'lılar için söyledi. Grup Sila'nın ardından sahneye davet edilen TAYAD'lılara karanfiller verildi. Bu sırada salonda "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı.

Aileler adına Ahmet Kulaksız, Niyazi Ağırman ve Naime Kara birer konuşma yaparak direnişte ailelerin yerini anlattılar. **Ahmet Kulaksız**, Canan ve Zehra'nın şehitliğinden bu yana çok şeyin değiştiğini ama direnişin sürdüğünü, kararlılığın sürdüğünü

dile getirdikten sonra, "Çocuklarımıza layık olmalıyız. Acımız kadar büyüktür onurumuz. Canımız çok yanabilir ama onları anlamalı, sahiplenmeliyiz" dedi. **Niyazi Ağırman** da yaptığı konuşmada, insanın tecritte yaşayamayacağını anlattı. Naime Kara ise süreci değerlendirdiği konuşmasında TAYAD üzerindeki baskılara değindi ve DKÖ'lerin, sendikaların duyarsızlığını eleştirdi ve sözlerini, "Biz acılara alışkınız" diyerek bitirdi. Konuşmaların ardından tüm direniş ve devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Daha sonra Grup Saltık ve Grup Kardelen de türkü ve marşlarını TAYAD'lılara armağan ederek söylediler. 400 kişinin katıldığı gecede salona asılan "Baskılar Bizi Yıldıramaz, Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?" pankartları ise yaşanan baskılara karşı bir meydan okuyuştu.

DEMOKRATİKLEŞME YALAN EŞKİYALIK GERÇEK!

Zulmün 2 Haftalık Bilançosu

6 Şubat - AB İstanbul Enformasyon Bürosuna giden 50 TAYAD'lı gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan TAYAD Yönetim Kurulu Üyesi Ünzile Araz tutuklandı.

6 Şubat - Bağcılar Karanfiller Kültür Merkezi basılarak 8 kişi gözaltına alındı.

10 Şubat - Beyoğlu'nda Anadolu Tutuklu Aileleri Bülteni'nin özel sayısı olan "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?" yazılı afişleri asmak isteyen 9 TAYAD'lı gözaltına alındı.

10 Şubat - Şirinevler'de aynı afişleri asmak isteyen 10 TAYAD'lı gözaltına alındı.

14 Şubat - İstanbul Birleşik Basın Sitesi önünde, basın açıklaması yapmak isteyen TAYAD'lılara vahşice saldıran polis 28 kişiyi gözaltına aldı.

14 Şubat - Ankara Kocatepe'de, aynı afişleri asmak isteyen 12 TAYAD'lı, Ankara Sakarya'da 5 TAYAD'lı gözaltına alındılar.

14 Şubat - 5 aydır Abdi İpekçi Parkı'nda

oturma eylemi yapan TAYAD'lılar gözaltına alındı. Aynı gün Karum İş Merkezi'nde aralarında TAYAD'lıların ve Ekmek ve Adalet Dergisi Ankara muhabirinin bulunduğu 6 kişi gözaltına alındı. Bu gözaltıların ardından yapılan baskınlarla evlerinden çoğu TAYAD'lı 10 kişi gözaltına alındı.

Gözaltıların yaşandığı günün gecesinde İdilcan Kültür Merkezi, Ankara Temel Haklar, Ankara Gençlik Derneği ve dergimizin Ankara bürosunun kapıları polislerce zorla açılarak içinde bulunan eşyalar dağıtıldı.

17 Şubat - Gözaltına alınanlardan muhabir ve temsilcimizin de bulunduğu 4 kişi tutuklandı.

19 Şubat - Gözaltına alınan TAYAD'lılardan 9'u daha tutuklandı. Gözaltına alınanların hemen hepsi işkencelere maruz kaldılar.

15 Şubat - Adana'da, "... Duydunuz mu?" yazılı afişleri asmak isterken 5 kişi gözaltına alındı.

16 Şubat - Samsun'da, Anadolu Tutuklu Aileleri Bülteni'nin özel sayısı olan afişleri asmaya çalışan iki TAYAD'lı gözaltına alındı.

16 Şubat - Mersin'de "... Duydunuz mu?" yazılı afişleri asmaya çalışan 2 TAYAD'lı gözaltına alındı. Aynı gün, daha önce aldıkları randevu için görüşmeye gittikleri MESİAD önünden 4 TAYAD'lı daha gözaltına alındılar.

16 Şubat - İzmir Ticaret Borsası'na giden TAYAD'lı Aileler'den üç kişi dövülerek gözaltına alındı.

17 Şubat - İstanbul Unkapanı'nda "... Duydunuz mu?" yazılı afişleri asmak isteyen 5 TAYAD'lı gözaltına alındı.

17 Şubat - Elazığ'da aynı afişleri asmak isterken 5 TAYAD'lı gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan üçü keyfi gerekçelerle tutuklandı.

18 Şubat - İzmir'de basın açıklaması yapmak isteyen 12 TAYAD'lı ve basın açıklamasına destek vermek için gelen iki Atılım okuru gözaltına alındı.

18 Şubat - İstanbul'da İncirli köprüsünde aynı afişleri asmak isteyen 5 TAYAD'lı gözaltına alındı.

19 Şubat - Marmara TAYAD, elinde otomatik silahlar olan kasklı polislerce arama bahanesiyle basıldı. Aynı saatte Okmeydanı Halkın Sesi gazetesi de basılarak bir kişi gözaltına alındı.

19 Şubat - Baskından yalnızca üç saat sonra Dernek Başkanı Tekin Tangün sivil polislerce dernek önünden gözaltına alınıp tutuklandı.

Sayı 100

8

29 Şubat
2004

21 Şubat, TAYAD'lılar Şişli Adliyesi'ne gözaltılar, yasadışı baskılarla ilgili suç duyurusunda bulunduktan sonra, basın ellerindeki afişleri gösterip, TAYAD bültenlerini vererek, "Belediyelerin izin verdiği yerlerde afişleri asmaya gidiyoruz. Polis bakalım hukuksuzluğuna devam edip saldıracak mı? Biz yasal hakkımızı kullanıyoruz. Yasalara uymayan bize pervasızca saldıranlardır." dediler. Dedikleri gibi oldu, saldırdılar. 25 TAYAD'lı gözaltına aldı. "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?" sorusunun sansürde gedikler açması, AKP'nin polisinin yasadışılığını gün yüzüne çıkarırken, gözaltılar ertesi günün savcılıktan serbest bırakıldı, ancak Tigin Öztürk ve Doğan Çelik siyasi şube tarafından burada yeniden gözaltına alındılar.

Ankara'da Susurlukçuların Zincirleri Çözüldü!

16 Şubat - Esra Tetik, Ankara Temel Haklar önünden beyaz sivil polis aracı tarafından kaçırıldı, beş saat boyunca ölümle tehdit edilip, dövülüp serbest bırakıldı.

17 Şubat - Abdi İpekçi Parkı'ndaki TAYAD'lıları ziyaret ettikten sonra evine gitmek üzere otobüs durağına giden Bahar Demir, sivil polislerce kaçırılıp, bir daha TAYAD'lıları ziyaret etmemesi için tehdit edildi.

18 Şubat Evinden işe gitmek üzere çıkan Adem Çiçek, siyasi polislerce plakasız beyaz şahin marka otomobille gözleri bağlanarak kaçırıldı. "Ya ajanlık yapacaksın ya da bir daha Ankara Gençlik Derneği'ne gitmeyeceksin" diyerek kafasına silah dayanıp tehdit edilen Çiçek, dövülerek Ankara'nın Gölbaşı ilçesi civarında yol kenarına bırakıldı.

19 Şubat - Abdi İpekçi Parkı'nda oturma eylemi yapan ailelerden iki kişi gece saatlerinde polis otosuna bindirilerek kaçırıldı.

20 Şubat - Pendik'te oğlu Temel Haklar üyesi olan Ali Çınar'ın evi basıldı.

20 Şubat - Hopa'da bir TAYAD'lı "... *Duydunuz mu?*" yazılı afişi asarken gözaltına alındı. Polis engelleyemediği afişlere karşı ilçenin cadelerinde nöbetler tutmaya başladı.

20 Şubat - Antakya'da, "... *Duydunuz mu?*" yazılı afişi asmak isteyen iki TAYAD'lı dövülerek gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan Deniz Kutlu'yu asansöre kapatan dört polis hayalarını sıkarak, kafasına vurarak işkencelerine devam ettiler. Seher Doğru'ya ise zorla "bekaret kontrolü" yapılmak istendi.

21 Şubat - Şişli Adliyesi'nde suç duyurusundan bulunan 25 TAYAD'lı ve Temel Haklar üyesi gözaltına alındı. **Mersin**'de Adalet Bakanı Çiçek'in katılacağı panele girmek isteyen iki TAYAD'lı gözaltına alındı.

22 Şubat - 21 Şubat'ta gözaltına alınanlardan Temel Haklar Yönetim Kurulu Üyesi Tigin Öztürk, savcılık tarafından serbest bırakılmasının hemen ardından polisce kaçırılıncasına tekrar gözaltına alındı.

22 Şubat - Kocaeli'nde TAYAD'ın, "... *Duydunuz mu?*" yazılı afişini asan 3 kişi gözaltına alındı.

22 Şubat - Trabzon'da, "... *Duydunuz mu?*" yazılı afişi asan iki TAYAD'lı dövülerek gözaltına alındı ve gözaltında yoğun fiziki işkenceye maruz kaldı. Afişin yasal olması nedeniyle, polis gözaltı gerekçesini "çevreyi kirlletmek" olarak kaydetti. Siyasi Şube demek artık çevre işlerine

de bakıyor?

22

Ş u -

bat -

Eski -

şehir

Genç -

lik

Der -

nekli

iki öğ-

renci,

TAYAD

afişlerini

asarken,

kafasına silah dayanarak

gözaltına alındı.

22 Şubat - Amasya Gençlik Derneği'ne gece yarısı kapı kırılarak içeri girilip, dernek dağıtıldı.

24 Şubat - İzmir'in Menemen ilçesinde "... *Duydunuz mu?*" yazılı afişi asan bir kişi dövülerek, "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarıyla gözaltına alındı.

25 Şubat - İstanbul Gençlik Derneği üyeleri Hasan Selim Gönen ve Mehmet Yayla, Yıldız Teknik Üniversitesi'nde "... *Duydunuz mu?*" yazılı afişi asarken ÖGB'ler tarafından gözaltına alınıp polise teslim edildi.

25 Şubat - Sakarya'da, 5 kişi, TAYAD afişlerini asarken gözaltına alındı.

Sadece ulaşılabilen bilgileri içeren bu bilan-

çonun özeti; **236 gözaltı, 16 tutuklama, 7 ka-**

çırma, 7 zorla basılan demokratik kurum...

Sayı 100

9

29 Şubat
2004

Hukuk Panelinde Hukuksuzluk Çiçek'e 107 Ölümü Sormak Yasak

Mersin Barosu'nun 21 Şubat günü düzenlediği "Hukuk Paneli"ne katılan Adalet Bakanı Cemil Çiçek'e 107 ölümü sormak için giden TAYAD'lılar polisin hukuksuzluğu ile karşılaştı. Panele dinleyici olarak katılan Sevtap Türkmen ve Cihan Güler salondan üst aramanız yapılabileceğiyle dışarı çıkarılmak istendi. Bunun keyfi olduğu ve çıkmayacaklarını söylemeleri üzerine polisler saldırarak Sevtap Türkmen ve Cihan Güler'i zorla dışarı çıkarıp gözaltına aldılar. Aileler bu saldırıya 107 ölümün hesabını soran sloganlarla direndiler. Bu sırada "hukukçu" kimliği taşıyan ama hukuktan nasibini almayan bazı avukatlar da polisin saldırgan tutumunu destekleyerek ailelerin dışarı atılmasına ortak oldular. Panel bitiminde, gözaltına alınanlar serbest bırakıldı.

Gözaltı Terörüne Karşı Tepkiler Büyüyor

Polisin ülke genelinde estirdiği terör çeşitli eylem ve açıklamalarla protesto edildi.

Baskılar Korkunun Sonucudur

TAYAD'lılar, 20 Şubat günü yaptığı basın açıklamasıyla derneklerinin otomatik silahlı polislerce basılmasını ve TAYAD Başkanı Tekin Tangün'ün keyfi bir şekilde gözaltına alınmasını kitlesel bir basın açıklamasıyla protesto etti. Gözaltı bilançosunu da açıklayan TAYAD Yönetim Kurulu üyelerinden Naime Kara ve Niyazi Ağırman, "Amerika'yı tavaf etmeye giden Başbakan Erdoğan'ın yanında neler getirdiğini, Amerika'yla adına "ittifak" denen işbirlikçilik ruhunun halklar için neler vaadedebileceği, bu yasadıklarımızla ortadadır." dediler.

Demokratikleşme yalanlarını teşhir eden TAYAD'lılar, güneşin balçıkla sıvanamayacağını, Türkiye gerçeğini tüm dünyaya duyurmaya devam edeceklerini belirttiler ve yaşananların, iktidarın gerçeğin karşısındaki korkusunun sonucu olduğunu söylediler.

Tepkiler Her Yerde...

20 Şubat'ta, gözaltılar, tutuklamalar ve kaçırma olayları, Ankara Gençlik Derneği, TAYAD, Temel Haklar, İdilcan Kültür Merkezi tarafından Yüksel Caddesi'nde protesto edildi. Eylemin ardından Abdi İpekçi'deki aileler ziyaret edildi.

Bursa'da Osmangazi Metro İstasyonu çıkışında düzenlenen protesto eyleminde, "Baskılar, Gözaltılar Bizi Yıldıramaz, Sansürü Parçalayacağız" yazılı, TAYAD'lı Aileler imzalı pankart açılarak gözaltı terörü protesto edildi. Açıklamanın ardından kitle sloganlarla bir süre yürüdü

Mersin'de, Temel Haklar, Gençlik Derneği ve TAYAD'lı Aileler 20 Şubat günü düzenledikleri basın toplantısı ile, 107 ölümün baskıyla, sansürle üzerinin örtülemeyeceğini dile getirdiler. Açıklamada Gençlik Derneği üzerindeki baskılara da değinilerek, "ne TAYAD'lılar ne de genç-

lik susturulamayacak" denildi.

Bu arada çok sayıda kurum ve kişi TAYAD'lı-

lara yönelik gözaltı ve tutuklama terörünü yaptıkları açıklamalarla protesto ettiler. Çeşitli kentlerde kurulu bulunan Temel Haklar ve Özgürlükler Dernekleri, Gençlik Dernekleri'nin yanı sıra, ILPS Genel Sekreterlik, İHD İstanbul Şubesi de baskıları kınayanlar arasındaydı. İHD, "TAYAD'lıların yalnız olmadığını, onlara yönelik baskı ve susturma çabalarının tüm topluma yönelik olduğunu" dile getirirken, Belçika Emek Partisi ve İspanya Halkları Komünist Partisi PCPE, TAYAD Başkanı Tekin Tangün hakkında hükümetten bilgi isterken, baskıları kınadılar.

Halkın Hukuk Bürosu ise yaptığı açıklamada, "Soruyoruz, bir süredir sürdürülen bu gözaltı ve arama terörüne ne zaman son verilecek? Bu ülkenin hapishanelerinde 107 insan yaşamını yitirmedi mi? Ölüm orucu hala sürmüyor mu? Bu ülkede yaşanan gerçekleri ifade etmek suç mu? 'Hapishanelerde 107 insan öldü DUYDUNUZ MU?' demek iktidarı neden korkutuyor? Uyarıyoruz; Bu hukuksuzluğa derhal son verilmeli gözaltına alınanlar DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR." dedi.

14 Yaşındaki Ezgi'nin Büyük Suçu! 107 Ölüme Gözlerini Kapamamak

Amasya'nın Merzifon İlçesi'nde, 16 şubat günü, "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?" yazılı pullardan yapıldığı gerekçesiyle 14 yaşındaki ilköğretim öğrencisi Ezgi ÖZCAN ve sınıf arkadaşı gözaltına alındı. Polis ve jandarma bu büyük suçun 14 yaşındaki faillerini yakalamak için birlikte operasyon yaptılar!

Tam bir terör havası içinde, okula gelip iki çocuğumuzu gözaltına alıp savcının karşısına çıkardılar. Elbette savcı bu ne kepezelik diyerek polise, jandarmaya kızmadı. Görev aşığı savcı da bütün işini gücünü bırakıp, tüm gününü 14 yaşındaki iki ilköğretim öğrencisinin ifadesine ayırdı. Gerekli tehditleri yapıp serbest bıraktı.

AKP'nin, "her türlü yöntemi kullanarak bu sesi susturun" talimatı, 7 yaşından 70 yaşına herkese karşı pervasızca uygulanıyor. AKP ise nasıl demokratikleştikimizi anlatıyor bunlar yaşanırken. AB yetkilileri, Almanya başbakanları da Türkiye'nin şaşılacak derecede insan hakları alanında ilerlediğini söylüyorlar.

Kepazelik, utanmazlık, yasadışılık dizboyu.

Bursa

Ey dünya... Duyun!

Direnme hakkını kullandıkları için cezalandırıldılar!

Ey dünya... Duyun!

Tecrite karşı çıktıkları için tecrite mahkum edildiler!

Ey dünya... Ey halkımız!

Türkiye’de ne menem bir demokrasinin olduğunu görün!

Tek suçları tecrite karşı çıkmaktı.
Tek suçları tecritle insanlarımızın katledilmesine karşı direnmekti.
Tek suçları tecriti teşhir etmekte.
Amerikancı AKP iktidarı, F tiplerine karşı çıktıkları için onları 12,5 yıl F tiplerine mahkum etti.
Katillerin değil, katliamdan sağ kurtulanların “sanık” olarak yargılandıkları Armutlu Davası, 25 Şubat’ta sona erdi. 8’i tutuklu 19 kişinin istisnasız hepsi, “örgüt üyesi olmak”tan 12,5 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldılar.
Ellerinde onların “örgüt üyeliğini” gösterir bir delil, belge, kanıt yoktu.
Ellerinde onları suçlayabilecek herhangi bir şey yoktu. Çünkü onların bu düzenin yasalarında dahi yazan bir suçu yoktu.
Ama başka bir suçları vardı.
Yasalar yazmasa da o en büyük suçtu.
Emperyalizm ve oligarşi için hayati öneme haiz bir politikaya, F tipleri ve tecrit politikasına karşı çıkmışlardı.
Karşı çıkmakla da yetinmeyip, direnme haklarını kullanmışlardı. Suçlarını daha da büyötmüşlerdi.
Amerikancı AKP iktidarı direnme hakkını cezalandırdı.
Direnme hakkını cezalandırmak, insanlığın tarihini cezalandırmaktır.
Direnme hakkını cezalandırmak, hukuku, adaleti, insanlık onurunu çiğnemektir.
Direnme hakkını cezalandırmak, halka savaş açmaktır.
Amerikan ve Avrupa emperyalizmine sırtını yasayan, onlarla birlikte “Büyük Ortadoğu” hayalleri peşinde koşan AKP iktidarının yaptığı budur. AKP iktidarı, halkımıza, Ortadoğu halklarına düşmanlığını ilan etmiş bir iktidardır.

Saldırı Armutlu katliamıyla başlamış, AKP’nin emrindeki yargıçların cezalarıyla tamamlanmıştır.

Oligarşinin düzeni, katleden, katilleri aklayan ve katliam saldırısına maruz kalanları yargılayan bir düzendir.

Armutlu Davası’nda insanlık onuru için, düşünceleri ve inançları için direnenleri 12,5 yıl tecrite mahkum etmekle sonuçlanan saldırı, 5 Kasım 2001’deki saldırının devamıdır.

F tiplerinde işkenceli ölüm hücrelerinde tecrit edilen tutuklu ve hükümlülerin sesini duyurmak için Küçük Armutlu’da direniyordu insanlar.

Küçük Armutlu’da ev kadınlarının, öğrencilerin, emekçilerin gerçekleştirdiği bu direnişe karşı 5 Kasım’da yeni bir "Hayata Dönüş Operasyonu" gerçekleştirildi. Sonuç, hapishanelerdeki gibi katliamdı: Dört kişi katledildi; Sultan YILDIZ, Arzu GÜLER, Barış KAŞ, Bülent DURGAÇ.

Bunlardan sadece biri ölüm orucu direnişçisi, diğerleri ziyaret ve dayanışma amacıyla orada bulunanlardı.

Bitmedi Armutlu’ya saldırı.

Tecrite karşı direnişi YOK ETMEK için 8 gün sonra, 13 Kasım 2001’de yeniden saldırdılar Armutlu’ya. Panzerlerle, özel timlerle saldırdılar; yarattıkları kan gölünün içinde Küçük Armutlu’daki direnişçiler, destek için orada bulunanlar gözaltına alındı.

12,5 yıl F tipleriyle cezalandırılanlar, işte o gün orada, katliam saldırısından sağ kurtulup gözaltına alınanlardır.

İşte Türkiye demokrasisi; Tecrite, direnme hakkının yok edilmesine karşı çıkmayanlar, demokrasi diye pazarlanan faşizmin yanındadırlar

Küçük Armutlu’daki katliamı gerçekleştirenler, o

Sayı 100

11

29 Şubat
2004

katliamın emrini verenler, gözaltına aldıklarını işkencelerden geçirenler, **yargılanmadılar**.

Yargı, hukuk, direnenleri cezalandırmak için vardı bu ülkede.

Ey dünya... Ey halkımız...

İşte hukuk böyle çalışıyor bizim ülkemizde.

Bizim ülkemizde direnmek suç sayılıyor.

AKP iktidarı, direnme hakkını tümenden yok etmek için, işkenceden katliama, ağır hapis cezalarına kadar her yola başvuruyor.

Bizim ülkemiz faşizmle yönetiliyor.

"İslamcı", "muhafazakar demokrat" AKP; faşizmin bugünkü sürdürücüsüdür.

"AB'ye uyum" diye çıkardıkları yüzlerce yasa, bu çıplak gerçeği, faşizm gerçeğini değiştirmiyor.

Ey dünya halkları, Türkiye halkları...

Bakin, görün; o demokrasi, insan hakları şampiyonu AB ve ABD, direnme hakkına karşı verilen bu gayri meşru cezaları kınamayacaktır bile.

Aynen haftalardır "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü! Duydunuz mu?" sorusunu soran yüzlerce TAYAD'ının gözaltına alınıp işkenceden geçirilmesi, F tiplerine atılması karşısında sustukları gibi susacaklardır.

F tipleri ve tecritin sahibi AKP-AB-ABD'dir.

107 insanımızın katlinden bunlar sorumludur. Onlarca insanımızın tecrite karşı çıktığı için onlarca yıllık ağır hapis cezalarına çarptırılmalarının sorumlusu da bunlardır.

Bakin, görün; ülkemizde kendilerini demokrat, liberal, düşünce, inanç özgürlüğünden yana diye pazarlayan sahte demokratlar da susacaktır bu karar karşısında. Onlar tecrit ve sansür cephesindedirler. Katliamcılarının safındadırlar. Direnme hakkının pervasızca yok edilmesini seyredeceklerdir.

Ama eminiz ki, dünya ve ülkemiz halkları direnme hakkının yok edilmesini kabul etmeyecektir. Çünkü direnme hakkı yok edilen halkın kendisi yok edilmiş demektir. Direnme hakkı olmayan bir halk yeryüzünde bir "hiç"tir. Onun ekmek, adalet, barışsızlık, özgürlük isteyen bir fıslıtısı bile duyulmaz yeryüzünde. İşte bundan dolayıdır ki, halklar ve halkımız, direnme hakkına saldıran, yani halka savaş açanlara karşı, direnme hakkını koruyacaktır.

Onlarca yıldır bu ağır baskılar, cezalar altındayız. Baskıların, cezaların bizi yıldıramayacağını binlerce kez kanıtladık. Yine kanıtlayacağız. Direnme hakkını her şart altında savunmaya ve kullanmaya devam edeceğiz.

Direnme hakkını savunanları ve savunmayanları, gerçek ve sahte demokratları şimdi tüm çıplaklığıyla göreceğiz.

Armutlu Davası'nda yağdırılan cezalar karşısında kimin ne tavır alacağı, herkes için şaşmaz bir ölçü olacaktır.

27 Şubat 2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Armutlu Davası'nda Yüzlerce Yıl Ceza ve Yine Saldırı: 40 Gözaltı!

Yaklaşık üç yıldır tutuklu bulunan, Selma Kubat, Gamze Ünal, Güzin Tolga, Ahmet Güzel, Vedat Çelik, Sinan Tökü, Zeki Doğan, 25 Şubat'ta karar duruşmasına getirildiler.

Tutuklular ve avukatları, tecritin bir gerçek olduğunu, tecrite karşı direnmenin bir hak olduğunu belirterek beraatlerini istediler. Ve son sözlerinde vur-

guladılar ki, bu dava siyasi bir davadır, son sözü tarih söyleyecektir.

Mahkeme kararı okumaya başladığında, tutuklular, 'Yaşasın Armutlu Direnişimiz', 'Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz' sloganlarıyla bu kararı meşru görmediklerini bir kez daha ortaya koydular. Bir kez daha mahkeme salonunda jandarmanın saldırısına uğradılar.

Mahkeme salonunda oligarşinin 'hukuki' ve fiili saldırısı sürerken, dışarıda da TAYAD'lılar vardı. Yine yalnız bırakmamıştı direnenleri. Pankartları, dövizleri, sloganlarıyla tecrite karşı direnişi orada da sürdürdüler.

Burada TAYAD'lı Aileler adına yapılan basın açıklamasında **"Katledilenler değil katiller cezalandırılmalıdır"** dedikleri için polis, coplarıyla, biber gazlarıyla saldırıya geçti. Ve 40 kişiyi döverek gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında duruşmayı izleyen muhabirimiz Yalçın Akar'da vardı.

Tecrite karşı direnenlere verilen yüzlerce yıllık hapis cezalarına, yüzlerce yıl daha, iki haftanın yüzlerce kişilik gözaltılar bilançosuna 40 TAYAD'lı daha eklendi. Fakat **direnış yine sürüyor ve gerçek yine de yayılmaya devam ediyor.**

Polisin Büyük Keşfi!

Bütün Örgütleri Çökertecek Adamı Buldu: Erdoğan Kaldi!

Yaşasın İstanbul Polisi, Yaşasın Erdoğan Kaldi!

TAYAD Başkanı Tekin Tangün polisin büyük başarısı ile tutuklandı. Başarı büyüktü, çünkü polis örgütü kurdu, sorumlularını belirledi, sonra kurduğu örgüte operasyon yaptı. Hem de tek başına becerdi. İlk kez CIA yardımı olmadan, o parlak beyinlerini çalıştırdılar bu iş için.

Polis, Yıllardır Aradığı Adamı Buldu: Erdoğan Kaldi Bütün Örgütleri Çökertiyor!

19 Şubat günü TAYAD basıldı. Baskından yalnızca üç saat sonra Dernek Başkanı Tekin Tangün, sivil polislerce dernek binasının önünden gözaltına alındı ve ardından tutuklandı.

Ne yapmıştıki, yasal bir derneğin başkanı? Adresi, yeri yurdu belliydi, üstelik memleket Kopenhag Kriterleri'nin yüzde bilmem kaçını yerine getirmişken, deve adımları gibi, demokratikleşme yolunda büyük adımlar atarken, varsa hakkında bir karar, tebligat yapılır, gider ifadesini verirdi.

Fakat olamazdı böyle bir şey. Çünkü İstanbul polisi büyük bir "örgüt operasyonu" yapıyordu. "İllegal örgüt üyeleri" davetiyeyle gelmezdi ki!

Her ne kadar bu gözaltıları ve TAYAD başkanının tutuklanmasını herkes; TAYAD'ın "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü, Duydunuz mu?" kampanyasına yönelik hukuksuz, yasadışı baskıların parçası olarak görseler de, onlar bilmezdi "bu işleri". Onlar zaten hukuk-mukuk der, hak ve özgürlüklerden söz eder, insan haklarını durmadan engel olarak çıkarırlar, örgütlerin çökertilmesini engellerlerdi. Şu insan hakları olmasaydı zaten 12 Eylül'ün büyük paşası birkaç yüz gram siyanürle bu işi halledecekti, ama...

Neyse... Polisten iyi mi bileceklerdi kimin ne olduğunu?

Hem polisin elindeki kaynak çok sağlamdı! Öyle sağlam ki, sadece DHKP-C değil, Kaldıraç, MLKP ve daha İstanbul'da ne kadar örgüt varsa, hepsinin yöneticilerini bilen, tanıyan, isim isim sorumlulukları ile birlikte sayan bir adam bulmuştu. Bu adam var ya bu adam; bu adamı po-

lis kaç onyıdır arıyordu halbuki. Meğer İstanbul'un Ümraniyesi'nde yaşayan, demokrat olarak bilinen, zavallı bir gençmiş.

Polis Erdoğan Kaldi'yi böyle keşfetti.

Bir sabah, 1 Mayıs Mahallesi'nde TAYAD afişi asarken buldu Erdoğan'ı. Derdest edip Vatan işkencehanelerine taşıdı. Tehdit, şantaj, gözdağı tüm hünerlerini döktürdü polis. Biliyordu aslında elindekinin ne büyük bir hazine olduğunu, bir bakışta gözünden anlamıştı. Kaçar mıydı polisten? Kaçmadı!

Erdoğan Kaldi, binlerce insan gibi o afişleri asarak, sıradan demokrat bir insan görünümünü daha fazla veremeyeceğini anlamıştı. Daha fazla dayanamadı ve anlattı. Tam 20 sayfa ifadenin altına imza attı. DHKP-C'nin şura bu- ra sorumlusu diyerek tamı tamına 148 kişinin ismini, konumlarıyla birlikte sıraladı. Başka örgütlerin mahalle sorumlularını, sempatanlarını hepsini sayıp döktü.

Polis bayram etti. Kalkıp iki çiftetelli oynadıktan sonra Erdoğan Kaldi'nin alnından öptü.

Örgüt Kurup "Örgüt Operasyonu" Yapan İstanbul Polisi

Emniyet'in izbe hücrelerinde **ERDOĞAN Kaldi ÖRGÜTÜ** böyle doğdu.

Yaşasın Türk Polisi!

Yaşasın örgütlerin örgütü Erdoğan Kaldi örgütü!

İyi de, bu kadar isim sayılıp döküldü, ama bu örgütün hiç mi faaliyeti yoktu. Polis kurduğu örgüte faaliyetler de yazdı.

Erdoğan Kaldi dedi ki...

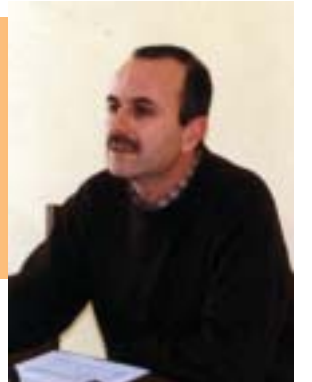
"Tekin Tangün'e illegal olmak istediğimi söyledim, o da bana feda eylemcisi olur musun dedi, ben de tamam dedim, Tekin Tangün de iyi o zaman benden haber bekle dedi..."

Eee başka?...

148 sorumlusu, üyesi olan örgütün her şeyini bilen Erdoğan Kaldi başka ne biliyormuş?

Şu TAYAD yok muydu? 12 Eylül'ün en baskıcı döneminden bu yana hep belalar onun ba-

TAYAD Başkanı Tekin Tangün, dünya polis tarihine geçecek bir komploculuk örneğiyle tutuklatıldı. Polis-DGM işbirliği ile hukuk komedisi sürüyor

şının altından çıkardı. Feda eylemcileri de hep TAYAD'da belirleniyor zaten!!! Daha önce de ölüm orucu gazileri ve bir grup insan TAYAD'da aleni toplantı yapmış, burada da TAYAD Başkanı Tekin Tangün, Özkan Güzel'in feda eylemcisi olacağını onlarca kişinin önünde söylemişti. Polis de o büyük istihbaratıyla, kendisine gelen bir telefona dayanarak, "ihbar telefonu dedi ki..." diyerek Özkan Güzel'i tutuklatmış, gözaltılar olmuştu. Yine TAYAD Başkanı Tangün için hatırlanacağı gibi, Armutlu direnişi sırasında da benzer şeyler yaşanmıştı.

Benzerine kolay rastlayamazsınız: "Erdoğan Kaldi dedi ki..." diye operasyonlar yapılıyor "hukuk devleti" Türkiye'de. Yasadışıyla "yasadışı örgüt" kuran polis, örgütsel konumlar dağıtan polis, sonra da "örgüt operasyonu" yapan yine polis. Polis resmen kendi kurduğu örgüte operasyon yapıyor. Bu ne büyük beceri, "ISO 2001 Kalite Belgesini" hak ediyorlar doğrusu.

Mizah Değil, Kara Mizah Örneği

Bir masal anlatmadık, kelimesi kelimesine gerçek. Bir farkla ki, Erdoğan Kaldi'nin değil 148, 18 ismi bile aklında tutamayacak olması ve 20 sayfalık ifadenin polis tarafından hazırlanıp imzlatılmasıdır.

Tam bir komedi, kara mizah örneği. Ama bu kara mizah sadece polise ait değil, polis devletin parçası haline gelmiş DGM de, "Erdoğan Kaldi dedi ki..." diye hiçbir kanıta, belgeye dayanmadan yasal, demokratik, meşru kişileri tutukladı. Tam bir hukuk komedisi.

İstanbul'da, demokratik mücadele içinde olan, demokratik kitle örgütlerinde çalışan kim varsa, hepsine birer bölge sorumlusu, bölge yetmediğinde mahalle sorumlusu, o da yetmediğinde sorumlu yardımcısı, daha olmazsa aktif üye, sempatizan, taraftar, hangi konum gerekiyorsa dağıttı polis.

İstanbul'da kim varsa, hepsi gitmiş Erdoğan Kaldi'ye rapor vermişti: Ey Erdoğan, ben şuranın sorumlusuyum, haberin olsun demişti sanki. Erdoğan Kaldi, afiş asan demokrat genç değil, Merkez Komite üyesi. Yok yok, böyle olsa bile, pratik olarak bu kadar isim, kariyer sıralamasının pratik olarak zor olacağını çocuklar bilir. Ama oligarşinin polisi için fark etmez. AKP, "her türlü yöntemi kullanın, şu 'Hapishanelerde...' diye başlayan soruyu sormalarına engel olun" demiş, onlar da en iyi bildikleri yöntemi kullanarak, işkencecilikte, komploculukta nasıl maharetli olduklarını sergiliyorlar. Polis bu konuda yılların tecrübesine sahiptir. Ne komplolar kurmamış, kimleri tutuklatmamış, hatta idamlara va-

ran cezalar verdirmemişti ki? Hatta iki ayağı sakat Oya Gökbayrak bile bu komplocuların elinden kurtulamamıştı.

Dernek önlerinden, sokak ortalarından, evlerden insanlar toplanıyor. Tümü demokratik mücadele içinde yer alan yasal meşru insanlar olduğu için arama bulma gibi bir sorun da yok ne de olsa!

Aferin İstanbul polisine, çok büyük operasyon yapıyor doğrusu.

Tatbikatını yaptıracak "suç" akıllarına gelmemiş ki, Erdoğan Kaldi'ye afiş astığı yerin tatbikatı bile yaptırılıyor. Yasal afiş asma suçunun tatbikatı; ve bu komedi hukukun ortaklığında oynanıyor.

"Delilden Sanığa Gitme" Oyunu Bu!

Polis müdürlerinin durmadan anlattıkları "delilden sanığa gitme" oyunu işte tam da böyle oynanıyor. Zavallı bir genci tutmuş, "11 Eylül'de Amerika'ya sen mi saldırdın" desen kabul edecek hale getirmiş, sonra önüne "ifade" diye yazdıklarını koyup imzalatıyor.

Her yalanı, komplosu ortaya çıkan polis hiç vazgeçmiyor, takdir edilmeli. Yalandan, komplo da bu kadar ısrar da bir meziyettir ne de olsa.

Burjuva hukuku bile, bir itirafçının ifadeleri ile tutuklama, cezanın mümkün olmadığını söyler. Kaldi ki, Erdoğan Kaldi'nin itirafçı olacak bir durumu bile yoktur. Neyi itiraf edecek; TAYAD afiş astığını mı? Binlerce kişi asıyor bugün Türkiye'de bu afişleri.

Fakat AKP'nin polisi için fark etmiyor. Komploculuk onun çalışma tarzı haline gelmiş. Birileri de durmadan bu polisin eğitiminden, bilmem ne kriterlerine uyumundan söz edip duruyor; bu polisi eğitmek mümkün mü? Belki sorun eğitimleri olsa denenebilir de; ama değil. Sorun, en tepeden, İçişleri Bakanı Aksu'dan başlayan bir çalışma, yöntem tarzı sorunudur. Bu yöntemde, **hukuka, yasalara yer yoktur. Ortada suç yoksa suç yaratır, suçlu yoksa onu da yaratır, delil yoksa onu da uydurur ve muhalif olan herkesi cezalandırır.** Bu tarzın özü, özeti budur. Elbette böyle bir kafa, yukarıda özetlediğimiz kara mizahlar yaratır.

Ne diyelim!

Siyasi Şubeden sorumlu İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şefik Kul başta olmak üzere kurucularının o güzel beyinlerine sağlık!

Erdoğan Kaldi Örgütü bütün Türkiye'ye hayırlı uğurlu olsun! Herkes faaliyetlerini dört gözle bekliyor!

AKP katliamcılığına ortak olmak İslamcılık, Müslümanlık değildir!

AKP, düzen islamcılığını tanıyanları hiç şaşırtmayan bir çizgide yürümeye devam ediyor. İşbirlikçilikte ne Menderesler'den, ne Özal'lar'dan geri kalmadığını, daha da ötesine geçeceğine her gün yeniden kanıtlarken, zulüm politikalarını sürdürmekte de, cuntaların, Ağarlar'ın çizgisinde gidiyor.

Hapishanelerde 107 ölüm ve halen sürdürmekte oldukları tecrit, AKP'nin katliamcılığının en bariz göstergesidir.

AKP'nin "İslamcı" bir kökenden gelmesi nedeniyle, AKP'yi destekleyen veya azından AKP iktidarı karşısında "bekleme" tavrını tercih eden İslamcılar, artık AKP'yi desteklemenin İslamcılıkla, Müslümanlıkla ilgisi olmadığını görmek durumundadırlar.

Şimdi her İslamcının, "Müslümanlık" adına AKP'yi destekleyen herkesin önünde şu soru var: AKP'nin katliamlarına sessiz kalmaya devam edecek misiniz?

Sessiz kalmaya devam ederseniz bu pislik size de bulaşacaktır! Sessiz kalmaya devam ederseniz, AKP'nin döktüğü kandan siz de sorumlu olacaksınız!

Haftalardır, hapishanelerdeki 107 ölümü, yani AKP'nin F tiplerinde kendinden önceki iktidardan devralıp sürdürdüğü katliamcılığı duyurmaya çalışanlar üzerinde vahşi bir polis terörü uy-

gulanıyor. AKP'nin emriyle polisin estirdiği terör gözler önündeyken, İslamcıların hiçbir kesiminden bir açıklama dahi gelmiyor.

Yok mu, zalime karşı mazlumun yanında olacak bir Müslüman? Yok mu Amerikancı, işbirlikçi bir iktidara karşı, haklar ve özgürlükler savunucularıyla omuz omuza durabilecek bir İslamcı örgütlülük?

O zaman AKP'yi onaylıyorsunuz demektir.

O zaman zulmü onaylıyorsunuz demektir.

Adaleti, özgürlüğü, insanın meşru haklarını, ülkesinin esaretten kurtuluşunu savunan ve bu uğurda mücadele eden insanlara zulmedilmesini hiçbir din onaylamaz; hiçbir İslamcı, hiçbir dindar, faşist politikalarını dinle aklayamaz.

İslamcılar bilmelidir ki; Filistin, Irak direnişini alkışlamakla **kendinizi kurtaramazsınız**. Belki, onları alkışlayıp biz mazlumdan yanayız diye kendinizi kandırır, vicdanınızı rahatlatırsınız ama tarih ve insanlık önünde kendinizi ülkenizdeki zulme ortaklığınıza beraat edemezsiniz.

Türkiye'deki zulme karşı ne yapıyorsunuz? **Ölçü budur**. Bu sorunun cevabını vermek zorundasınız. İnançlarından vazgeçmiyorlar diye insanları hücrelere diri diri gömen bir partiyi destekleyen dini imanı yoktur. Onun için sadece çıkarları vardır. Çıkarları için yanbaşındaki ölümlere, şehrinde, semtinde estirilen teröre gözlerini kapayanlar, **bu dünyada da**, inandıkları **öteki dünyada da** böyle kanlı bir ortaklığın hesabını vermeye hazır olmalıdırlar.

Sayı 100

15

29 Şubat
2004

"Kutsal topraklarda milyonların yaşamayı hayal ettiği bir mekan... ZEMZEM KULESİ"
Böyle başlıyor ilan. Ve devam ediyor:

"Yılda bir kez bile olsa kutsal toprakları ziyaret edip, tatilini kutsal 'Mekke-i Mükerrreme'de geçirmek isteyen müminlere muhteşem devremülk imkanı..." (25 Şubat 2004 Tercüman)

Din bundan daha aleni nasıl satılır, nasıl pazarlanır! **İstismar** bundan başka nasıl olur?

DİN-PA A.Ş.

Ey ümmeti Müslim, koş, **"Uluslararası otellerdeki suitlere eşdeğer donatılmış... yerli yabancı restoranlara... alışveriş merkezi..."** ne gel!

Din satıcılarının iktidar olduğu bir ülkede, din satıcılığının daha ne örneklerine rastlayacağız kimbilir. **Din Pazarlama Anonim Şirketi** işbaşında. İşte bizzat Tayyip'ten bir örnek daha:

Başbakan, İskenderun Demir Çelik Kütük Döküm Tesisi'nin açılışında konuşuyor: **"Tesislerin ayakta durması hepimize mutluluk verir. Biz tesislerin cenaze merasimine hazırlanmak istemiyoruz. Biz kutlu doğumlar yaşamak istiyoruz..."** Peygamberin doğumuyla, bir fabrikanın açılışını bir tutan kafanın "İslamcılığını" Allah'a havale ediyoruz...

KYTK Yasa Tasarısı Mitinglerle Protesto Edildi

Kamu Yönetimi Temel Kanunu (KYTK) Yasa Tasarısı miting ve gösterilerle protesto edilmeye devam ediyor. 21-22 Şubat günlerinde İstanbul, Samsun, Antalya, Adana, Diyarbakır'da düzenlenen mitinglerde, AKP'nin sermayenin iktidarı olduğu dile getirildi. İstanbul ve Samsun'da TAYAD'lıların "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü, Duydunuz mu?" pankartına polislin tahammülsüzlüğü ile, yasadışı engellemeler yaşandı

İSTANBUL: 22 Şubat günü Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda yapılan mitinge yaklaşık 4 bin kişi katıldı. Temel Haklar'ın "Haklarımızı Gasp Eden Kamu Yönetimi Temel Kanununa Hayır", "Özelleştirme İşten Atma ve Köleleştirme Yasasına Hayır" pankartlarıyla yerini aldığı mitinge çok sayıda sendika, DKÖ, parti katılırken, polis TAYAD'lıların "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü, Duydunuz mu?" pankartına müdahale etti. Pankart yasadışı değil, ama alanda açmayacaksınız diyerek pankartı geri veren polis, kendi yasadışılığını da itiraf ederken, kitle sık sık ölüm orucunu destekleyen sloganlar haykırdı.

Tertip Komitesi adına konuşan ESM İstanbul Şube Başkanı Gürsel Ümitsever'in bir konuşma yaptığı mitingte Türk-İş, DİSK adına da konuşmalar yapıldı. Kristal-İş Topkapı Şube Başkanı Münir Dinler ise Paşabahçe grevinin yasaklanmasını dile getiren bir konuşma yaptı ve destek çağrısında bulundu.

SAMSUN: 21 Şubat'ta Samsun Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan eyleme yaklaşık 3 bin kişi katılırken, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Temel Haklar ve TAYAD'lılar da "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü, Duydunuz mu?" ve "Kölelik Yasalarına Karşı Birleşelim" pankartlarıyla yer aldılar. Alana sloganlarla yürüyen kitle, KYTK Yasa Tasarısını protesto eden sloganlar haykırırken, giriş noktasında polis, TAYAD'lıların pankartını alana sokmak istemedi. Kitlenin bu yasadışılığa direnmesinin ardından, pankart alanın yanındaki bir binanın duvarına asıldı. Mitinge katılanlar sloganlarıyla TAYAD'lılara destek verirken, SDP'liler pankartın önünden geçerken, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişi" sloganlarını attılar. HÖC kortejinin alana Gündoğdu marşıyla girişi, tüm kitle tarafından coşkulu alkışlarla karşılandı.

Kamu Yönetimini protesto eden, yasanın özelleştirme, işsizlik ve halkın belediye

hizmetlerinden yoksunlaştırılması demek olduğu dile getirilen mitingte, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Halkız Haklıyız Kazanacağız, Kurtuluş Kavga Zafar Cephede, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Kamu Reformu Yasasına Hayır, IMF Defol Bu Memleket Bizim" sloganları atıldı.

DIYARBAKIR: 2 bin kişinin katıldığı mitinge işçiler yoğun katılırken, birçok pankart alana keyfi şekilde alana sokulmadı. ESP'lilere saldıran polis 32 kişiyi gözaltına alırken, 18'i daha sonra tutuklandı. Dicle Gençlik Derneği'nin sloganları ve dövizleri ile katıldığı mitingte, KYTK'yı protesto eden konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı.

ADANA: En kitlesel mitingin yapıldığı Adana'da, 10 bin emekçi AKP iktidarını protesto etti ve yasanın geri çekilmesini istedi. Sendikalar, partiler, DKÖ'lerin katıldığı mitingte TAYAD'lılar da yerlerini alırken, yerel seçimde ittifak yapan SHP ve DEHAP mitinge katılmadılar. KESK MYK üyesi Mustafa Ecevit'in bir konuşma yaptığı mitinge işçilerin katılımı yoğundu.

ANTALYA: Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı mitingte Haklar ve Özgürlükler Cephesi de kendi pankartıyla yerini alırken, sık sık "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" ve "Hükümet Yasayı Al Başına Çal" sloganları atıldı.

Ayrıca başta Ankara olmak üzere, İstanbul ve İzmir'de de KESK'li memurlar Kamu Yönetimi Yasa Tasarısını protesto amaçlı basın açıklamaları düzenlediler.

AKP Genelgesi: Hak Aramak Yasak!

KYTK'ya karşı mitingler öncesi bütün valiliklere bir genelge gönderen AKP iktidarı, mitinglere katılanlar hakkında adli ve idari soruşturma yapılacağı tehdidinde bulundu. Genelge valilikler tarafından bütün kamu kuruluşlarına gönderilirken, AKP iktidarının hiçbir demokratik hakka, hak arama eylemine tahammülü bulunmadığı bir kez daha görüldü.

BES İstanbul 1 No'lu Şube Yeni Başkanı Ejder Erbulan: **DİRENİŞÇİ SENDİKAL YAPI YARATILMALI**

BES İstanbul 1 No'lu Şube Başkanlığına seçilen Ejder Erbulan sendikacılık anlayışını dergimize değerlendirdi.

Şube Genel Kurulları'nda neler tartışıldı?

Gündemde olan Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı saldırısına karşı neler yapılabileceği ve sendikaların içinde bulunduğu tikanıklığın aşılması, örgütlenmenin geliştirilmesi için nasıl bir program oluşturulması gerektiği başta olmak üzere, 4688 sayılı sendikalar yasasının memurların mücadelesinde yarattığı olumsuzluklar ve artık fiili mücadele hattının örülmesi gerektiği ele alındı. KESK'in ağustostaki toplu görüşmeleri beklemeden, grev ve toplu sözleşme talebini önüne koyması gerektiği üzerine konuşmalar yapıldı.

Kitleden Kopuk Sendikacılık Tıkanı

Sendikaların durgunluğundan bahsediyorsunuz, KESK bunu nasıl kıracak?

Bugünkü durum 14 yıllık mücadele pratiğinden gelen son aşamadır. Nasıl buraya gelindi, ne gibi zaafılar oluştu? Aslında buraların irdelenmesi eleştiri-özeleştirelilerin hayata geçirilmesi kaçınılmazdır. Şu anki mevcut sendikal yapılanmalar bugünkü mücadele pratiğiyle bu sorunun üstesinden gelememektedir. Kitleden kopan sendika yöneticileri ciddi politikalar üretmediği sürece bu düşüş sürecektir. Sendikaların protestoculuğu terk edip, yeniden hak alma örgütü haline getirilmesi gerekmektedir.

Devrimci Sendikacılık Başarabilir

Nasıl bir sendikacılık?

Bugün kitlelerin apolitikleşmesi, örgütlülük ve mücadele açısından ciddi bir açmazdır. Kitleleri ekonomik talepler çerçevesinde bile sürece katmakta zorluklar yaşanmaktadır. Bugünkü sendikacılık anlayışının başarısızlığı tescillenmiştir. Politikalar belirlenirken, ülkede ve dünyadaki gelişmeler gözardı edilmemeli. Emperyalizmin yaydığı örgütsüzlük, bireycileşme ve tecrit, ülkemize de yansımakta, iktidarlar da bunu çalışan kesimlere sistematik bir şekilde uygulamaktadır.

Öyleyse sendikacıların kitleleri bu noktada bilinçlendirmesi mücadeleye çekmesi, siyasallaşmasının önünü de açacaktır. Bunu yapabilecek olan da devrimci sendikacılıktır. Yeniden kitleleri örgütlülüğe katma noktasında somut talepleri belirleme, sorunlarına çözüm üretme ve bunu da birlikte mücadele yöntemiyle, kararlı, direnişçi bir

sendikal yapıyı yaratmakla sağlayacaktır.

Biz de, genel kurulları sadece seçimden ibaret ele almıyoruz. Yönetim, bundan sonraki sürece müdahale etme ve örgütlülüğü büyütme açısından daha çok zaman, fedakarlık, emek harcamak durumunda olacak. KESK'in mevcut potansiyeli **doğru yönlendirildiğinde** zorlukların üstesinden gelebilecek güce de sahiptir.

KESK Ülke Gündemine İlgisiz

Şimdi sendikaların gündeminde neler var?

Özellikle genel ya da yerel seçimler sürecinde KESK'te diğer zamanlara oranla bir eylemsellik artışı gözlemlenebilir. Bunu, sendikal mücadeleyi kısmen de olsa ülke seçimlerine endekslemek diye de değerlendirebiliriz. Oysa aynı KESK, emekçileri daha yakından ilgilendirdiğini düşündüğümüz, anti-demokratik uygulamalar karşısında, kendisini dışında tutmaya özen gösteriyor. Örneğin hapishaneler, Irak işgali süreci gibi. Peki mücadelenin bu demokratik boyutunu tali duruma getirirken memurların ekonomik taleplerini istenen düzeyde örgütleyebilmiş midir? Böyle olduğunu söyleyemiyoruz. "Toplu görüşme" sürecine KESK paramparça olmuş bir örgütsel yapıyla girmiştir. 400 bin üyeli ve 2 milyon emekçinin sesi olma iddiasındaki KESK; "Toplu görüşme" süreci eylemlerini neredeyse televizyondan konfederasyon temsilcilerinin açıklamaları ile öğrenebilmiştir. Örgütün hangi mekanizması işletilip kararlar alınmıştır. Tartışmalıdır.

Bugüne gelirsek Kamu Yönetimi Temel Kanunu sürecinde çok ciddi karşı duruşun örgütlenemeyişinin temel nedeni ise KESK'e hakim anlayışların bu saldırı yasası karşısındaki bulanık bakış açısıdır.

BES Şube Kongreleri Yapıldı

KESK'e bağlı BES (Büro Emekçileri Sendikası) İstanbul Şubeleri 21-22 Şubat günlerinde kongrelerini yaparak yönetimlerini belirledi.

21 Şubat günü yapılan 1 No'lu Şube Kongresi'nde Ejder Erbulan başkanlığındaki İşkolu Birlik Listesi seçimi kazanırken, aynı gün 2 No'lu Şube Kongresi'nde Demokratik İşkolu Birliği Listesi seçildi ve yeni yönetim, Mustafa Aktaş, Cemil Kaya, Davut Balter, Murat Karabulut, Murtaza Pektezel, Şükran Duman, Turabi Muşlu'dan oluştu.

22 Şubat'ta ise 3 No'lu şubesi seçimi vardı. Üç listenin yarıştığı kongrede, Emek, Barış, Demokrasi İçin Birlik Listesi seçimleri kazanarak yeni yönetim, Nafi Maraş, Süleyman Yılmaz, Fadime Kurt, İsmail Şeker, Ata Sakarya, Ataman Yüksel, Yüksel Baydemir'den oluştu.

Direnme Hakkı, Sami Evren ve KESK

KESK Genel Başkanı Sami Evren, Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı'na karşı düzenlenen eylemlerde yaptığı konuşmalarda, açıklamalarında sık sık, "direnme hakkını sonuna kadar kullanacaklarını" dile getiriyor. Doğrudur, memurlar, bütün emekçiler direnme hakkını kullanmalı. Ancak KESK hangi güçle, nasıl direnecek? Sendikaları bugünkü duruma getiren anlayış, nasıl bir direniş gösterebilir?

Direnme bir anlayış sorunudur, haksızlığa ve zulme, sömürüye karşı olmaktır. Evren, direnme hakkından ne anlamaktadır, nasıl bir direnme hakkından söz etmektedir? Örneğin, 200'den fazla TAYAD'lı gözüaltına alındı, polisin yasadışılığı tartışmasız olan bu terörü karşısında Evren ve KESK nerededir, neden hiçbir tepkisi olmamış, direnme hakkından söz etmemiştir? Direnme hakkını savunan, böyle bir durum karşısında **"Biz de TAYAD'LI-YIZ"** diyebilmelidir. Direnme anlayışı budur, haksızlığa, saldırıya maruz kalanın kendisi olduğunu düşünür ve direnişe omuz verir.

Ama KESK böyle yapmıyor. **Riskli** alan olarak görülen F tiplerinden, direnişten uzak duruyor, bu ülkede yaşanan ve 107 ölümle bir anıt haline gelen bir gerçeği görmezden gelmeye çalışıyor. Pusuya yatıp bekliyor KESK.

Elbette F tiplerine karşı çıkmak, 107 ölümü dile getirmek riskli iş, bedel isteyen iş. AB'yi, ABD'yi, iktidarından Genelkurmay'ı, sermayesine kadar oligarşik yapıyı karşısına almaktır.

Direnme hakkı da zaten böyle gelişir. Düzen içi güçlerden birine mesaj vererek, ötekine yanlış temelde karşı çıkarak direnme hakkı geliştirilmez. Direnme hakkı direnilerek kazanılır ve direnilerek korunur. Devrimci tutsaklar, TAYAD'lılar bunun en güzel örneklerini şu son dört yıl içinde herkese gösterdiler.

Sami Evren, direnme hakkını savunmaya, bu ülkede direnme hakkının en üst boyutta, bedenlerin alevler için tutuşarak savunulduğu direnişe dönüp bakmalıdır, onun yanında yer almalıdır. Yoksa, direnme hakkından söz etmek, KESK tabanının uzun süredir bilinen memnuniyetsizlik ve KESK yönetiminin sendikal anlayışına yönelik tepkilerini yatıştırma girişiminden başka anlam taşımaz. Bu ülkede Türk-İş eski başkanı Bayram Meral çok yaptı bunu ve Türk-İş'in geldiği nokta ortadadır.

KESK: "Genel Grev İlan Edilmeli"

Kamu Yönetimi Temel Yasa Tasarısı'na karşı eylemlere 25 Şubat günü de devam edildi.

Vizite eylemi yapan memurlara Genel-İş üyesi işçiler de katıldı. Memurların yürüyüşü polisin engellemeleriyle karşılaşarak YKM önüne ulaştığında, burada bir açıklama yapıldı. Sami Evren, Emek Platformu'nun **genel grev** ilan etmesini, KESK'in genel greve hazır olduğunu söyledi. Buradan Meclis'e yürümek isteyen emekçilerin önü polis tarafından kesildi. Barikat kalkana kadar oturma eylemi yapan emekçilerin yürüyüşüne yarım saat sonra izin verilmek zorunda kalındı. Kitle buradan Meclis'e yürüyerek tasarıya karşı sloganlar haykırdı.

Viziteye çıkan KESK üyesi memurlar, Bursa, Adana, Adıyaman, Bolu, İzmir ve daha birçok kentte eylemler düzenlediler.

AKP Mitingine İşçiler Alınmadı

Tayyip Erdoğan'ın da katıldığı, AKP'nin Batman'daki seçim mitingine, işten atılan TPAO işçileri alınmadı. **"İşimizi Geri İstiyo-ruz"** pankartı ile alana girmek isteyen işçiler, polis barikadı ile karşılaştılar. AKP, bu ülkenin işçisinden, memurundan, gecekondulundan, gençliğinden korkan bir iktidardır. Emekçilere düşmanlığını her fırsatta dile getiren Tayyip, onların sesinin hiçbir yerde, hiçbir şekilde çıkmaması için baskıdan, sansürden medet umuyor. İstiyor ki, ben patronlara hizmet edeyim kimse sesini çıkarmasın.

Genel-İş Eylemleri

Adana Seyhan Belediyesi'nden alacakları ödenmeyen, Genel-İş üyesi işçiler 20 Şubat'ta 2 saat iş bırakarak alacaklarını istediler.

Kocaeli Genel İş üyesi Saraybahçe Belediyesi işçileri 3 trilyonluk alacakları için 20 Şubat'ta yürüyüş düzenledi. Eylemde "İşçiyiz Haklı-yız Kazanacağız" sloganı atılırken, İşçilerin belediye önündeki eylemleri her gün sürüyor.

TÜPRAŞ'ta Eylem

TÜPRAŞ Kırıkkale rafinerisinde çalışan 3 bin işçi 21 Şubat günü düzenlediği eylemle, özelleştirmeyi protesto ettiler. "Kahrolsun IMF, İşbirlikçi AKP" sloganlarının atıldığı eylemde, işçilerin Türkiye için direndiği belirtildi. İşçiler AKP önüne siyah çelenk bıraktılar.

Sağlık Haktır Satılamaz

Kocaeli SES, performansla dayalı döner sermaye uygulamasına hayır demek için, 24 Şubat günü Devlet Hastanesi bahçesinde basın açıklaması yaptı. "Sağlık Haktır Satılamaz, Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarının atıldığı eylemde, "6 Mart'ta Ankara'da olacağız" denildi.

ABD, Birtan Altunbaş'ın Katillerinin Safındadır Bu Davada "İnsan Hakları" Şovu Yapamaz

Colin Powell: "Birtan Altunbaş davası zamanaşımına uğratılmamalı."

Susurlukçu Ağar: "Strateji konusunda ABD ile anlaşarak çözdük (devrimci ve ulusal mücadeleyi)"

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, Abdullah Gül ile görüşmesinde, Birtan Altunbaş'ın işkence katledilmesi davasını örnek göstererek, işkence davalarının zamanaşımına uğratılmasının Türkiye'nin imajını olumsuz etkileyeceği uyarısında bulundu ve hükümetin müdahil olması gerektiğini söyledi.

Powell, "olumlu imaj" konusunda da bir örnek verdi; Manisa davası.

Emperyalizm ve oligarşi işkenceye, insan haklarına, sadece imaj olarak bakar, bir iki olayla bu imaj düzeltilir ve bu düzeltilen imajın altında binlerce insana işkence, kayıp, infaz politikaları uygulanır.

Amerika, Birtanlar'ın Katilidir

Amerika'nın bu insan hakları duyarlılığı, işkence karşıtlığı konusunda gözlerimiz yaşardı doğrusu. Sanki konuşanlar, Guantanamo hücrelerinin, halkların tepesine yağın bombaların sahibi değil. Sanki, oligarşinin katliamlarını, işkencelerini, infazlarını, kayıplarını destekleyen, ölüm mangalarına eğitim ve silah veren onlar değil.

Avrupa Birliği, Manisa davası üzerinden demokratlık şovu yaptı, Amerika da Birtan Altunbaş davası üzerinden yapmak istiyor. Binlerce infaz, işkence, katliam davasında katiller, işkenceciler birbiri peşi sıra beraat ettirilirken tam bir riyakarlık sergilenmek isteniyor.

Amerika'nın bu konudaki girişimi sadece Powell'in açıklaması değildir. ABD Büyükelçilik yetkilileri bir süredir Birtan Altunbaş davasını bizzat katılarak izliyorlar.

Hemen belirtelim ki, Manisa davasında olduğu gibi, Birtan Altunbaş davasında emperyalistlerin bu mahkemelere katılmasına katkısı olan, çağın yapan, ön ayak olanlar, onların gerçek yüzlerini gizlemelerine, insan hakları şovu yap-

malarına hizmet etmektedirler. Niyetlerinden bağımsız ya da bilinçli bu fark etmez, Birtan'ı katleden oligarşik düzenin baş destekçileri bu davaya ancak işkencecilerin safında bir taraf olarak katılabilirler. Ve insan hakları şovu için değil, sanık sandalyesine oturmak için orada bulunabilirler.

Ne Avrupa ne de Amerika işkenceye karşı değildir, bizzat işkencecilerin hamisidir onlar. Oligarşi onyıllardır bu ülkede onlara dayanarak zulmünü sürdürüyor.

Birtan'ın katledildiği yıllar, Susurluk'un en çok kan döktüğü, infazların, katliamların günlük olaylar haline geldiği yıllardır. Gözaltına alınıp da işkence görmeyen hiç kimsenin olmadığı, gözaltında ölümlerin en çok yaşandığı, kayıpların gündemde olduğu yıllardır.

Ve tüm bunlara Amerika'nın desteği tamdır. Bu konuda Ağar'ın itirafları henüz yenidir.

Susurlukçu Ağar'ın "Anlaşarak Bu İşleri Yaptık" Deddiği Amerika, Bu Ülkede Dökülen Her Damla Kandan Sorumludur

8 Eylül 2003 tarihli Hürriyet'e beyanat veren Susurlukçu Mehmet Ağar, Susurluk politikalarını ABD ile yaptıkları anlaşmanın ardından yaşamaya geçirdiklerini şu sözlerle anlatıyordu:

"... Oturduk, strateji konusunda Amerika'yla meselemizi çözdük. Ben Emniyet Genel Müdürü olarak, onların en üstleriyle görüşüyordum, karşılıklı. 'Bu meseleyi çözeceğiz' dedik, 'Nasıl' dediler. İkna ettik, çözdük. Bunun ayrıntılarını anlatamam. Türkiye'nin yarın, yine böyle benzer bir anlaşmaya ihtiyacı olabilir ve vardır da böyle bir ihtiyaç. Global anlamda bugün Amerika'yla konuşup o mutabakatı sağlamak gerekir."

5 Mart günü Birtan'ın işkenceye katledilmesi davasında Ankara'da olalım!

Devrimciler, demokratlar, namuslu hukukçular, hak ve özgürlüklerden yanayım diyenler; Birtan'ın katillerinin ve onların destekçisi emperyalistlerin insan hakları şovu yapmasına izin veremeyelim, davaya katılalım ve Birtan'ın katillerinin Amerika, Avrupa ve oligarşi olduğunu haykıralım.

Ağar'ın "Bu mesele" dediği, devrimci ve ulusal mücadeledir. Stratejisi ise Susurluk'tan başka bir şey değildir. Susurluk'un ne olduğu ise malum; binlerce operasyon, katliamlar, infazlar, kayıplar, köy yakmalar, işkencede ölümler...

Birtan Altunbaş da Amerika'nın ölüm mangalarına desteğiyle katledildi. Amerika ile işbirlikçilik ilişkilerinin geliştiği süreçten bu yana, bu ülkede dökülen her damla kanın altında onların da imzası vardır.

Ağar, açıkça söylüyor, bugün yine Susurluk'un bin operasyonlarına, infazlara, katliamlara, işkencede ölümlere ihtiyaç vardır ve ABD ile anlaşmadan bu yapılamaz, diyor.

İşkenceciler elbette en büyük dostları Amerika'nın bu davadaki tutumu karşısında şaşkıncıdır. Ama merak etmesinler, bu şovlar geçici, Amerika'nın faşizme desteği kalıcıdır.

Emperyalizmin Unutturmak İsteddiği: Birtan Altunbaş, DEV-GENÇ'li Bir Devrimci Olduğu İçin Katledildi

Avrupa, Amerika ve onların ülkemizdeki uzantıları Avrupalılar ve Amerikancılar, gerek Manisa davası, gerekse Birtan Altunbaş davasında, bu davaları ortaya çıkaran en temel gerçeği gözardı etmek, üstünü örtmek istiyorlar.

Manisalı liseliler, gözaltına alınıp işkence gördüklerinde devrimciydiler, bu nedenle gözaltına alındılar. Birtan Altunbaş, bir DEV-GENÇ'li olduğu için işkencede katledildi.

Birtan'ın devrimci kimliği bir yana bırakıldığında bu davanın da ne hukuki, ne siyasi hiçbir anlamı kalmayacak, adli bir davaya dönüşecektir. Emperyalizmin ve sivil toplumcuların getirmek istedikleri nokta budur.

Cemil Çiçek, Halkın Kanını Döken Tüm Faşist Katillerin Hamisi

Maraş'ta 12 kişinin katledilmesinden sorumlu faşist katil Mustafa İzol, "ülküdaşı" Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in devreye girmesi ve yasal kılıfına uydurmasıyla tahliye edildi.

Mahkemenin verdiği karara bizzat itiraz ederek, Temmuz 2003'te Yargıtay'a başvurup, İzol'un tahliyesinin gerektiğini söyledi.

"Yargıya müdahale edemeyiz" nakaratları dilinden düşmeyenler, söz konusu olan faşist katiller olunca pekala ediyorlar. Yargıtay'ın hukuku savunacak hali olmadığına göre, tahliyenin gerçekleştirilmesinden başka yol kalmadı.

Böyle olduğunda, kimse Amerika'ya (ve Avrupa'ya) şu soruyu sormayacaktır:

Birtan Altunbaş'ı katledenlerin cezalandırılmasını istiyorsunuz, ama devrimcilerin 19 Aralık hapishaneler operasyonunda, F tiplerinde katledilmesine destek veriyorsunuz?

Bu oyuna izin veremeyiz. Bu davanın asıl sahibi bu ülkenin devrimcileri, demokratları, hak ve özgürlükleri savunanları, namuslu hukukçularıdır. Bu ülkede işkence, infaz, katliam denildiğinde kanı dökülen hep devrimciler olmuştur. Ve devrimcilerin katliamlarla, işkencelerle, F tipleriyle, infazlarla tasfiye edilmesi politikasının arkasındaki güç emperyalistlerdir.

Powell ile aynı gün ABD Kongresi'nde konuşan CIA Başkanı George Tenet'in sözleri, yeni Birtanlar yaratma konusunda ABD'nin tereddütsüzlüğünü ortaya koymaktadır.

CIA Başkanı Yeni Birtanlar Yaratmak İçin Devrimcileri Hedef Gösterdi

CIA Başkanı Tenet, ABD Kongresi'nde Irak konulu bir komisyon toplantısında 25 Şubat günü konuştu. Amerika için baş tehdidin şimdi islamcı örgütler olduğunu söyleyen Tenet, "ama sol örgütleri de unutmamalıyız" diyerek, sınıfsal olarak asıl düşmanlarının devrimciler olduğuna dikkat çekti. Latin Amerika devrimcilerinin ABD çıkarlarını tehdit ettiğini söyleyen Tenet, Türkiye'den de "DHKP-C'nin Türkiye'deki Amerikan çıkarlarını tehdit ettiğini" söyledi.

Daha önce de, "örgüt ABD'nin Afganistan operasyonunu eleştirdi" diyerek DHKP-C'yi hedef gösteren Tenet, açıkça infazlar, işkenceler, katliamlar için, imha operasyonları için hedef göstermektedir. Yeni Birtanlar işte böyle yaratılıyor.

Bu karardan, Bahçelievler katliamı sanığı Haluk Kırıcı da cesaret alarak tahliyesini istedi.

Susurlukçuların avukatlığı yetmedi, bu ülkede devrimcilerin, halkın kanını döken kim varsa hepsinin hamiliğine soyundu Çiçek. Susurlukta binlerce insanı katleden, infazlar gerçekleştiren, uyuşturucu kaçakçılığında haraca kadar her türlü pis işin içinde olan Korkut Eken'e sahip çıkan, Çiçek'in "hukuk" kisvesi altında, 2010'lu yıllara kadar hapis yatması gereken faşisti kurtarması AB'cileri şaşırtmış olabilir. Ne de olsa, Çiçek aynı zamanda AB yasalarını hazırlayan "hukukçu" bakan değil mi?

107 ölümü, Susurluk avukatlığını, faşistlerin hamiliğini, soyguncuları için çıkarılan yasaları bir yana bırakırsanız, evet o bir "hukukçu"!

Şovenizm Ayakta!

Atatürk'ün manevi kızı nasıl Ermeni olabilir?

Sabiha Gökçen'in Ermeni olup olmadığını tartışanlara öneri:

Ermeni olup olmadığını değil, halk düşmanı olup olmadığını tartışalım!

"Atatürk'ün manevi kızı Sabiha Gökçen Ermeni mi, Türk mü?"

Geçen haftanın önemli tartışmalarından biri buydu. Konu, Agos adlı dergide yayınlanan bir yazının Hürriyet tarafından manşete çıkarılmasıyla gündemleşti.

Şovenistler ayağa kalktılar hemen. Atatürk'ün manevi kızı nasıl bir Ermeni olabilirdi?!

Türk Hava Kurumu'ndan Sabiha Gökçen'in akrabalarına, dil ve toplum bilimcilerden köşe yazarlarına kadar birçok kurum ve kişi görüş açıkladı. Tartışma dallanıp budaklanırken, Genelkurmay "muhtıra" üsluplu bir bildiri yayınlayarak müdahil oldu; söylediği kısaca "kesin sesinizi, kimse böyle bir şeyi tartışamaz" mealindeydi.

Niye? Çünkü Genelkurmay'ın açıklamasına göre *"Böyle bir sembolü amacı ne olursa olsun tartışmaya açmak, milli bütünlüğe ve toplumsal barışa katkısı olmayan bir yaklaşımdır... Atatürk milliyetçiliğinin yerini almak üzere sağlıklı olmayan ve tehlikeli düşüncelere bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde ve sorumsuzca yer verilmesidir..."*

Aslında Genelkurmay tartışmadan korkmaktaydı.

Birincisi, şovenist tezlerinden biri önemli bir darbe yiyecekti. Yıllardır **"Türk kadınının sembolü"** olarak sundukları bir ismin Türk olmadığını ortaya çıkması, düzenin şovenistliğinin ve riyakarlığının ve uyguladıkları asimilasyon politikasının ipliğinin pazara çıkması demekti. Bir zamanlar TBMM'de adıyla sanıyla **Lazistan** milletvekillerinin, **Kürt** milletvekillerinin var olduğunu nasıl gizlemek istiyorlarsa, düzenin ünlülerinin farklı kökenleri de her dönem gizlenmeye çalışılmıştır. **"Ermeni dölü"** sözünü bir küfür olarak kullanan şovenist bir kafa yapısının Atatürk'ün manevi kızının Ermeniliği'ni kabul etmesi mümkün mü?

İkincisi, tartışılan sadece Sabiha Gökçen'in Ermeni olup olmaması değildir. Onun Ermeni

ve yetim olmasının arka planındaki **Ermeni katliamı** da tartışma gündemine girmektedir. Sabiha Gökçen hakkındaki iddia, onun Ermeni katliamından kurtulan bir yetim olduğunu ileri sürmektedir. Bunun ileri sürülmesi dahi, oligarşinin onyıllardır örtbas ettiği bir katliamı tartışma gündemine getirecektir.

Üçüncüsü, aslında tartışma sadece dün değil, aynı zamanda bugünün tartışmasıdır. Sabiha Gökçen'in Ermeni olması **"ihtimali"**ne dahi gösterilen bu tepki, Türkiye'de bugün azınlıklara karşı sürdürülen şovenizmin kanıtından başka bir şey değildir.

Mesela, azınlıkların pasaportları bile hala **"özel"**dir ülkemizde; pasaportları hala farklı bir numaralandırmaya tabidir. Ulusal haklarını kullandıklarının önünde yüzlerce engel vardır.

42 yıllık **"Azınlıklar Tali Komisyonu"**nu kaldırdım demekle, bu politika kaldırılmış mı oluyor? Bu komisyonun 42 yıldır neler yaptığı açıklanmadan, yol açtığı adaletsizlikler, zulüm ve baskılar telafi edilmeden, 42 yıldır onları aşağıladık, zulmettik, takip ve taciz ettik, ama artık bakın komisyonu lağvettik demekle her şeyin üstü örtülebilecek mi?

Sabiha Gökçen'in Ermeni olup olmadığını değil, bunları tartışalım. Ve biz **farklı bir tartışma** daha yapılmalı diyoruz:

Sabiha Gökçen'in Ermeni olup olmadığını değil, **"dünyanın ilk kadın savaş pilotu"** olarak **halk düşmanı olup olmadığını** tartışalım!

O Sabiha Gökçen ki, Mustafa Kemal'e sadakatini, **"Türk milliyetçiliğini"**, Dersim'in üzerine kendi kullandığı uçakla **bombalar yağdırarak** kanıtlamıştır. 1938 Dersim katliamının faillerinden biridir o.

O bir **katliamcıdır!**

Değil diyen varsa, buyursun tartışalım.

Şovenizm habis bir ur gibidir, sistemin içine işlemiştir, her vesileyle ortaya çıkıyor. Şovenizmi her daim besleyip kışkırtmak gerektiğini düşünenler, **Tarkan**'ın şarkılarının **Kürtçe** söylenmesinin haberinin yapılmasını bile **"milli güvenliği tehdit edici"** görüp uyarılar yapıp soruşturmalar açıyorlar. Faşist sisteme göre farklı milliyetler, farklı inançlar, farklı düşünceler, tehlikeli ve **"farklılığın"** şu veya bu şekilde yok edilmesi, yok edilemiyorsa yok sayılması, asla tartışılmasına lazım. Sabiha Gökçen'in Ermeni olma **"ihtimali"** karşısında gösterilen tepkinin kaynağı işte bu politikadır.

Sayı 100

21

29 Şubat
2004

Kopenhag'dan Önce - Kopenhag'dan Sonra Aynı ülke aynı sistem!

21 Şubat tarihli Milliyet'te koca bir başlık: **"Kopenhag Kriterleri'nin üçte ikisi tamamlandı."**... Çoğu gitmiş azı kalmış.

Artık daha net bir muhasebe yapılabilir. AB üzerine bugüne kadar yapılan spekülasyonlar, propagandalar, Türkiye somutu üzerinde test edilebilir. Evet, soru şudur şimdi: Kopenhagsız Türkiye'yle, kriterlerle donanmış Türkiye arasında ne fark var?

"Hiçbir şey değişmedi" demeyeceğiz. Elbette değişti. AB'ye girme adına yaşanan bu sürecin sonunda Türkiye emperyalist tekeller için artık daha özgür, halklar için ise daha kuşatılmış bir ülke durumundadır.

AB propagandistlerinin "AB'ye uyum" adına halka vaadettikleri gerçekleşmemiştir; ama "AB'ye uyum"un daha bugünden tekellere sağladığı sayısız nimet vardır. AB'ye uyum için çıkarılan yüzlerce yasaya, yönetmeliğe rağmen ne halkın ekonomisinde, ne meydanlarda inip kalkan coplarda, ne işkencehanelerdeki durumda bir değişiklik olmamasına karşın, "AB'ye uyum" adına yapılanlar emperyalistler tarafından sürekli övgülerle karşılanmaktadır.

Peki neden böyle oluyor diye sorulacak olursa, cevabı, Kopenhag Kriterleri'nin ne olup ne olmadığıdır.

Kopenhag Kriterleri'nin Aslı ve Sureti

"Kopenhag Kriterleri"; bu kelime adeta sihirli, efsanevi bir anlam kazandı ülkemizde. Sanki her şey onda düğümleniyordu. Ülkenin geleceği, kaderi onunla belirlenecekti.

Kopenhag Kriterleri veya "AB'ye uyum" denilince ülkemizde hemen herkesin aklına, insan hakları, demokratikleşme ve kişi başına düşen gelirin artacağı geliyor. Böyle anlaşılması istendi çünkü. Kriterlerin reklamı böyle yapıldı.

Sokaktaki insana AB'ye girmekten yana mısın diye sorulduğunda "evet" cevabı verenlere, "peki niye evet?" denildiğinde alınan iki cevap vardı: *"aş ve iş için", "demokrasi için"!*

Yapılan anketlerde *"Türkiye halkının yüzde 70'i AB'den yana"* sonucunun çıkmasının nedeni de işte bu aldatmacaydı. AB, aş, iş, demokrasi getirecekti! Kopenhag Kriterleri'nin halka gösterilen "sureti"nde bunlar vardı.

İşbirlikçiliklerini, Türkiye'yi her uyum yasa-

sıyla daha fazla sömürgeleştirdiklerini gizlemek isteyen hükümetler ve AB fonlarından beslenen AB propagandistleri döne döne bunları anlattılar. Peki aslı neydi kriterlerin?

80 bin (kimilerine göre 100 bin) sayfalık bir külliyat oluşturuyor Kopenhag "Kriterler"i. Kriterler, 22 Haziran 1993'de toplanan Kopenhag Zirvesi'nde tespit edildi. Avrupa Birliği'nde daha önce bu şekilde bir prosedür yoktu. "Kriterlerin" tespit edilmesinin nedeni Avrupa Birliği'nin genişlemesiydi. Bu kriterler, *"adaylık için başvuru-ruda bulunan ülkelerin tam üyeliğe kabul edilmeden önce uyması gereken koşulları"* olarak yeni üyelerin önüne konulacaktı.

Kriterler üç bölüme ayrılıyordu:

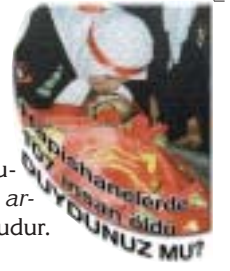
- 1) Siyasi kriterler, 2) Ekonomik kriterler
- 3) Topluluk mevzuatının benimsenmesi

Siyasi kriterler:

- Ülkenin çok partili bir demokratik sistemle yönetiliyor olması,
- Hukukun üstünlüğüne saygı,
- İdam cezasının olmaması,
- Azınlıklara ilişkin herhangi bir ayrımcılığın bulunmaması, ırk ayrımcılığının olmaması,
- Kadınlara karşı ayrımcılığın yasaklanması,
- Avrupa Konseyi İnsan Hakları Sözleşmesi'nin ve Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin kabul edilmiş olması,

Ekonomik kriterlerin başlıcaları ise şöyle sıralanmıştır:

- Arz-talep dengesinin piyasa güçlerinin bağımsız bir şekilde karşılıklı etkileşimi ile kurulmuş olması,
- Ticaret kadar fiyatların da liberal olması, piyasaya giriş ve çıkış için engel olmaması,
- Mülkiyet haklarının mutlak korunması,
- Fiyat istikrarını içeren bir ekonomik istikrar ve sürdürülebilir dış dengenin varlığı,
- Ekonomik politikaların gerekleri hakkında geniş bir fikir birliğinin olması,
- Mali sektörün, tasarrufları üretim yatırımlarına yönlendirebilecek kadar gelişmiş olması,
- Makro ekonomik istikrarının olması ve işlevsel bir piyasa ekonomisinin varlığı,
- Alt yapı, eğitim ve araştırmayı içeren yeterli miktarda fiziki ve beşeri sermayenin olması,

- Firmaların teknolojiye uyum sağlama kapasitesinin bulunması.

En kapsamlı bölüm ise “**Topluluk Mevzuatının Benimsenmesi**” başlıklı bölümdür. Bağımlılığı asıl pekiştiren maddeler, bu başlık altındaki koşullara sığdırılmıştır. Bunları bu yazı çerçevesinde şöyle özetlemek mümkün:

- AB’nin siyasi birlik ile ekonomik ve parasal birlik hedeflerini kabul etmek,
- Birliğin “ortak dış politika ve güvenlik” politikasına etkin bir katılım
- Merkez Bankası’nın bağımsızlığı,
- İstikrar ve Büyüme Pakti’na katılım,
- Merkez Bankası’nın kamu sektörü açıklarını finanse etmesinin yasaklanması,
- Gümrük Birliği, malların serbest dolaşımı, sermayenin serbest dolaşımı gibi ortaklık anlaşmalarında belirtilen şartlara uyulması,
- Tek pazara geçişi gerektiren Topluluk Müktesebatı’na uyum sağlanması,
- Topluluğun tarım, iletişim ve bilgi teknolojileri, çevre, ulaşım, enerji, taşımacılık, tüketici hakları, adalet ve içişleri, işgücü ve sosyal haklar, eğitim ve gençlik, vergilendirme, istatistik, bölgesel politikalar, genel dış ve güvenlik politikası gibi alanlardaki her türlü düzenlemesine uyum sağlanması.

Gerçekte herhangi bir ülkeyi Avrupa emperyalizmine “**tam bağımlı**” hale sokmak için sadece şu son madde bile yeter. Kopenhag Kriter-

leri’nin **üçte ikisinin** uygulanmasının sonucunda ülkemizin “*emperyalist tekeller için artık daha özgür*” olmasının nedeni de işte budur.

Uygulanması zorunlu kriterler ve uygulanmayabilir olan kriterler

“Kriterlerin” özet kapsamından da anlaşılacağı gibi, esas ve ağırlıkta olan, emperyalist ekonominin koşullarıdır. Kriterlerin büyük bölümü, tekellerin bitmek tükenmek bilmez ihtiyaçlarını karşılıyor. “Kömür Çelik Birliği” olarak doğan Avrupa Birliği’nin temeldeki bu ekonomik niteliği değişmemiştir. AB içindeki “**serbest dolaşım**” esas olarak tekellerin ve onların metalaşımının serbest dolaşımıdır.

Siyasi kriterlerin en önemli işlevi ise, mevcut sömürü mekanizmasının asgari istikrarını sağlamanın dışında, AB’ye girecek ülkelerin “kamuoyunu kazanmak”tır. Hak ve özgürlük kırıltısıyla, adeta halkların ağzına bir parmak bal çalınıp tekellerin hükümlerine razı edilmekte-dirler.

Avrupa emperyalizminin ekonomik koşulları, üzerinde tartışma götürmeyen, her koşul altında harfiyen uyulması gereken kriterler durumundayken, aynı şey “siyasi kriterler” için geçerli değildir. Siyasi kriterlere uyum çok görecelidir ve bir ülke kan gölü halindeyken bile, AB pekalâ “*demokratikleşme yönündeki olumlu adımlardan*” söz edebilir.

“**Kopenhag Kriterleri’nin üçte ikisi tamamlandı.**” tespiti de esas olarak Avrupa Birliği Komisyonu yetkililerine ait. Peki neden AB yetkilileri şimdi böyle “**cömert**” bir tespit yapıyorlar?

Cevabını yine Milliyet’teki haber içinde buluyoruz: “*Brüksel’in son dönemde verdiği olumlu mesajların, Türkiye’nin Kıbrıs konusundaki yapıcı tavrından kaynaklandığı da belirtiliyor.*”

Avrupa emperyalizminin çıkarları gerektirirse, yarın “*tamam, Kopenhag Kriterleri’ne uymunuz yeterli*” bile diyebilirler. Tekellerin bu mutlak egemenliği koşullarında halkın ekonomik refahı mümkün olmayacağı gibi, demokrasi konusunda da AB, ondan bir şey bekleyenleri hayal kırıklığına uğratmaya devam edecektir.

Mesele gelip gelip “**sistem**” meselesine da-yanıyor. Eğer “Kopenhag Kriterleri”yle faşizmin yıkılıp demokrasinin kurulacağını iddia eden varsa, diyecek bir şey yok; ama kendi demokrasisini bile “**bol**” bulup her gün biraz daha bu-dayan Avrupa emperyalistleri, yeni-sömürgele-re demokrasinin bu kadarının da yeteceği kanısındadır... Göstermelik düzenlemeler onlara yetiyor. Peki bize yetecek mi?

Macar Köylüleri AB’nin Tarım Politikasına Direniyor

Macaristan köylüleri, geçen hafta başından beri direnişler. Süt üreticileri tarafından başlatılan eylemler, diğer köylüler arasında da hızla yayıldı.

Direnişin ilk günlerinde traktörleriyle ülkenin değişik kentlerinde trafiği yavaşlatma eylemi yapan köylüler, ardından Budapeşte’yi kuşatma eylemine başladılar. Budapeşte’nin ana çıkışlarına traktörleriyle gelen çiftçiler, trafiği yarı yarıya keserken, taleplerinin karşılanmaması halinde çıkış yollarını tamamen kapatacaklarını belirttiler. Ülkenin birçok bölgesinden yola çıkan biçerdöverler, traktörler, diğer tarım araçları, Budapeşte’ye doğru gidiyorlar.

AB’nin tarım politikaları bundan önce de Yunanistan’da yoğun protesto eylemlerine neden olmuştu. Çünkü AB tarım politikaları, tarımı tümüyle tekellerin denetimine açarak, küçük, orta köylülüğün yıkımına yol açıyor.

Sömürgeciliğin adı “dostluk” olamaz!

Almanya Başbakanı Gerhard Schröder, geçen hafta Türkiye’deydi. Schröder, “11 yıl sonra ilk gelen” Almanya Başbakanı’ydı ve geliş nedeni de, Sugözü Termik Santrali’nin açılışını yapmaktı.

Bu santral, Türkiye’deki en büyük Alman yatırımı niteliğini taşıyor. AKP hükümeti ve burjuva medya bu ziyarete çeşit çeşit misyonlar yüklese de, 11 yıldır Türkiye’ye gelmeyen Almanya Başbakanları, 11 yıl sonra da kendi tekellerinin işi için geldiler kısacası.

Almanya-Türkiye Dostluğu!

Termik santral burjuva basında “**Alman-Türk Dostluk Santrali**” diye adlandırıldı. Doğrusu; Alman emperyalizmi ve Türkiye oligarşisinin dostluk santralıdır. Ve termik santrale bu anlamda “dostluk santrali” demek ne kadar doğruysa, mesela F tiplerine de “**dostluk hapishaneleri**” denilmesi gerekmektedir. F tipleri de Alman emperyalizminin ve Türkiye oligarşisinin “dostluk anıtları”ndan biridir.

Termik santral açılışında konuşan Erdoğan, “enerjide dışa bağımlılığı azaltmak için daha fazlasını yapacaklarını” söylüyordu. Oysa, açılışını yaptığı santralin “**yerlilikle**” hiçbir alakası yok. Sermayesinin neredeyse tamamına yakınını **Alman tekelleri** karşıladı. Santral, tekellerin isteği üzerine, Adana’nın Yumurtalık İlçesi’nde Akdeniz’in kıyısında çevreyi mahvedecek bir yerde kuruldu. Yılda 3.3 milyon ton kömür kulanacak santralin kömürü bile Kolombiya ve Afrika’dan getirilecek. Tüm bunlar ortadayken, Tayyip Erdoğan kalkmış bu santralin enerjide dışa bağımlılığı azaltacağı masalını anlatıyor.

Erdoğan bu konuşmayı yaparken orada bulunan Alman tekellerinin temsilcileri içlerin-

den kıs kıs gülüyorlardı muhakkak.

Alman tekellerinin ülkemizdeki ilk büyük yatırımı değil bu santral.

Emperyalizm ahtapotunun ülkemizdeki büyük kolu Almanya

Alman tekellerinin ülkemizdeki yağma ve sömürü tarihi eskidir. Alman tekelleri Türkiye’nin kaynaklarını gasbedenlerin başında gelir.

Sanıldığına aksine, ülkemizde ekonomik anlamda en fazla yabancı sermaye girişi **Amerika’ya** değil, Avrupa’ya aittir ve onların başını da Alman tekelleri çekmektedir. Her ne kadar siyasi ve askeri planda ülkemizin Amerika’ya bağımlılığı belirleyiciyse de, Avrupa tekelleri de ciddi bir sömürgeci durumundadırlar.

Mesela, 1963-1986 yılları arasında emperyalist tekellerle 1046 lisans anlaşması imzalanmıştır. Lisans, patent, teknik bilgi anlaşmalarıyla ülkemizin yağmalanmasında Almanya 312 lisans anlaşmasıyla başı çekerken ABD’yle imzalanan lisans anlaşması sayısı 133’tür. Bunu 103 anlaşmayla İngiltere izlemektedir.

Yine 1980’li yılların rakamlarına göre toplam yabancı sermaye içinde % 33.1 pay ve 26 firmayla başı yine Almanya çekmektedir. Onu sırasıyla, % 15.5 payla Fransa, % 10.9 payla ABD, % 5.2 payla İngiltere izlemekteydi. Yatırım ve ticarete hacimleri değişse de bugün de bu oranlar esas olarak geçerlidir.

AB’nin patronu Almanya’nın F tiplerini niye böylesine şevkle önerdiği ve açıldığından bu yana da niye böylesine desteklediğinin açıklaması da işte bu rakamlardadır.

Almanya’nın AB Üyeliği Desteği

Tabii, Schröder’in Türkiye’yi ziyaretinde bütün bunlar tartışılmadı. Kimse Almanya’nın sömürgeciliğinden söz etmedi. Ziyaretten ön plana çıkan Schröder’in “Türkiye’ye müzakere tarihi verilmesi konusunda desteğini açıklaması” oldu.

Hükümet, onun borazanları ve müzmin AB’ciler, Almanya’nın “ilk defa tarih telaffuz etmesi” karşısında zil takıp oynayacaklardı neredeyse. Bir de Fransa evet dedi mi bu iş tamam havasına girdiler.

Schröder’in bu açıklamasının nedeni çok açıktı aslında. Alman tekelleri böyle istemişti. Gazetelere de yansıdı; AKP hükümetiyle görüşmelerden önce tekellerin temsilcileriyle toplantı yapmış ve onların bu konuda ne istediğini sor-

muştı.

Ziyaret sırasında da şöyle diyordu: “Türkiye, cazip bir ekonomi bölgesidir. Türk hükümetinin bu santralin yapımında politikaları açısından önemli olmuştur. Enerjide bir Alman firmasının seçilmesi beni mutlu etmiştir.”

Kıbrıs konusunda, tekellere imtiyazlar konusunda AKP’nin attığı adımlar memnun ediyordu Avrupa emperyalizmini. Bu yüzden de “AB’ye giriş konusuna” daha “sıcak” bakıyorlardı. Bütün mesele bundan ibaretti. IMF’nin ve emperyalist tekellerin isteklerinin birer birer yerine getirilmesi karşısında AB, mesela “Kürt sorunu” dosyasını kapatmıştı adeta. “Demokratikleşme” konusunda da “uygulamayı görmemiz lazım” diyorlardı ama onda da ölçüler Leyla Zanalı’nın davası gibi birkaç göstermelik adımla yetineceklerini ortaya koymuşlardı.

Çıkarlar konuşuyor:

AB Komisyonu’nun Genişlemeden Sorumlu Üyesi Günter Verhugen, Schröder’in Türkiye’ye AB’ye giriş konusunda verdiği destek sözünün **bütün Avrupa hükümetlerinin ortak görüşü** olduğunu belirterek, bu desteğin nedenini de şu sözlerle açıkladı:

“Schröder’in Türkiye’nin AB üyeliğine ilişkin tutumunun ardında, tüm Avrupalı hükümet ve devlet başkanları tarafından paylaşılan büyük stratejik düşünceler (11 Eylül sonrası Türkiye’nin artan stratejik önemi) yatmaktadır. Avrupa’nın gelecekteki **siyasi ve ekonomik güvenliği** için Türkiye gibi sağlam ve istikrarlı bir ortağa sahip olmak önemli rol oynayabilir.” (25 Şubat Milliyet)

“Avrupa’nın gelecekteki siyasi ve ekonomik güvenliği”; Türkiye’yi AB’ye üye yapacaklarsa, işte bunun için yapacaklar.

Emperyalistler bu noktada bir şey saklamıyorlar, açık açık söylüyorlar. Bu ilişkide esas olan, öncelikli olan Avrupa emperyalist ülkelerinin çıkarlarıdır diyorlar. Pervasızca, aşağılıkça yalan söyleyen, bu ülkeyi yönetenler ve bu ülkenin AB’cileridir.

İran Seçimleri ve “taraf”ların açmazları!

İran’da uzun süredir “reformcu” milletvekillerinin veto edilmesi nedeniyle tartışılan seçimler, geçen hafta sonuçlandı.

“Reformcuların” büyük bölümünün seçimleri boykot etmesi sonucunda parlamentoda çoğunluğu “muhafazakarlar” elde etti.

Bu seçim sonuçları “reformcu” ve “muhafazakar” diye adlandırılan kesimler arasındaki mücadeleden çok, mevcut sistemin 25 yılda geldiği noktayı göstermesi açısından önemliydi.

Son iki seçimde, düzenin halkı sandık başına çekme doğrultusundaki yoğun çabalarına rağmen seçimlere katılım oranı yüzde 50 civarını aşamadı. Öyle ki önceki seçimde, Tahran’daki katılım oranı yüzde otuzlara bile ulaşmıyordu. Bu seçimde “reformcu”ların bir kesiminin lideri durumundaki Cumhurbaşkanı Hatemi’nin “*oy kullanmak dini, ulusal görevdir*” söylemlerine rağmen, oran fazla değişmedi.

Çünkü 1979 devriminden bu yana iktidarını sürdüren 25 yıllık “İslami rejim”, geçen bu sürede halka hemen hiçbir şey verememiştir. Ekonomik anlamda bazı Amerikancı tekeller tasfiye edilirken, onların yerine yeni rejimin tekelcileri, ağaları geçmiştir.

İslami rejimin kendini gösterdiği tek yer, kültürel, sosyal yaşamdır. Bunun ötesinde sistem özünde bir burjuva düzenden farksızdır. Çünkü kapitalist sömürü mekanizması üzerinde duruyor. İslami rejim yönetiminin politikaları sonucunda IMF’ye ülkenin kapıları kapalı tutulurken, sömürü açısından bu bir farklılık getirmiyor; sömürü nisbeten “kapalı” bir ekonomik yapı içinde sürdürülüyor. Bu nedenle, İran’da IMF yok ama, IMF’nin girdiği tüm ülkelerde görülen yoksulluk, işsizlik aynı oranlarda var.

Alternatif bir ekonomik modele sahip olmayan İslamcı rejim, halkçı bir ekonomi uygulayamamış, ne halkın yaratıcılığını ve üretkenliğini harekete geçirebilmiş, ne de ulusal gelirin adil dağılımını sağlayabilmiş.

Haklar ve özgürlükler açısından “daha liberal” politikalar vaadeden **reformcuların** açmazı da buradadır; onların da farklı bir alternatifi yok. Onlar da mevcut ekonomik yapıyı, yani sömürüyü sürdürecekler. Tek farkları, onlar iktidar olursa ekonomik yapı, Amerika ve Avrupa ekonomileriyle –dolayısıyla IMF ve Dünya Bankası’yla– daha fazla iç içe geçmiş olacak. Bu nedenle, haklar ve özgürlükler temelinde özellikle küçük-burjuva kesimlerin desteğini alan reformcular, açık-ışsizlik içinde kıvranan yoksulların desteğini alamıyorlar.

İşte bu tabloda, reformcular-muhafazakarlar ayrımı, iktidarda hangi egemen sınıfların etkin olacağı noktasında düğümlenip kalıyor.

Avrupa Birliği Tecrite Ve Hapishanelerdeki 107 Ölüme Kanlı Desteğini Böyle Verdi

Avrupa Birliği F tiplerini, tecriti ve 107 ölümu kimi zaman açıklamalarıyla, kimi zaman raporlarıyla, kimi zaman da "suskunluklarıyla" destekledi. Hatırlatacağımız bu belgeler emperyalist demokrasinin maskesiz yüzüdü; o yüzde kan vardır, tecrit vardır, hücre hücre katletmek vardır. Sami Türk'ten Cemil Çiçek'e, Ertosun'dan Kenan İpek'e kadar tecrit uygulayıcıları F tiplerini "Avrupa olumlu rapor verdi" diyerek bu belgelere dayanarak savunmaya devam ediyorlar.

"Hapishanelerde 107 insan öldü, duydunuz mu?" sorusu AKP iktidarını olduğu kadar, Avrupa Birliği'ni ve AB'cileri de rahatsız etmektedir. Rahatsız olmakta haklılar. Çünkü, bu soru sansürle boğulmak istenen, "AB ilerleme raporlarında" hiç yer verilmeyen 107 ölümu anlatırken, aynı zamanda, suçluları da ortaya koymaktadır. 107 insanı katleden F tipi hapishaneleri destekleyen, yaptıran, katliama onay veren ve aklayanların başında ise Avrupa gelmektedir. Bu desteğin belgelerinden önce, neden desteklediklerini hatırlayalım.

Avrupa'nın, demokratlık maskesinin düşmesini göze alarak verdiği bu açık destek, tekellerin çıkarlarına dayanmaktadır. AB'nin gözden uzak tutulmaya çalışılan, AB'ciler tarafından üzeri örtülen gerçek niteliği, tekellerin çıkarlarını temsil etmesidir. "İnsan hakları, demokrasi, kültürel haklar" vb. bu gerçeğin üzerini örtmeye hizmet eden maskelerdir.

Avrupa'nın, oligarşisinin her türlü suçuna desteğinin karşılığı yeni ihalelerdir, Ortadoğu'dan Balkanlar'a, Kafkaslar'a kadar taşeronluk hizmetidir. Devrimciler, bu işbirlikçiliğin, IMF talanının sürmesinin önündeki tek engeldir. Devrimcilerin tasfiyesi, ülkemizde yağma, talan, sömürü ve işbirlikçiliğin önünün düzlenmesi demektir. Sosyalizm bayrağının tüm katliam, ideolojik saldırılara rağmen, sömürgeleri bir ülkede hala yükseklerde tutulması, tekellerin kabul edemeyeceği bir durumdur. Devrimcilerin yok edilmesi, sol adına siyasi arenada düzen içi güçlerin öne çıkarılması emperyalizmin politikasıdır. Çünkü onlar emperyalist tekeller için "risk" arz etmezler. Ve onlar, bugün "Avrupacı solcular"dır, devrimcilerin tasfiye edilmesindeki "kutsal" ortaklığının altında yatan da budur.

Avrupa: "Hücreler Yapın, Tecrit Edin"

Ülkemizi sık sık "ziyaret" edip raporlar hazırlayan, Avrupa Konseyi'ne bağlı Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi'nin (CPT) 1996 yılındaki ziyaretinin nedeni HAPİSHANELER'di. Hazırlanan raporla, "koğuş sisteminin insani açıdan uygun olmadığı, sağlıksız olduğu..." gibi, görünürde "insan hakları" kılıfına büründürölmüş gerekçelerle, oligarşiye, "oda sistemine geçilme-

si”ni “tavsiye” etti. AB’nin “tavsiyeleri”ni emir olarak gören iktidar, bu konuda tam bir uyum içindeydi. Çünkü amaç devrimcilerin tasfiyesi gibi oligarşinin onyıllardır katliamlarla, işkencelerle, infazlarla yapamadığı bir şeydi.

Rapor, 19 Aralık katliamının hemen öncesine kadar **GİZLENDİ**. Avrupa, bu raporun, F tipleri yaptırmanın ne anlama geldiğini bilmekteydi. Katliamdı, tecrit işkencesiydi, Avrupa ve ABD hapishanelerinde çıkarılan deneylerle beyinleri yok etmek ve zorla düşünce değişikliği anlamı, muhaliflerin tasfiyesiydi. Tüm bunlar elbette, “demokrat” Avrupa’nın görüntüsüne uymazdı. F tipi hapishanelerin yapımı bu gizliliğe uygun şekilde tamamlandı. Ölüm orucu direnişçileriyle görüşmelerin sürdürüldüğü günlerde ise, rapor Hürriyet’te yayınlanarak deşifre edildi. Oligarşinin amacı; hala kullandığı “Avrupa desteğini” açık etmek ve kitleleri, F tiplerine geçiş için yapılacak katliam operasyonuna ikna etmekte. Ne de olsa, AB bize hep “insan haklarına uygun olanı” yaptırırdı!

Hürriyet’in haberinin yayınlandığı günlerde ise, tam bir **İKİYÜZLÜLÜK** örneği sergileniyordu. CPT heyeti, tutsak temsilcileri ile “sorunun çözümü” adına görüşmeler yapmaktaydı. CPT heyeti gerçek yüzünün ortaya çıkmış olmasının telaşıyla, tutsaklara, “Gazetelerde çıkan haberlerin yönlendirme içerdiğini, seçilmiş pasajların kullanıldığını, bundan rahatsız olduklarını, raporları kendilerinin vermediğini, hükümetin sızdığını” söyleyerek durumu açıklamaya çalıştılar. Emperyalist demokrasinin bütün iğrenç ikiyüzlülüğü ile, *inançınızı saygıyla karşılıyoruz, tarafsızız...* demeyi de ihmal etmiyorlardı.

Ve 4 gün sonra, 19 Aralık katliamı yaşandı.

“Diri Diri” Yakmanın Adı: “Aşırı Güç”

Dört duvar arasındaki 28 insanın oligarşi tarafından diri diri yakıldığı, kurşunlandığı katliamın ardından, Avrupa’nın desteği önce suskunluk oldu. Vahşet eleştirilmedi, kınanmadı. Ülkemizdeki Avrupacılar bile şaşkıncı bu anlamlı suskunluk karşısında. Bir davayı takip etmek adına onlarca yetkilisini gönderen Avrupa, böyle bir katliam karşısında sadece susuyordu.

Suskunlukla sürdüremediklerinde, açık destek raporunu hazırlamak yine CPT’ye düştü. 19 Aralık’ın ardından hazırlanan bu ilk raporda, katliam onaylandı. Yaşanan vahşetin “anlayışla karşılandığı” belirtilen raporda, diri diri yakmanın adı ise, “aşırı güç kullanımı” olmuştu.

28 insanın ölümü, resmen YALAN söylenerek şu ifadelerle aklanmaya çalışıldı: “Müdahale sırasında tutuklularda yaşanan birçok ölüm ve yaralanma olaylarının **güvenlik güçlerinin operasyo-**

CPT Raporları Yetmiyor, Destek Açıklamaları Yapılıyor

Avrupa açık desteğini daha çok CPT raporları aracılığıyla ifade etti. Ancak, doğrudan AB yetkililerinin katliamcılara “arkanızdayız” açıklamaları da yapıldı. İşte bunlardan bazıları:

* “...Ölüm oruçlarına devam etmek için yeterli gerekçe görülememiştir... Türkiye’nin AB üyeliğine hazırlığı açısından entegral bir parça olan ceza hukuk ve hapishane reformu sürecinin acil hızlandırma gereği noktasında arttıran bir bilinç kaydettik...” (**Avrupa Parlamentosu heyetinin** hapishaneleri incelemesinin ardından, 8 Haziran 2001)

* Reformlar” adını verdiği F tiplerini öven **Avrupa Komisyonu Genel Sekreteri Walter Swimmer**, sorunu çözmesi gereken hükümete değil, tutsaklara Ocak 2002’de hak ve özgürlükleriniz için direnmeyi bırakın çağrısını şu sözlerle yaptı: “Cezaevi koşullarını düzeltmek için kendi kendinizi imha etmeyi bırakın!”

* 23 Nisan 2001 tarihinde Avrupa Komisyonu Parlamenterler toplantısının sonucundaki raporu Başkan **Lord Russell-Johnson** açıkladı:

“Türkiye hapishanelerindeki düzenlemeler hakkında... **Avrupa Konseyi’nin tepkisi olumludur**. F tipi hapishanelerin bir hücresi, Batı Avrupa’da herhangi bir ülkenin birçok hapishanesindeki odalara göre, daha geniştir ve bazı yönleriyle daha konforludur... Tutukluların birçok talepleri anlaşılır olsa da... illegal yapılarının korunması arz edildiği **gözardı edilmemelidir**. Bu yapılanmalar, **komünist ideolojiye** ve mutlak bir disiplinle dayalıdır. Hiyerarşinin tepesinde olanlar direnişin devam etmesi emrini verirken, dibindekiler kendilerini achiktan ölüme terk ediyorlar... Sorunlarını başka araçlarla çözebileceklerini ve **bu dava uğruna ölmeye değmediğini** anlamalarına şans verilmeli.”

nundan ziyade kendini kurban etme sonucu olduğunun kanıtıdır...”

Ne bir belgesi vardır, ne de araştırma yapmıştır. Kaldı ki, tutsakların tümü kendini feda etmiş olsa dahi, bunun sorumluluğunun katliam saldırısını düzenleyenler olduğunu Avrupa da çok iyi bilir. Ama önemli olan dökülen kan değil, F tiplerinin meşrulaştırılmasıdır.

Avrupa’nın bu yalana sarılması elbette boşuna değildir. Kendi desteği ile gerçekleşen böyle bir vahşeti açıklama sıkıntısı çekmektedir. En kolay olanı, yıllardır bütün egemen sınıfların kullandığı bu yalana başvurmaktır. Aynı zamanda, katliamın ilk gününden beri bu propagandayı yapan oligarşiye de destek verilmiştir.

Oysa, Adli Tıp raporları ile ortaya çıktı ki; 9 devrimci tutsak katliamı durdurmak için kendini feda ederken, 19 tutsak ya diri diri yakılmış, ya

Sayı 100

27

29 Şubat
2004

kurşunlanmış, hatta ölen iki jandarma da devlet güçlerince vurulmuştu. AB, belgelenen bu yalanlarına ilişkin hiçbir açıklama yapmadı.

Sami Türk'ün Göz Boyama Değişikliklerine Onay, Katletmeye Devam Edin Raporu

2001 Mayıs'ında, eserlerini görmek, F tiplerinden yükselen işkence, tecrit çılgılığını, desteği yineleyerek bastırmak için, CPT heyeti yine Türkiye'deydi. F tiplerini gezen heyet, iktidarın Terörle Mücadele Yasası'nın 16. maddesini değiştirerek, eleştirilerin önünü kesme planına destek verdi ve "Yapılan yasal düzenlemeleri yeterli bulduklarını, sadece uygulamayı görmek için geldiklerini" söyledi.

BU SIRADA 54 TABUT F TİPLERİNİN ÖNÜNE DİZİLMİŞTİR. 54 İNSANIN ÖLÜMÜ ÜZERİNE İNŞAA EDİLEN F TİPLERİYDİ "olumlu" bulunan. Söylenen açıkça, "katletmeye devam edin"di. Oligarşi katletmeye devam etti. CPT de tabutların sayısı arttıkça, raporlar hazırlamayı, onayını tazelemeyi sürdürdü. Ertosun'un, Sami Türk'ün, Cemil Çiçek'in, her konuşmasındaki "Avrupa F tiplerini onayladı" sözünün altı bu raporlarla dolmaya devam etti.

Tecrit ve Ölümler Raporlarda Yok

Direnış sürdükçe Avrupa yeni F tipleri incelemeleri yaptı, yeni raporlar yayınladı. İşbirlikçileri ile birlikte katliamın altında kalmış, bütün demokratlık maskesi düşmüştü. Ancak, bunun özeleştirisini yapmak, suçunu Türkiye halkına, Avrupa kamuoyuna açıklamak yerine, yeni raporlarla üzerini örtmeye, daha önemlisi tecriti meşrulaştırmaya çalıştı.

CPT heyetinin 10-16 Aralık 2000, 10-15 Ocak 2001, 18-21 Nisan ve 21-24 Mayıs 2001 tarihlerindeki ziyaretlerinin sonuçları 2002 yıllık raporunda açıklandı.

Avrupa Birliği'nin "insan hakları" vitrini olan CPT'nin Eylül ayında açıkladığı bu raporunda, Katliam Bakanı Türk'ün manevralarının "olumlu bulunduğu" belirtildi, eleştiri ise tutsaklaraydı, oyunu reddederek "sosyal alanları" kullanmamasıydı. "Tutuklular da, ortak aktivitelere katılma konusunda istekli davranmalı." diyen CPT, tutsaklara direnmekten vazgeçin demekteydi. Avrupa, bu "sosyal alanları" kullanmanın, "bir eğitim programına katılıyor olmak" şartına bağlı olduğunu, bunun anlamının ise, düşüncelerinden vazgeçme olduğunu çok iyi bilmektedir. NATO'nun "ya düşünce değişikliği ya ölüm" kararı emperyalist Avrupa'nın "demokratlık" maskesiyle böyle dayatılıyordu.

Nitekim, "Delegasyon, (CPT) F tipi hapisane-

ler sisteminde "sosyal uyum" arayışının Türk otoriteler için büyük bir önem taşıdığına inanmaktadır." sözleriyle de, AB'nin, devrimcilerin ıslahını desteklediği daha açık ifade edildi.

Coplu Tecavüze Varan İşkencelere De Onay

Rapor, sevklerde ve F tiplerinde yaşanan işkencelere de değiniyordu. Ne de olsa, CPT, AB'nin "işkenceyle mücadele" vitriniydi. TV görüntülerine kadar yansıyan, copla tecavüzlere kadar varan işkenceler, binlerce tutsağın üzerindeki işkence izleri şu sözlerle açıklandı:

"Şüphesiz böyle bir durumda **gerginlik** yaşanmıştır. Dahası bazı tutuklular halen **inatçı** bir tutum sergilemekte. Ve bu ancak gerginliği turmandırmaktadır."

Manisa davası ile işkenceye karşı olma şovu ise aynı günlerde sürüyordu. F tiplerinde işkence, ölüm, tecrit her şey onaylanıyordu Avrupa tarafından. Tüm bu işkencelerin nedeni, Avrupa'ya göre, tutsakların "inatçılığıydı". Kurşunlara, gaz bombalarına karşı direnmeselerdi, düşünce değişikliğine boyun eğselerdi, tekellerin çıkarlarına karşı çıkmasalardı, bedenlerini siper ederek inançlarını savunmasalardı... işkence görmeyeceklerdi! İşkenceciler de Filistin askısına aldığı çınlıplak bedenlerin karşısında "kendine eziyet ettirme" demiyor muydu zaten? Avrupa'nın mantığı da, işkenceciler ile aynıydı.

Raporun tek eleştirisi ise, yine onaylama ifadeleriyle birlikte şöyle sıralandı: "Isınma ve sıcak su sorunlarını bir yana bıraktığımızda 3 hapishanenin (Edirne, Kocaeli ve Sincan) maddi koşulları bütünüyle tatmin edicidir. Bunun dışında heyet tutukluların gündüz hücrelerinin ve yaşama alanlarının yandaki havalandırmaya çıkabilmelerinden memnundur."

Kaldı ki, bu tür sorunlar da zaten, "F tipi cezaevlerinin alelacele ve planlanan tarihten önce hizmete açılması nedeniyle" olmuştu ve Avrupa bunu da "anlayışla karşılamakta" idi.

"Kuşku duyulan" ifadeleriyle muğlaklaştırılıp, eleştiriyor gibi yapılan 6 kadının diri diri yakılması konusunda ise, zamana yayararak unutturma politikasına başvuruldu. Nitekim o günden sonra da, "AB yolunda müthiş ilerlemeler kaydeden" Türkiye'de insanların diri diri yakıldığını ağızlarına almadılar.

Bu "kapsamlı" raporda olmayan ise, TECRİT ve o gün sayısı 97'Yİ BULAN ÖLÜMLERDİ. Bugün bu sayı 107 oldu. Kanlı destek ise 1996'dan bu yana sürüyor, Avrupa ve Avrupacılık, bu ülkenin devrimcilerini katletmeye devam ediyor ama tasfiye etmeyi başaramıyor.

AKP'nin Filistin Davasına Düşmanlığı Belgelendi

Filistin'i Kuşatan Duvar ve Gerçek Yüzler

Öyle gelişmeler vardır ki, bütün maskeleri indirir gerçek yüzleri açığa çıkarır. Direniş böyledir mesela. Filistin halkını kuşatan siyonist duvarın inşaatı da böyle bir işlev görüyor şu günlerde. Emperyalistlerin "barış" demagogileri, riyakar İslamcıların "Filistin davası" nutukları paçavra paçavra dönüyor ve gerçekler ortaya çıkıyor.

Filistin Halkını Hapsetme, Topraklarını Gasbetme Duvarı

Önce duvarın neyi hedeflediğini hatırlayalım.

İsrail, "terörü önleme" demagogisi ile direnişi boğmayı hedeflemektedir. Duvarın yapımı bittiğinde Batı Şeria kuşatılmış, 16 yerleşim birimine bölünmüş ve 250 bin Filistinli kendi topraklarında hapsedilmiş, Filistin'in topraklarının yüzde 10'u daha gasbedilmiş olacak. Halen yapımı biten bölümde, Batı Şeria topraklarının en verimli bölümü çoktan duvarın öte yanına katılmış durumda. Bu alanın içinde, İsrail için önemli olan su kaynakları da bulunuyor. Filistinliler'e ise su kaynaklarından yoksun bir yaşam kalıyor geriye. İsraili 7500 yerleşimci ise Gazze'den Batı Şeria'ya aktarılacak, toprak gasbı kalıcılaştırılmaya çalışılıyor.

1948-49 Arap-İsrail Savaşı'ndan sonra kurulan Yeşil Hat ile duvar arasında kalan Filistinliler, İsrail'in koyduğu kurallara tabi olacaklar. Onlara dayatılacak yaşamı tarife gerek yok. Bunun anlamı ise, bu bölgedeki Filistinliler'in göçe zorlanması yoluyla topraklarının ele geçirilmesidir.

Komünist Küba Direnen Filistin'in Yanında İslamcı AKP İsrail'e ve ABD'ye Boyun Eğdi

Duvarın "yasallığı"nın Lahey'e götürülmesi, 8 Aralık 2003 tarihinde BM Genel Kurulu'nun oturumunda kararlaştırıldı. Bu oturumda 90 ülke Filistin safında yer alırken, ABD'nin içinde bulunduğu, zaten

biri İsrail olan 8 ülke karşı oy kullandı. 74 ülke ise, daha çok ABD'nin baskılarından çekinerek "çekimser" oy kullandı. ABD, Lahey'de davanın görüşüldüğü ilk günden itibaren de çeşitli biçimlerde baskısını sürdürdü. Ama bu çekimser oy kullananlar arasında yer alan Avrupa'nın ABD baskısından çok, Filistin direnişini boğma hesaplarından kaynaklıydı. İsrail safında ağıktan yer almamaları ise her zamanki ikiyüzlülüklerinden biriydi.

Türkiye, bu oylamada Filistin lehine oy kullandı. Ama gelin görün ki, Lahey'de Filistin lehine müdahil olacağını açıklayan AKP, bu kararından dava başlamadan hemen önce vazgeçti. Komünist Küba ise hiçbir baskıya aldırmadan Filistin safında yerini almaya devam ediyor.

Her zaman olduğu gibi, AKP İsrail işbirlikçiliğini de gizledi. Ama olay basına yansıdı. Filistinliler, hayal kırıklıklarını yansıtırken, İsrail ve ABD memnundu. **AKP neden vazgeçmişti bu karardan?** Hani o işgal ortaklıklarını, Amerikan işbirlikçiliklerini açıkladıkları ve kendi tabanlarına yutturmaya çalıştıkları "reel politik" gereği mi?

Abdullah Gül'e göre, karar *Türkiye'nin özgür iradesinin* sonucuydu, hiçbir ülke baskı yapmamıştı, zaten konu hukuka yansımıştı!

Tabii işbirlikçilerin "özgür iradesinin" olamayacağını, bu palavraların Filistin davasına ihaneti gizleme manevraları olduğunu bizzat İsrail kaynakları açık etti. İsrail Dışişleri Bakanlığı bizzat devreye girmiş, "Türkiye'nin müdahil olması ilişkilerimizi zedeler, bizi üzer" türünden yarı tehditli görüşlerini bildirmişti. Tabii ki, AKP'nin kabesi ABD de devredeydi.

İslamcılarının iktidar olduğu Erbakan döneminde İsrail ile en kapsamlı askeri işbirliği anlaşması imzalandı. Tayyip döneminde ilişkiler kesintisiz sürdürüldü, özellikle Irak işgalinde İsrail-ABD-İngiltere cephesine daha da yanaşıldı.

Ve bu karar, AKP iktidarının Müslümanlıkla, İslamla hiçbir ilgisinin olmadığını ortaya koymakla kalmadı, riyakar İslamcılarının dillerinden düşürmedikleri "Filistin davası" karşısındaki ikiyüzlülüklerini, gerektiğinde nasıl satacaklarını da gösterdi. Aynı ikiyüzlü işbirlikçi tavır Arap rejimleri tarafından da gösterildi ve Filistin davası hançerlendi.

İşbirlikçi düzen içi İslamcılık çıkarıcıdır, hiçbir davayı sahiplenemez, savunamaz. Filistin davası onlar için sadece istismar konusudur. Filistin davasının asıl sahibi, onu "Filistin davası" yapan devrimcilerdir, soldur. Bugün konjonktürel durum İslamcı güçleri ön plana çıkarmış olsa da, "dava" yine asıl sahiplerindir.

Bu arada İsrail, ABD ve Türkiye gibi işbirlikçilerin desteğiyle katliamlarını sürdürürken, duvara karşı protestolar da yaşanıyor. Lahey'de davanın başlandığı gün "öfke günü" ilan edildi ve Filistin halkı sokaklara çıktı.

AKP kıyıları, dağları ve kültür hazinelerini yağmaya açıyor

Arjantin ekonomisinin çöküşü ve halkın sokaklara dökülmesinin ardından yapılan değerlendirmelerde, uygulanan IMF politikalarıyla, özelleştirmelerle artık ülkede satılacak hiçbir şeyin kalmadığı noktada iflasın geldiği dile getirilmekteydi. Ve dile getirilen bir başka nokta da, özelleştirme adıyla yapılan satışların, peşkeşin dorukta olduğu günlerde, ekonominin görece “iyi” olduğu havasının alabildiğine yayıldığıydı.

Bugün AKP iktidarı bu süreçte hızla gidiyor. Ne bulursa satıyor, kiralyor, özel işletmelere açıyor, yağmalatıyor. En çok kâr eden KİT’lerin satışı sürerken, AKP, daha başka ne satabileceğini düşünerek, kültürel, doğal hazinelere el attı. Kıyılar, dağlar, müzeler satılık! İslamı Amerika’nın hizmetine sunan din pezevenkleri, Mevlana Camii ve müzesini bile kiraya veriyor.

Din Pezevenklerinin Beyninde Kültür, Tarih Yoktur, Sadece Para ve Emperyalistlere Hizmet Vardır

“Satmaya müzelerden başlayacağız. Tiyatro, opera, koro ve kütüphaneleri de devre dışı bırakacağız.”

Bu sözler, Başbakan Erdoğan’ın eski Müsteşarı ve Fikret Üçcan’a ait. AKP’nin ülkemizi tevellere yağmasına açmaktaki pervasızlığını, din maskesi altına gizlenmiş sefil kapitalist “felsefe” için “paraya dönüşmeyen hiçbir şeyin değerinin olmadığını” en açık haliyle anlatıyor.

Bu kapsamda adımlar atılmaya başlandı bi-

Din pezevenkleri için, paraya dönüşmeyen, tekellere hizmet etmeyen hiçbir şeyin değeri yoktur. Mevlana Camii ve Müzesi de AKP’nin satış listesinde. Dini Amerika’ya satanlar, her şeyi satarlar.

le. Kültür ve Turizm Bakanlığı, kıyı ve dağlık bölgelerdeki bazı kamu arazilerini, tesis yapmaları için patronlara tahsis edecek. Bu arazilerin bir kısmı ise orman niteliğinde ya da doğal sit alanı olan araziler üzerinde korunması gerekli tarihi varlık. Bu arazilerden 21’i Antalya’da, 17’si Çanakkale’de, 14’ü Mersin’de bulunuyor. Yine özelleştirmeye açılan bir başka alan da, tarihi kültürel yapılar. İstanbul’daki birçok yalı, köşk, koruluk 20-49 yıl arasında kiralanıyor.

Kültürel değerlerin, tarihin yağması bununla da bitmiyor. **Ayasofya Müzesi**’nin bir İtalyan şirkete devredilmesinin kararı alındı bile. “Ayasofya kilise değil camidir” kampanyası düzenleyen riyakar İslamcılık, şimdi camisini de, kilisesini de, müzesini de satıyor.

Yine, Konya Mevlana Müzesi, Efes Müzesi, Ankara Anadolu Medeniyetleri Müzesi de emperyalistlere açılıyor. Bakın şunların İslamcılığına, Mevlana Camii ve Müzesi bile rant kapısı. Hatırlanacağı gibi, AKP iktidarı geçen yıl çıkardığı “ikiz yasalar” olarak bilinen yasayla orman arazilerini, sit alanlarını yağmaya açmıştı.

Kültürüne, tarihi varlıklarına değer veremeyen, bunları emperyalistlerin eline teslim eden bir iktidarın hiçbir milli, kültürel, tarihi bağları yoktur. Bu bağlara sahip olmayan bir iktidar da ülkeyi, bu topraklara ait olmayan güçler adına yönetiyor demektir.

Bağdat’ta Bombalarla Yapılan Tarih ve Kültür Yağması, Türkiye’de AKP Aracılığıyla Yapılıyor

Kültür Sanat-Sen, 20 Şubat günü Ayasofya Müzesi önünde, “Irak’a silahla girdiler, Türkiye’ye yasayla” yazılı bir pankart açarak yaptığı eylemde, bu yağmayı şu sözlerle eştiriyordu:

“Bu ülkenin dağı, taşı, ormanı satılık. Kurtuluş Savaşı’nın rövanşını almak istiyorlar, bugün Irak’ta yapılan tarih ve kültür yağması sessiz sedasız yasayla yapılıyor.”

Bir halkın tarihi unutturulduğunda, kültürel değerleri yok edildiğinde, o halka emperyalist kültürü, değersizliği kabul ettirmek, işbirlikçiliği kanıksatmak daha kolaydır. Tarihi yok edilen bir halkın aslında yok olan kendisidir, bilincidir.

Evet, emperyalizm, Bağdat’ta binlerce yıllık tarihi değerleri yağmalayarak, bombalayarak yoketmek istedi. Böylece, Irak halkının bilincine, beynine darbeler vurmayı hedefledi. Yağmalanan binlerce yıllık tarihi eserler emperyalist ülkelerin pazarına sürüldü.

Kapitalizmin ideolojik saldırısı olan özelleştirmenin nerelere kadar varacağı bu yağmalarla

daha açıktır. Tekeller, tüm dünyayı pazar alanları haline getirirken, uluslara ait tarihi, kültürel değerleri de metalaştırmak, pazarına katmak istiyor. AKP'nin ideologlarının, pazar ekonomistlerinin, "dünya küresel bir köy oldu, ulus devletler yok olma sürecine girdi" derken kastettikleri böyle bir dünyadır. Tüm ulusların zenginliklerinin emperyalist tekellerin eline geçmesidir.

Böyle bir küreselleşme Bağdat'ta bombalarla inşaa edilmeye çalışılırken, Türkiye'de buna gerek kalmıyor. Tıpkı sömürgeleştirme sürecinin gizli işgalle gerçekleşmesi gibi, işbirlikçi iktidar aracılığıyla gerçekleştiriliyor. AKP iktidarının misyonu da budur zaten; emperyalist tekeller adına ülkemizi yönetmek ve her şeyi küresel pazarın, emperyalistlerin hizmetine sunmak.

IMF Milletvekillerini Doğrudan İşbirlikçileştirme Kararı Aldı

IMF, bundan böyle, IMF üyesi ülkelerdeki milletvekilleri ile daha sıkı ilişkiye girme kararı aldı. Bu kapsamda bir Çalışma Grubu oluşturuldu. Grubun ilk faaliyetleri, üye ülkelerin milletvekillerine seminerler verilmesi, IMF'nin politikalarının, amacının anlatılması yer alıyor.

Peki işbirlikçi iktidarlar varken, neden böyle bir şeye ihtiyaç duydu IMF? Bunu da kendi açıklıyor: Parlamentoların bütçelerin hazırlanması ve ekonomik programların uygulanmasında yetkilere sahip olması.

Çalışma Grubu'nun ilk tespitleri şöyle:

- IMF'nin daha iyi anlaşılması için yerel yetkililer ve parlamenterlerle yapılacak işbirliği, IMF'nin etkinliğini artıracaktır.
- Ulusal ve uluslararası iletişim ağları da kullanılarak, ülke bazında çalışmalar yoğunlaştırılmalı.
- IMF personelleri ilgili ülke yetkilileri ile işbirliği yaparak parlamenterlerle ilişkilerini geliştirmeli. Bu yapılırken, ülkenin hassasiyetleri de göz önünde bulundurulmalı.

IMF, emperyalist tekellerin çıkarlarını, bizim gibi sömürge ülkelere dayatan örgüttür. Onu ne kadar çarpıtarak anlatırlarsa anlatsınlar, başka türlü bir işlevinden söz edemezler. IMF için işbirlikçi iktidarlar çeşitli kaygılar, iç çatışmalar nedeniyle her zaman isteklerini yerine getirememektedir. Ecevit iktidarında bunun örnekleri yaşandı. Parlamenterlerle ilişki, bu tür durumlar için de bir tedbirdir.

İşbirlikçi iktidarlar tarafından yönetilen ülkelerin, parlamenterlerinin büyük bir çoğunluğu da bu işbirlikçiliği onaylayan, aynı bataklık içinde yer alan milletvekillerinden oluşmaktadır. Bu yanı sıra IMF'nin işi zor olmayacaktır. TBMM'de tekellere "hayır" diyecek, bunun için direnecek bir milletvekili var mı? Yoktur.

IMF ülkeleri sömürgeleştirirken, bunu iktidarlar, işbirlikçi tekeller aracılığıyla yapmakla yetinmeyecek demektir. Bu yeni karar, işbirlikçi ağını genişletme kararıdır.

Emperyalizm, çeşitli kılıflar altında bu işbirlikçi ağını tesis etmektedir. Demokratik maskesi ile, sivil toplumculuk ile, demokratik kitle örgütlerini, sendikaları vb. kuruluşları açık-gizli işbirlikçileri haline getirirken, askeri örgütlenmeleri aracılığıyla da (NATO gibi) sömürge ülke ordusunu bu işbirlikçilik ağına katmaktadır. Ekonomi ise, bunlar arasında en temel ve belirleyici olanıdır. Bu alanda işbirlikçilik ağı ne kadar genişlerse, o ülkeyi teslim almak o kadar kolay olacaktır.

IMF Denetime Geliyor, Ne Derse Yapılacak

Yeni zam ve vergi paketinin geciktirilmesi nedeniyle tamamlanamayan 7. gözden geçirme denetlemeleri için IMF heyetinin 27 Şubat-12 Mart arasında Türkiye'de olacağı açıklandı. Bu arada AKP iktidarının "yapmayacağız" dediği zam hazırlıkları da telaffuz edilmeye başlandı. Akaryakıt bunun başında geliyor. Erdoğan, IMF emriyle yapılacak zammı yumuşatmak için "ufak zam" diyor. Çünkü onun beyni tekellere göre çalışıyor. Akaryakıt zammı hayatın birçok alanına yansır ve bu "ufak zam" yoksul halk için tam bir kabaşa dönüşür.

AKP iktidarının, IMF ile yeni anlaşma yapmama üzerine yaptığı açıklamalar da yavaş yavaş unutturulma sürecine sokuldu. Çünkü başka çareleri yok. Öncelikli olarak AB ve ABD, IMF ile anlaşmanın sürmesini istiyor. Öte yandan IMF'ye borç, Türkiye tarihinin en büyük borçlanması durumunda. 26 milyar dolarlık borcun faiziyle ödenmesi, mevcut ekonomik koşullarda mümkün değil. Yeni borç, yeni kredi, yeni faizler, yeni Standby'larla teslimiyet sürdürülecektir.

IMF'nin Türkiye ziyaretinde istediği her şeyin yapılmasının en önemli teminatı da bu borçlardır. Elini, kolunu değil, Türkiye bütün bedenini IMF kaptırmış durumda ve "IMF bizim düşmanımız değil ki..." diyen bir başbakan tarafından yönetiliyor. Böyle bir tabloda IMF'ye efelenmeler, yapmayacağız, etmeyeceğiz, kimsenin emriyle hareket etmeyiz açıklamalarının hiçbir anlamı yoktur. Tek anlamı, halka yönelik takıyyedir, oyaltma ve aldatmadır.

Açların Türkiye'si ve Burjuva Basının İkiyüzlülüğü

DİE tarafından yapılan Hane Halkı Bütçe Anketi bir süredir burjuva basının sayfalarında, köşe yazılarında haber ve yorumlara konu oluyor. "Türkiye açlar ülkesi", "Günde1\$'la nasıl yaşanır?", "Yoksul ile zengin arasındaki uçurum büyük" gibi yorumlar yapılıyor, manşetler atılıyor.

Söz konusu araştırma, 14 milyon insanımızın açlık sınırının altında, 20 milyonun da yoksul sınırının altında yaşadığını ortaya koyuyor. Tablo, bütün "ekonomi baharı" haberlerini ve AKP'yi yalanlamaya yetiyor. Bunlar doğru, ancak bu haberleri yapan medya tam bir ikiyüzlülük içindedir. Bu tabloyu yaratan iktidarları destekleyen, kapitalist ekonominin propagandasını yapan, başka hiçbir alternatif olmadığını beyinlere işleyen de bu medyadır. Ve aynı medyada ne işçi haberlerini, ne yoksulların yaşamını, ne Anadolu kentlerinin, köylerinin içinde bulunduğu koşulları bulamazsınız.

Amaçları, bu tabloya dikkat çekerek, yoksulları örgütlenmeye, adaletli, eşit bir düzen için mücadeleye seferber etmek olmadığına göre o zaman neden yayınlanıyor bu anketler?

Burjuva basının işi, açlığı kanıksatmak, kaderleştirmek, IMF politikalarıyla, iktidarların politikaları ile, kapitalist sistemle doğrudan bağını gizlemek ve adaletsiz düzeni rakamlar arasında belirsizleştirmek.

AKP Tüm Ülkeyi Satıyor, Valisi Uşak'ı Satılığa Çıkarıyor

Uşak Valisi Ali Fuat Güven, Kanadalı tekelilere çağrı yaparak, Uşak'a yatırım için davet etti. İşbirlikçi iktidarın valisi de işbirlikçiliği doğrudan hayata geçirmekte sakınca görmüyor. "Yabancı sermayeyi teşvik" adıyla yumuşatılan emperyalist tekellere hizmet öylesine kanıksanmış, meşru görülür hale gelmiş ki, vali, "Gıda ve tekstil başta olmak üzere Kanada tekelileri fırsatı değerlendirsin" diyebiliyor, Kanadalı madencilik tekeli Eldorado Gold'dan ne kadar memnun olduklarını anlatıyor, Kanada Büyükelçisi ile de özel görüşme yapıyor.

AKP'nin ve Unakıtan'ın Hırsızlığı ve Arsızlığı

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın oğlu Abdullah Unakıtan'ın sahibi olduğu şirket aracılığıyla mısır ithalatında halkın vergilerini nasıl çaldıklarını dergimizde yer vermiştik. Olayı kısaca özetleyerek hatırlatalım:

Rutin uygulamaya göre, "Mısır üreticisini koruma" gereği, mısır ithalatından alınacak vergi yıl içinde iki kez düzenleniyor ve bunlar üretim olmadığı dönemde düşük, üretim olduğu dönemde yüksek tutuluyor. Örneğin düşük olan dönemde yüzde 20, hasat döneminde yüzde 70'lere çıkıyor bu vergi.

Ancak AKP iktidarında, 2003 yılında bu vergi yükseltimi zamanında yapılmadı. Unakıtan'ın oğlu 4 Ağustos tarihinde 4 bin ton mısır ithal edip, yüzde 20 vergi ödüyor. Ne tesadüftür ki, bu vurgundan sadece dört gün sonra, 8 Ağustos günü, vergi önce yüzde 45'e, sonra da yüzde 70'e çıkıyor. Unakıtan'lar, AKP iktidarının kaymağını bu vurgunda kilo başına 90 bin lira, toplamda **360 milyar yiyorlar**. Para halkın parası, vergi adıyla halkın cebinden çıkan paralar.

Olayın ortaya çıkmasının ardından yaşananlar ise hırsızların nasıl yüzüstü olabileceğini kanıtlar nitelikte. Unakıtan, konuya ilişkin soruları önce geçiştirdi, duymazdan geldi. Sonra basının karşısına geçti ve tüm pişkinliği, o malum yalıcılığı ile halkla alay ederek, "oğlum kendi tavuklarını beslemek için ithal etti" açıklaması yaptı. Hesaplara göre 2 milyon tavuk beslemesi gereken Unakıtan bu manevrayla da kurtulamayacında, bu kez özü kaba hatından büyük cinsinden bir yazılı açıklama yaptı: "4 bin ton, yılda 2 milyon tonluk mısır ithalatı içinde bindelik oranlara denk düşüyor."

Yani, tamam çaldık, ama bu toplam ithalat içinde devede kulak, bunu da görmeyin....

Kapitalizmin bütün hırsızları aynı zamanda arsızdır. AKP ise tam bir şarlatanlık ve ikiyüzlülükle yapıyor bunu. Hem hortumla mücadele operasyonları hem de bakanların, vekillerin, Ülkerler'in, Kombassan ve Albayraklar'ın ihaleleri birarada yürütüyor. Kendi hırsızlıkları da dahil olmak üzere, soyguncuları af yasaları pişkince çıkarılıyor.

Başbakan Erdoğan dahil, onlarca milletvekili bakanı yolsuzluktan, hırsızlık, usulsüzlükten yargılanan AKP'ye yakışan bir Maliye Bakanı Unakıtan. Hırsızlık, arsızlık ve tekellere hizmette sınırsızlık en temel ilkeleri.

DİRENİŞ Tüm Kesimleri Karar Vermeye Zorluyor İşgalcileri ve İşbirlikçileri Vurmaya Devam Ediyor

İşgale karşı direnmeyen Şiiler, Amerika'yı 'intifada' ile tehdit etti.

İşgalin ilk günlerinde ortalıkta cirit atan işbirlikçiler, saklanacak delik arıyor, direniş güçlerinin hakimiyeti genişliyor.

İraklı analar, evlatlarına, torunlarına neden silah kuşanıp direnişe katılmadıklarını soruyor, direniş ruhu tüm halkı sarıyor.

Direniş Irak'taki bütün güçleri zorluyor. Direniş geliştikçe, bunun yarattığı baskılanma, kendi tabanlarının, halkın işgale karşı artan öfkesiyle birleşerek tüm kesimleri işgal karşısında tavrı almaya zorluyor. Bu tavrın biçimleri şimdilik geri olabilir, "tehdit" düzeyiyle geçirilmek istenebilir ama bu da sürekli olmayacaktır. İşgale ya tam karşı çıkılıp direniş saflarında yer alınacak, ya da bir şekilde işgalcinin yedek gücü durumunda olunacak.

İşgal altındaki topraklarda başka yollardan söz etmek mümkün değildir. Hele, Amerika'nın demokrasi getirdiği propagandası ile kendi halkını aldatmak giderek daha zor hale gelecektir.

Şiiler Amerika'yı Tehdit Etti

Şii liderler ile Amerika arasında "idarenin 30 Haziran'da Iraklılar'a devri ve seçim yapılması" tartışmaları yeni bir aşamaya geldi. Ülkeyi ABD adına yönetecek, henüz istediği işbirlikçi kadrolaşmayı yaratamayan, direniş nedeniyle Irak'a hakim olamayan Amerika, seçimleri ve görünüşte de olsa yönetim devrini ertelerken, BM'nin ABD hesapları paralelinde "30 Haziran'dan önce seçim yapılamayacağı" raporu, Şii dini liderlerin tehditlerini beraberinde getirdi.

Irak'taki Şiiler'in ruhani lideri kabul edilen Ali el Sistani "seçimler bir an önce yapılmazsa intifada

başlatırız, zaten intifada afişlerimiz basıldı, hazır bekliyor" derken, Muktada el Sadr, Ayetullah Muhammed Taci el Müderrisi gibi Şii liderler de silahlı direnişe geçmekle tehdit ettiler. Camilerde bu yönde hutbeler verildi.

Şii liderler dergimi-

zin önceki sayılarında ele aldığımız kimi hesaplarla bugüne kadar direniş safında yer almadılar. Oy çoğunluğuna (Irak'ın yüzde 60'ını Şiiler oluşturuyor) güvenerek, işgalcilerin seçim manevrasında iktidar olacaklarını hesapladılar.

Şimdi, bunun o kadar kolay olamayacağını da görmekteyiz. Barzani'nin zaman zaman "işgale son verilmeli" açıklamaları yapması gibi, tabana mesaj içeren, işgalcilere de mesaj veren açıklamalar yaptılar ancak bu da yeterli olmadı. Elbette işgalci, "diktatör Saddam'ı yıkıp, iktidarı İslamcı Şiiler'e vereyim, Kürtler'e özerklik ya da devlet hediye edeyim, demokratik seçimler yapayım" diye işgal etmedi, tüm bölgeyi denetimine alarak, Amerikan imparatorluğunu ilan etme hesaplarıyla gerçeleştirdi işgali.

Şimdi işgalciyle işbirlikçileri arasındaki çelişki-ler günyüzüne çıkıyor. Direniş ise, kendi rotasını izlemekle birlikte, bu çelişkilerin keskinleşmesine, açık çatışmaya doğru evrilme olasılığının güçlenmesine hizmet etmektedir.

Direniş Potansiyeli Kendine Akacak Kanal Bulacaktır

Şii liderlerin tehditleri ne kadar pratiğe dönüşür bunu süreç gösterecektir, ancak bu üst boyuttan tehditleri yapmak zorunda bırakan, direniştir. İşgalciler Irak'ı cehenneme çeviren bir direnişin yaşadığı koşullarda, bunun etkisinden kimse muaf kalamaz. Tabanı anti-Amerikan ve en yoksullardan oluşan Şiiler ise bu durumdan en çok ve en hızla etkilenen kesimdir.

Uzlaşmacı bir seyir izleyen Şii liderler, zaman zaman sokak gösterilerinde anti-Amerikan sloganlar atarak, işgale karşıyız, sona ermeli açıklamaları yaparak, zaman zaman "direnişe geçerez ha" tehditleriyle, Şii halkın işgal karşıtı öfkesini bir süre daha boşaltabilir, onları oyalayabilir ama bu da uzun süremez. Manevralar, direnişin baskısıyla bir yerde tıkanacaktır. Ve halk kitlelerinin işgalciye karşı öfkesi, direnme potansiyeli mutlaka kendine akacak bir yer bulacaktır; ister mevcut örgütlenmelerini radikalleşmek zorunda bırakarak, isterse yeni örgütlenmeler yaratarak.

İşbirlikçiler Bedel Ödüyor

İşgalcilerin, işgal ettikleri topraklarda ne askeri ne de siyasi olarak istikrar sağlayamadığı, direniş

sürdükçe bunun mümkün olamayacağı artık netleşmiş durumdadır.

İşgalcilerin ve işbirlikçilerinin düştüğü durumu en güzel özetleyen ise, şimdi işbirlikçilerin saklanmak, Amerikan koruması almak durumunda kalmaları. Üst üste yaşanan işbirlikçi hedeflere yönelik eylemler, tek tek cezalandırmalar, direnişin giderek geniş bir alana yayılması, onlara başka yol bırakmıyor. Elbette, **direnişe bu gücü sağlayan ise halkın desteğidir.**

Daha önce dergimizde çevirisine yer verdiğimiz Irak Yurtseverler Birliği Lideri Cabbar El Kubeysi, geçtiğimiz günlerde Antiimperialista internet sitesinde yayınlanan röportajında, direnişin durumunu özetlerken, buna özellikle dikkat çekiyor ve halkın direnişle bütünleşmesine, yaşlı kadınların torunlarını neden direnişe katılmadıkları konusunda sorguladığını, giderek politikleştiklerini anlatıyor.

Dünyanın hiçbir yerinde işbirlikçilik meşrulaşmamış, hiçbir gerekçeyle mazur görülmemiş ve affedilmemiştir. Irak'ın birçok bölgesinde işgalcilerle işbirliği yapan tek tek unsurlar, gruplar cezalandırılıyor, halk affetmeyeceğini şimdiden ilan ediyor. 23 Şubat günü, Kerkük'te işbirlikçi bir karakola düzenlenen saldırıda 13 polis ölmesi bunun son örneği oldu. Bu arada 25 Şubat günü de, bir ABD helikopteri daha direnişçiler tarafından düşürüldü. ABD her zaman olduğu gibi "teknik arıza" açıklaması yaptı. Anlaşılan, Amerikan ordusu bütün bozuk helikopterlerini Irak'a göndermiş, birer ikişer düşüyorlar!

İşbirlikçiler kimi çıkarlarını işgalciler sayesinde elde edebilirler, ama bu, ezilen halkların onları "işbirlikçi" olarak görmesini ve tarihin böyle kaydedip lanetlemesini değiştirmez.

Direnişe Karşı Kararlar Alan "Demokratik Güçbirliği Koordinasyonu"

24 Şubat tarihli Y. Özgür Gündem Gazetesi, Geçici Hükümet Konseyi'nde yer alan, Barzani'nin PDK'sı ve Talabani'nin YNK'sının da bulunduğu "Demokratik Güçbirliği Koordinasyonu"nun kurulduğunu duyurdu.

Sayılan örgütler, partiler belirtildiği gibi, Amerikan kuklası olan ve Irak halkı nezdinde hiçbir itibarı olmayan Geçici Konsey'in üyeleri. Bu yanı sıra işgale karşı ve gerçekten demokratik bir güçbirliği olduğunu söylemek, sadece bir isimlendirmeden ibarettir. Demokratik bir Irak, işgalcilerin defedildiği bir Irak'tır. Bunun yolu ise, işgale karşı şu ya da bu şekilde direnmekten, direnen halkın safında olmaktan geçer. Yok, sözü edilen Amerikan demokrattığı ise, onun demokrattığı da, işgalcilerin getirdiği demokrasi kadar olur.

"İşgalin sona ermesini" dile getirmiş olmaları pratikte hiçbir şey ifade etmez. Çünkü, işgal bu Koordinasyon'da yer alan güçlerin işgalciyle işbirliği sayesinde uzuyorsa, bu sözün tek anlamı, Irak'taki genel havanın işgal karşısı olmasının yarattığı baskının sonucu olduğudur. Elbette, tüm bölge halklarının geleceğini ilgilendiren bir durumda, kendi çıkarları da bunda etkindir. Ama, Şiiler için geçerli olan Kürt işbirlikçi liderliği için de geçerlidir. Amerika onlara yönetebilecekleri bir Irak (ya da Kürt devleti) hediye etmek için işgal etmedi.

Koordinasyon'un ilan edilmesinin ardından

açıklanan kararlar, aynı zamanda onun niteliğini de ortaya koymaktadır.

Gazetede yer verilen 6 maddenin tümü direniş karşıtı ve direnişi nasıl engelleriz anlayışına dayanmaktadır.

İşte 6 madde:

* Irak'ta güvenliğin sağlanması için **sınırdan güvenlik tedbirlerinin** alınması,

* Irak'a sızan **saldırganlara karşı** komşu ülkelerin bölge güvenliği için daha fazla sorumlu davranmaları,

* Gerekli evrakları olmayan kişilerin **sınırdan geçiş** yapmasının sınır savunma güçleri tarafından önlenmesi ve ulusal ordunun kuruluş çalışmalarının hızlandırılması,

* **Saldırıları önleyebilmek için erken müdahale ve ideolojik mücadele** verilmesi,

* Savaş suçlarını ve hak ihlallerini ele alacak olan Ulusal Mahkeme'nin kuruluş çalışmalarının hızlandırılması,

* Halk kesimlerinin Geçici Yönetim Konseyi ile birlikte saldırılara karşı ortak mücadelesini yürütebilmesi için bir Ulusal Koordinasyon'a gidilmesi, basın-yayın organlarının daha da güçlendirilmesi,

İşgalciye tek söz yok kararlar arasında.

Kürt milliyetçisi aşiret liderlerinin geldiği nokta açısından utanç verici bir durumdur.

Güney Kürdistan halkı bu çizgiye mahkum değildir ve yerini ezilen halkların safında belirleme iradesini mutlaka eline almalıdır.

Anadolu'yu teslim alan "kar afeti" değil, Ankara'dır. Ankara'daki devletin, Anadolu halkı umurunda bile değildir. Halkın ihtiyaçlarını temel alarak örgütlenmeyen devlet, Anadolu'yu tümünden gözden çıkarmıştır. Böyle bir bölge, böyle bir halk yaşamıyor bu ülkede!

Anadolu kar altında, Ankara'nın umrunda değil

Geçtiğimiz hafta, Orta ve Doğu Anadolu kentlerimizi kar kelimesinin tam anlamıyla teslim aldı.

2 gün aralıksız süren kar yağışı, Erzurum'da 135 santimetreye, Muş'ta 135, Bayburt'ta 103, Ağrı'da 75, Ardahan'da 42, Kars'ta 37, Erzin-can'da 15 santimetreye ulaşan kar, Bingöl, Hakkari, Adıyaman, Dersim, Maraş, Giresun, Artvin, Van'da ve daha birçok kentte hayatı felç etti. Birçok köyün yolunu kapattı, kimi yerler günlerce elektriksiz kaldı ve içme suyu, ekmek sıkıntısı yaşandı.

Siirt'in Pervari İlçesi Taşdibek Köyü'nde toprak damı çöken evde 8 yaşındaki Şükran Şancı öldü. Ordu'da bir minibüs, tipi nedeniyle şarampole yuvarlandı. Kazada ağır yaralanan 6 kişi, hastaneye ancak 12 saatte gidebildi.

Erzurum'da halk evinden çıkabilmek için kükreklerle kar altından tüneller kazmak zorunda kalırken, AKP tarafından bölge müdürlüklerinin tasfiyesi kararı alınan Köy Hizmetleri'nin birçok yerde gerekli donanım ve teçhizatın yoksun ve harırlıksız olduğu görüldü.

Evet yaşanan, son yılların en yoğun karıydı. Ancak, teknolojinin, bilimin gelişmişliği düşünüldüğünde hayatı bu kadar felce uğratamayacağı da bilinmektedir. O zaman yine aynı soruna geliyoruz; bu devlet ne için var?

Halkını düşman görüp, ona karşı silahlanan,

örgütlenen, güvenlik ve istihbarattan başka hiçbir şeye yatırım yapmayan, var olanları da tasfiye etmek için yasalar hazırlayan bir devlet elbette bu tür durumlarda ya "doğal afet" diyecektir, ya da "elimizden geleni yapıyoruz" diyerek geçiştirecektir. Nitekim her olayda olduğu gibi, bunda da aynı nakaratlar tekrarlandı.

Devlet, yeni değil, onyıllardır tüm Anadolu'yu "kaderine terk etmiş", yok saymıştır. Anadolu halkının örgütsüzlüğünden, sessizliğinden güç alan iktidarlar, Anadolu kentlerine sadece oy için gitmiş, seçim zamanları dışında dönüp bakmamıştır. Bu zihniyet, bu tür durumlarda seferber edilmesi gereken devlet ve belediye hizmetlerine de yansımıştır elbette.

Ne Köy Hizmetleri, ne belediyeler hiçbir teknik, ekipman donanımına sahip değildir, hatta birçok kentte, ilçede, köyde bu hizmetlerin varlığı bile tartışılır durumdadır.

Günlerce yağdı kar. Ne burjuva basın, ne de iktidar sanki böyle bir olay yokmuş gibi davrandı. Aynı derece bir yağış Ankara ya da İstanbul'da olsa, bütün TV'ler canlı yayınlar verir, gazetelerin manşetleri bu olurdu. Ama Anadolu halkı bu ülkede yaşamıyor onlara göre. Tartışılan hiçbir sorunda, gündeme gelen hiçbir konuda yönünü Anadolu'ya dönüp, "onlar ne diyor" diye dönüp bakanın olmaması bu bakışın ürünüdür. Bu ülkenin medyası "müjde soğuk havalar doğuya kaydı" diye hava durumu raporları sunan, İstanbul'un ötesini görmeyen bir medyadır. Bu ülkenin iktidarlara seçim günleri dışında Anadolu'nun yolunu bilmeyen, acılarını anlamayan, ihtiyaçlarını düşünmeyen iktidarlardır.

Ankara'nın, İstanbul'un dışında bir yeri görmezler, çünkü buralarda hayatın felç olması, tek elci burjuvazinin felç olması demektir. Anadolu'nun köylerinin yolu kapanmış, insanları kar altında kalmış, tek elci burjuvazinin umurunda mı? Tekelci burjuvaziye ilgilendirmeyen hiçbir şey, iktidarların da ilgi alanında değildir. Sabancı'nın burnu kanasın ya da yalısında bir ağaç devrilsin, siz görün o zaman Tayyip Erdoğan'ı; nasıl tutuşuyor, nasıl devletin bütün olanaklarını seferber ediyor.

Bu köhnemiş, insana, halka değer vermeyen, tekellerin ihtiyaçlarından başka hiçbir şeyi düşünmeyen düzen, "afet" in altında kalmadıkça, bizi daha çok "afet" vuracaktır. Onların altında kalabileceği "afet" i de yalnızca bugün "kar afetinin" altında kalan, dün "deprem felaketini" yaşayan halk yaratabilir. O "afet" i yaratmak örgütlenmektir, kavgadır, devrimdir.

13 MART'TA KIZILAY'DAYIZ

SORUŞTURMALARA YÖK'E VE TECRİTE HAYIR!

AKP iktidarı YÖK ve rektörler, üniversitelerimiz açıldığı günden itibaren soruşturmalara devrimci demokrat öğrencileri bizleri mücadelemizden alıkoymanın bin türlü numarasını yaptınız.

Hemen hemen tüm üniversitelerde yüzlerce soruşturma açtınız. Onlarca öğrenciyi okuldan attınız. Yüzlerce öğrenciye cezalar verdiniz. Tutuklanan arkadaşlarımız oldu. Hiçbir hak-hukuk tanımadan hareket edip eğitim öğretim hakkımızı gasbettiniz.

Şimdi de saldırılarınız artarak devam ediyor.

Hiç dur durak bilmediniz. Soruşturmalara yetmedi saldırdınız, gözaltına alıp işkence yaptınız. Tahammülsüzlüğünüz gün geçtikçe artıyor. Her geçen gün daha da vahşileşiyor...

Bizleri tecrit etmek istiyorsunuz; kimse hakkını aramasın, sesini çıkartmasın, okulu gelsin gitsin istiyorsunuz. *"Okuluna gir ama öğrencilerle konuşmayacaksın"* demeye kadar düştünüz.

Demokratikleşiyoruz dediniz ama her fırsatta coplarınızla, gaz bombalarınızla ko-

nuştunuz. Bilim adamıyız dediniz, bilim hırsızı çıktınız. Bunların hiçbirinin açıklamasını dahi yapamıyorsunuz.

Bunların açıklamasını biz biliyoruz. KORKUYORSUNUZ! Bizden gençlikten korkuyorsunuz. Korkunuz bizim gücümüzdür.

Bu gücümüzü 13 Mart'ta Kızılay Meydanı'nda birkez daha haykıracağız. "Soruşturmalara, YÖK'e ve Tecrite Hayır!" pankartımızın arkasında yürüyeceğiz.

ÖĞRENCİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

YAŞASIN DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE TALEBİMİZ!

Sayı 100

36

29 Şubat
2004

GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU GİRİŞİMİ

Soruşturma Terörüne Karşı Direniş Bursa'da

YÖK'e, soruşturmalara ve baskılara karşı başlatılan açlık grevleri devam ediyor.

Uludağ Gençlik Dernekli Öğrenciler 20 Şubat'ta 7 gün sürecek olan bir açlık grevi başlattılar. **"Soruşturmalara Karşı Açlık Grevindeyiz"** yazılı önlüklerini giyerek eyleme başlayan öğrenciler, eylemlerini dördüncü gün ikinci ekibe devrettiler.

23 Şubat'ta Bursa Heykel Meydanı'nda toplanan Gençlik Dernekli öğrenciler, burada yaptıkları açıklamada, birçok üniversitede olduğu gibi Uludağ Üniversitesi'nde de komik gerekçelerle soruşturmalara açıldığını, hak arama müca- delesinde bulunmak için açlık grevi başlattıklarını belirttiler. Açıklamadan sonra bir süre oturma eylemi yapan öğrenciler, açlık grevine başladıkları yer olan İHD Şubesi'ne kadar sloganlarla yürüyerek eylemlerini bitirdiler.

TAYAD'lılar Öğrenci Gençliğin Yanında

TAYAD'lı Aileler 17 Şubat'ta Çukurova Üniversitesi'nde açlık grevi çadırından gözaltına alınan öğrenci-

lerin keyfi şekilde gözaltında tutulmasını, İnönü Parkı'nda yaptıkları açıklama ile protesto etti.

20 Şubat öğlen saatlerinde İnönü Parkı'nda **"Evladlarımız Yalnız Değildir"** pankartını açan TAYAD'lı Aileler adına konuşan Yasemin Sanar şunları vurguladı: *"Tecrit ve sansür politikasıyla bizlerin sesini kesmeye çalışan AKP iktidarı ve işbirlikçileri bunu başaramayacaklar. Bizler TAYAD'lı Aileler olarak evladlarımızın yalnız olmadığını bir kez daha haykırıyoruz. Tüm duyarlı demokratik kişi ve kurumları bir araya gelip **çocuklarımızın sesine ses, soluğuna soluk olma**ya çağırıyoruz."*

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı eylem, sloganlarla sona erdirildi.

İzmir'de, Van'da Soruşturmalara Protesto

Son olarak Kütahya'da YÖK'ü protesto ettikleri gerekçesiyle 44 öğrenciye kınamadan okuldan uzaklaştırmaya kadar cezalar verilirken, soruşturma terörüne karşı değişik üniversitelerde ki eylemler de sürüyor.

İzmir'de "Soruşturma Karşıtı Öğrenciler" tarafından 21 Şubat'ta Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi önünde yapılan eylemde saldırılar protesto edildi.

Yüzüncü Yıl Üniversitesi Öğrenci Derneği

üyeleri, 23 Şubat'ta kampüste yaptıkları eylemle soruşturmaları ve YÖDER üyelerine yönelik tehditleri protesto ettiler.

Jandarmanın ve sivil polislerin ablukası altında yapılan eylemde jandarmanın bazı dövizlere el koyması üzerine öğrenciler bir süre oturma eylemi yaptı.

Eskişehir; 'Tecriti Duyurmaya Devam Edeceğiz'

TAYAD'ın "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?" pullarını yapıştırdıkları gerekçesiyle Gençlik Dernekli iki öğrencinin 22 Şubat'ta kafalarına silah dayanarak gözaltına alınması karşısında öğrenciler bir protesto eylemi yaptılar. 24 Şubat'ta Eskişehir Adalar Migros önünde yapılan eylemde "Tecriti Kaldırın Ölüm-leri Durdurun" sloganı atılırken "Eskişehir Gençlik Dernekliler olarak, ülkemizde yaşanan tecrit gerçeğini ve hapishanelerde tecrite karşı 107 insanın ölümüyle sürdürülen ölüm orucu direnişini duyurmaya bedeli ne olursa olsun devam edeceğiz" denildi.

Dicle Gençlik Derneği'ne Kapatma Davası

Gençlik Dernekli öğrenciler, 19 Aralık'ta İnönü Caddesi'nde yaptıkları bir basın açıklamasında "hapishanelerde yaşanan olayları **katliam** olarak" nitelendirmişlerdi. Bu açıklama nedeniyle Dicle Gençlik Derneği'ne kapatma davası açıldı. Dicle Gençlik Derneğinin yaptığı açıklamada "19 Aralık'taki basın açıklamasının tamamen öğrencilerin inisiyatifinde gerçekleşmesine, ortada dernekle bağlantılı bir durum olmamasına rağmen bu ülkenin savcılarını sadece polislerin iddialarıyla dava açabiliyor." denilerek, tehditlerle, tutuklamalarla yıldırmadıklarını, davalar açarak yıldırma çalıştıkları, bu saldırıların gençliği geriletmeyeceği aksine mücadelenin yükselmesiyle cevaplandırılacağı belirtildi.

Amasya Polisi Tehditlerine Devam Ediyor

Amasya Gençlik Derneği üyesi Giray BİR-GÜN, 20 Şubat gecesi, evinin önünde 05 AF 502 plakalı Şahin marka sivil polis aracı tarafından taciz edildi. Aracı öğrencinin üzerine süren polis hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

Amasya Gençlik Derneği Yönetim Kurulu üyesi Güneş Erdemir ve Dernek Başkanı Senem Koca, 23 Şubat'ta Amasya Emniyet Müdürlüğü Dernekler Masası'na dernekle ilgili bir belgeyi onaylatmak için gittiklerinde Erdemir apar topar gözaltına alındı. Arkadaşlarının gözaltına alındığını duyan dernek üyeleri gözaltını protesto etmek için geldikleri Dernekler Masasından tehdit ve tacizle zorla çıkarılmaya çalışıldılar.

6 Kasım Davası

Soruşturmalar, davalar birbirini izliyor. Geçen sene 6 Kasım'da Ankara Kızılay'da haklı ve meşru taleplerini dile getiren öğrenciler hakkında açılan dava da başladı. 23 Şubat'ta 20. Asliye Ceza Mahkemesi'nde başlayan davada 96 öğrenci yargılanıyor!

"Davacılar" ise, işkenceci, dayakçı polisler.

Duruşmaya katılan işkenceciler, "Öğrencilerin kendilerini yaraladıklarını, Kızılay'da izinsiz gösteri düzenlediklerini ve çevreye zarar verdiklerini" iddia ederek öğrencilerin "cezalandırılmasını" istedikler. İşkenceciler duruşmada "Üzerimize 5-6 kamyon taş attılar, mağduruz" diye utanmasalar ağılayacaklardı.

Öğrenciler ise 6 Kasım'da meşru, demokratik bir haklarını kullanarak YÖK'ü protesto ettiklerini, saldırıya uğrayanın ise kendileri olduğunu vurgulayarak, bu davanın haksız ve yanlış bir dava olduğunu belirttiler. Öğrencilerin avukatlarının be-
raat kararı verilmesini talep ettiği duruşma, tutuklu öğrencinin serbest bırakılmasına karar verilerek 16 Nisan'a ertelendi.

Duruşma sürerken ikiyüze yakın öğrenci, "yargılanan" arkadaşlarının yanlarında olduklarını yaptıkları gösteriyle ortaya koydular. "**Soruşturmalar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz**" pankartıyla Abdi İpekçi Parkı yakınında toplanan öğrenciler, Adliye Binası'na kadar "Tutsak Öğrencilere Özgürlük" sloganlarıyla yürüdüler.

Adliye Binası önünde duruşmanın bitmesini bekledikleri sırada da sloganlarına devam eden öğrenciler, duruşmadan sonra birçok gençlik örgütü adına Adliye önünde yaptıkları açıklamada 6 Kasım'da istediklerini istemeye devam ettiklerini, coplu panzerli saldırıların da, bu davaların da mücadelesini engelleyemeyeceğini belirttiler.

Öğrenciler, eylemlerini bitirdikten sonra Abdi İpekçi Parkı'nda aylardır açlık grevi ve oturma eylemini sürdüren TAYAD'lı aileleri ziyaret ettiler.

Gözaltına alınan öğrenci saatlerce psikolojik işkence altında tutulduktan sonra çıkarıldı; mahkeme tarafından serbest bırakıldı. Ama tehditler bitmedi; Erdemir'in serbest bırakılması üzerine Savcı "Sen böyle devam et, daha 3 günüm var" diyerek ne yapıp edip tutuklatmakla tehdit etti. Amasya Gençlik Derneği tarafından yapılan açıklamada bu tehdit ve tacizler anlatılırken, "Amasya polisi bu baskılarıyla boş zaman harcamaktadır. Üyelerimiz hiçbir baskıyla yıldıramaz." denildi.

Gençliğin Kaleminden

Polis Devletin Polisi Derneklerimizi Yasadışı Göstermek İstiyor

Nasıl bir üniversite istediğimize dair bütün Gençlik Dernekleri olarak yaptığımız açıklamaya 4 Şubat tarihli Tercüman'daki köşesinde yer veren Serdar Arseven'e, "ismini vermeyen" bir Emniyet Müdürü polis adına cevap vermiş.

Özetleyerek Emniyet Müdürü'nün ne dediğine bakın:

1- Bugün 'masum taleplerle' bağırarak Gençlik Dernekleri, illegal TÖDEF'in devamıdır.

2- Asıl amaçları federasyonlaşıp DEV-GENÇ'i kurmaktır. Bu da, tek merkezden ve ideolojik yönlendirildiklerinin kanıtıdır. Örnek; Çorum Gençlik Derneği üyesi bir kişi 'DHKP-C'ye yardım'dan tutuklanmıştır.

3- Bu tip grupların bulunduğu üniversitelerden 'polis, jan-darma çekilsin', öyle mi?

Yalanlar ve Gerçekler

1- Emniyet Müdürü, isminin açıklanmasını istememiş; neden düşüncesinden korkuyor polis? Madem doğru söylüyorsunuz o zaman neden isminin saklı kalmasını istiyorsunuz? Bu güçsüzlerin ve düşüncesine güvenmeyenlerin tarzıdır.

2- Gençlik Derneklerimiz ne TÖDEF'in ne de başka bir derneğin devamı değildir. Tüzüğü, yasal statüsü bellidir. "Şunun devamı, bunun devamı" gibi başlayan polis belgelerinin asıl olarak mevcut yasal kuruluşları şaibeliendirmek, yasadışı gibi göstermek için uydurdukları yalanlar olduğu bu ülkede çok iyi bilinir.

3- DEV-GENÇ, gençliğin, tüm halkın onurlu bir tarihidir. Amerikan emperyalizmine karşı bayraktır, halkın bütün kesimlerinin sorunlarıyla ilgilenmiştir. Her devrimci, demokrat, ilerici için bu mirasa sahip çıkmak onurdur.

4- Evet federasyonlaşma hedefimiz vardır. Tüm dernek, sendika, mesleki örgütlenmeler, DKÖ'ler güçlerini birleştirebilmek için federasyonlaşıyor, bunda suç olan ne var?

5- Her derneğin, partinin, sendikanın üyelerinden birileri şu ya da bu nedenle tutuklanabilir, üzerine suç atılabilir. (Kaldı ki, verilen örnekteki öğrencinin davası bitmemiştir. Polis yargı aşamasındaki bir davaya doğrudan müdahale ediyor. Ancak bunda yeni bir şey yok, polis bunu hep yapar. Çünkü o çoktan yargıyı vermiştir, mahkemeler gereksizdir aslında) Biz, tüzüklerimizle yasalar karşısında sorumluyuz. Derneklerimiz bütün üyelerinin peşine insan takıp ne yaptığını takip edecek değildir.

6- Bilim yuvaları olması gereken üniversitelerde polisin varlığını savunmak, bilim düşmanlığıdır, polis devleti savunuculuğudur. Ve bu sorun sadece bizim değil, bütün üniversite bileşenlerinin sorunudur.

Polis devleti budur!

Polisin mantığı şudur: Bu ülkede muhalif hiç kimse dernek kuramaz, örgütlenemez, demokratik mücadele veremez, hiçbir hakkı talep edemez. Biz neye ne kadar izin verirsek, herkes onunla yetinir.

Gençlik polise göre hep tehdittir, düşmandır, bastırılmalı, sindirilmelidir. Binlerce çevik kuvvet polisinin üniversite önünden geçerken attığı, "işte burası hain yuvası" sloganları hala hatırlardadır. Türkiye'nin dört bir yanında kurduğumuz derneklerimiz bu

mantık tarafından yasadışı yollar kullanılarak baskı altında tutuluyor, üyeleri gözaltına alınıyor, ailelerine baskı yapılıyor, kapısına kilit vurulmak için komplolar tezgahlanıyor.

Söylenen; **size yasal dernek kurmak yasak!** Peki kime serbest? Sadece polise! (O da kuşkuludur ya!) Her şeyi sadece polis yapar, o karar verir ve uygular.

Kafaya bakın ki, derneklerin federasyonlaşma çalışmasını bile yasadışılığın kanıtı gibi gösteriyor. Suç üretiyor. Bu kafaya göre bütün işçi, memur sendikaları konfederasyonlaşmaları için suçlu!

Bu cevabı yazan kafa hiç hak ve özgürlükler mücadelesine, örgütlenme hakkına saygı gösterebilir mi? Kendi yasalarını dahi yok sayıyor. **"Tüzüğü boşver ben onların niyetlerini biliyorum"** diyerek, bir köşe yazarını susturmaya çalışıyor. Pratiğe, yasallığa değil "niyete" bakıyor.

Peki "niyet"in ne olduğunu **kim belirliyor?** Onu da **polis**. Bizim neyin devamı olduğunu, hangi "merkezden" nasıl yönetildiğimizi **kim belirliyor?** Onu da **polis**. Demokratik faaliyetlerimizi **kim engelliyor?** Onu da **polis**.

İşte polis devleti bu! Polis, kendini hem savcı, hem hakim, hem infazcı, hem yasalar yerine koyuyor, karar veriyor.

Bu kafa elbette komplo da kurar, demokratik eylemlerde kafa kol da kırar, meydanlarda terör de estirir, yasal olanı yasadışı da ilan eder, liselere kadar girip müdür odalarında sorgu-işkence de yapar.

Gençlik Derneklerimiz yasal, demokratik örgütlenmelerimizdir. Polisin yasadışı baskılarına boyun eğmeyecek, demokratik, akademik, kültürel haklarımız için mücadeleyi sürdüreceğiz.

Tayyip Erdoğan “25 Süper Patron”la Yemekte AFİYET OLSUN!

Onlar yoksul eti yerler ve içtikleri kandır

26 Şubat'ta Başbakanlık'ta, tekelci burjuvazinin en kodamanlarını ağırladı Tayyip Erdoğan. TC Başbakanlığı tarafından ziyafete çağrılan tek elci burjuvalardan yeni isteklerini talimatlarını dinledi.

Sendikaları, odaları, hak ve özgürlükleri gasbedilmiş, yoksulluk içindeki, zulüm altındaki kesimlerin temsilcilerini, bırakın Başbakanlık'ta ağırlamayı, iki dakikalık görüşme için bile kabul etmeyenler, kodamanlar önünde teşrifatçılık ya-

pyorlar.

Bakın kimler vardı Başbakanlık'taki yemekte; Rahmi Koç, Ömer-Sakıp Sabancı, Ferit Şahenk, M. Emin Karamehmet, Bülent Eczacıbaşı, Abdülkadir Konukoğlu, Ahmet Nazif Zorlu, Ömer Dinçkök, Saffet-Başaran Ulusoy, Nuri Çolakoğlu, Mehmet Nazif Günel, Nurettin Çarmıklı, Rıfat Hisarcıkloğlu, Oğuz Satıcı, Nihat Özdemir, Aydın Doğan...

Onlar bu düzenin asıl sahibi ve efendisidirler. Asıl yönetenlerdir. Polis onlar için işkence, infaz yapar. Ordu, onların çıkarlarını korur. Hükümetler onlar için karar alır.

Her düzen partisi “onların partisi”dir. Her burjuva politikacısı “onların adamı”dır.

Onlar, hergün televizyonlarda ürünlerinin reklamlarını izlediğiniz “büyük işadamları”dır. Düzenin kaymağını onlar yer. Onlar kanımızı sülük gibi emenlerdir. Hak, özgürlük diye ayağa kalktığımızda zulümde, katliamda sınır tanımayıp kanımızı şarap niyetine içerler. 12 Eylül'lerin, Maraş, Sivas, Gazi katliamlarının, binlerce infazın, kaybın asıl faili onlardır. Papyonlu katiller, fraklı katillere karar aldırır ve üniformalı faşistlerine uygulatırırlar.

Sistem böyle çalışır.

Başbakanlık'taki bu yemekte de, Tayyip Erdoğan'la başbaşa verip, işçinin, köylünün, memurun, esnafın, aydının, gecekonduyunun, serbest meslek sahibinin başına yeni çoraplar ördüler; halkın cebinden alınacak kuruşlar, halkın sırtına indirilecek coplar kararlaştırıldı bu toplantıda... Her şey herkesin gözlerinin önündedir; Ankara'da düzen hüküm sürüyor...

Sayı 100

39

29 Şubat
2004

Uzanlar'ın sefahatını gördük; ya öteki Uzanlar'ın sefahatı?

Uzan Operasyonunda “viskili, puro lu” psikolojik savaş aşaması başladı. Uzanlar'ın mahzenleri açılıyor, lüks, sefahat gözler önüne seriliyor. Ama sadece onlara mı özgü bu sefahat? Sabancılar'ın, Koçlar'ın mahzenlerinden ne haber? Doğanlar'ın villalarını da açın kamuoyuna... Sabancı'nın Amerika'daki lüks villasında Limuzinler'den, Rols-Royslar'dan oluşan antika milyonlarca dolarlık otomobil koleksiyonunu da gösterin.

Lüks ve sefahatta hangisi ötekinden geri kalır? Tayyip Erdoğan'ın Başbakanlık'ta yemek verdiği tek elci patronların hepsi bu konuda birbiriyle yarış halindedir.

Uzanlar'ın tasfiye operasyonundan memnun hepsi. Çünkü medyadan, özelleştirmelerden kendilerine düşecek pasta büyüyecek. ABD de “Uzan operasyonundan memnun olduğunu” açıkladı. Bir

Amerikan tekeline verilen sözlerin yerine getirilmemesi ne demekmiş, herkes görsün istedi ABD. Sömürü, soygun ABD'nin gözetim ve denetiminde olmalı.

Bu ülkeyi yönetenlerin Uzanlar'la ve tabii öteki Uzanlar'la da nasıl ilişkiler içinde olduğu sergileniyor bu arada. Uzanlar'ın nasıl Demireller'e bedava Telsim hattı verdiği, cumhurbaşkanlarının patronlara Uzi hediye etmeleri...

Uzanlar'ın silahları, medyanın bir kısmında “Cephanelik gibi” başlığıyla verilirken, İslamcı Vakit, daha ileri gidip “Örgüt evi gibi” başlığını tercih ediyordu. Herkes saldırıyor şimdi Uzanlar'a. Uzanlar'ın fabrikalarındaki soyguna, sömürüye, özelleştirme soygunlarına laf söylemeyenler, bunlarla uğraşıyor. Bunu da ancak, AKP'yi ve öteki patronları arkalarına alarak yapabiliyorlar.

Özgür kadın direnen kadındır!

ölümsüzleşen kadınlardır.

Ç ü n k ü , yoksulluğa, cehalete, dört duvar arasına mahkum edilen kadınlarımız özgürlüğün yolunu,

Burjuvazi ortaya “özgür kız” diye bir tip atıp kadınları, tüketici, sorumsuz, yoz bir hayata çağırıyor; feodalizm “evinin kadını ol” diyerek, İslamcılık başını bağlayıp beynini dumura uğratarak onu dört duvar arasına hapsedmeye çalışıyor; feminizm kadınların tali sorunlarını öne çıkarıp onları sadece “kadınca” sorunların alanıyla sınırlıyor. Hepsi kadınları bir yana çektiştirken, bir noktada –kadınları sınıflar mücadelesinden koparmakta– birleşiyorlar.

Burjuvazi ve küçük-burjuvazi, kavramların, yıldönümlerinin, olayların içini boşaltmakta mahirdir. 8 Mart ve “kadın sorunu” da nasibini almıştır bu “iç boşaltma” mahirliğinden.

“Kadın sorunu” der dururlar örneğin; çok genel anlamda bir kadın sorunundan bahsedilebilir elbette; ama 100 yıl, hatta 50 yıl önceki gibi, her sınıftan kadını içine alan bir kadın sorunu öncelikli değildir bugün. Ezilen kadınlarla ezen sınıfın mensubu olan burjuva kadını aynı türden bir “sorun” kategorisi içinde birleştirmek, kadın sorunundaki sınıfsallığı reddedip “cins ayrımcılığına” dayalı bir anlayışı savunmaktır. Burjuva kadınının da “kadın olmasından” kaynaklı toplumsal anlamda yaşadığı sorunlar olsa da bunlar çok talidir ve emekçi kadınların yaşadığı sorunlarla bir ortaklığı hemen hemen kalmamıştır; kadın sorunu esas olarak işçi ve emekçi kadınların sorunudur.

İçini boşaltmanın bir başka yönü; 8 Mart söz konusu olduğunda “Kadınlar Günü” der dururlar örneğin.

II. Enternasyonal’in işçi kadınların mücadelesinin ve direnişinin anısına “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” ilan ettiği 8 Mart’ı, “Dünya Kadınlar Günü” diye dönüştürmek, tarihe saygısızlık olmanın yanında, sınıfları inkarın sonucudur.

“Emekçi”sinden soyutlanmış bir 8 Mart, içi boşaltılmış bir 8 Mart’tır.

Biz, 8 Mart’ta “Dünya Emekçi Kadınlar Günü”nü kutlayacağız. Biz, 8 Mart’ta alanlara işçi, köylü, memur, ev kadını, gecekondulu emekçi kadının sorunlarını ve taleplerini taşıyacağız.

Bizim 8 Mart meydanlarındaki bayraklarımız, direnen ve halkının, kadının kurtuluşu uğruna

kurtuluşun yolunu onlar, sadece onlar gösteriyorlar. Onlar mevcut düzen içinde kadını hapseden, elini ayağını bağlayan zincirleri kırmayı başaran kadınlardır.

Kadınlar, ellerine mor iğneler alıp Beyoğlu’na çıkarak değil, emperyalizme, faşizme karşı direnerek, konfeksiyon atölyelerinde sömürüye karşı mücadeleyi örgütleyerek, “kadındır, yapamaz” diye kendisine yasaklanan en yüce görevleri omuzlayarak, hatta silah kuşanıp savaşılarak özgürleşiyorlar.

Direnen, devrime meşale olan kadınların sesini taşıyalım alanlara

1800’lerin ortalarından, Paris Komünü’nden bu yana kadınların mücadele içindeki yerleri büyüyor. 1900’lerin başlarında Ekim Devrimi’nde bir adım daha öne çıktılar Bolşevik kadınlarla. Çin, Vietnam devriminde kadınların katılımı, Sovyet devriminin de ilerisiydi. 1960-70’lerde Latin Amerika’daki gerilla mücadelelerinde daha da fazlaydılar.

Ülkemizde 4. yılına giren büyük direniş, kadınların mücadeledeki yerlerinin artık erkeklerle atbaşı hale geldiğinin göstergesidir.

Ölüme yatan ölüm orucu direnişçilerinin yarısına yakınıydılar onlar. Ve bu direniş boyunca verilen 107 şehidin 43’ü kadındır.

ÖLÜM ORUCUNUN kızıl bantını alına takarak, yüzlerce gün açlığa ve zulme direnerek ölümsüzleşenler; Alman proletaryasının önünde devrim için savaşan Rosa Luxemburglar’ın Clara Zetkinler’in, Sovyet devriminin Aleksandra Kollontaylar’ının, Krupskayalar’ının, İspanya iç savaşında kanlarıyla No Pasaran yazan savaşçı kadınların, Nazi faşizmine karşı direnişin Tanyalar’ının, Balkan dağlarında sosyalizm için savaşan Mitka Gribçeva gibi partizanların, Vietkongların kadın komutanlarından Nguyen Thi Dinhler’in, Küba’da devrim ateşini tutuşturan Moncada Kışlası baskınına katılan kadın savaşçı Haydee SantaMarialar’ın, Nikaragua devriminin ilk kadın şehidi Luisa Amanda Espinozalar’ın, bomba yüklü kamyonla İsrail siyonistlerinin arasına dalarak ilk feda

eylemlerinden birini gerçekleştiren 16 yaşındaki özgürlük savaşçısı Sena Muheydliler'in, Kürt halkının kurtuluşu için idam sehbalarına çıkan Leyla Kasımlar'ın... **GÜNÜMÜZDEKİ TEMSİLCİLERİDİR.**

Yalnız onlar mı? Hayır.

"Eğer Fransız milleti yalnız kadınlardan oluşsaydı, ne korku salan bir millet olurdu."

Bu sözler, 1871 Paris Komünü'nde kadınların kahramanlıklarına ve kararlılıklarına tanık olan bir burjuva muhabire aitti.

Aynı muhabir, 2004'ün Türkiye'si'nde olsaydı, muhtemelen **"Eğer Türkiye halkı, yalnız TAYAD'lı kadınlardan oluşsaydı, ne korku salan bir millet olurdu..."** diyecekti.

Burjuvazi korkardı o millettten. Emperyalizm

ÜLKEMİZDE KADINLARI DİRİ DİRİ YAKTILAR!

F tiplerinin hücrelerine atılan kadın tutsaklar için
Mutfağında bir tas çorba kaynatamayan kadınlar için
Yoksulluğun fuhuşa sürüklediği kadınlar için
Popstar'larda burjuvazinin yoz dünyasına meze yapılan genç kızlarımız için

Onlar üzerindeki baskıyı, zorbalığı, kuşatmayı
kırmak için

8 Mart'ta kadın erkek omuz omuza alanlarda olalım!

korkardı. Faşizm bin kez düşünürdü zulmü sürdürürken. Oligarşinin tecrit, yıldırma, sindirme politikaları, onların karşısında duramazdı.

"Tutuklu yakını"ydılar onlar. Bir sınıf değillerdi, geniş bir toplumsal kesim bile sayılmazlardı.

Ama bir sınıfın içindendi onlar; işçi, köylü emekçi sınıflardandılar. En geniş toplumsal kesimin bir parçasıydılar. Daha da önemlisi, o geniş toplumsal kesimin, yani halkın, kendi değerlerini, kültürünü koruyan kesimiydiler.

TAYAD'lılar içindeki babalara, erkek kardeşlere, kadın tutsakların eşleri olan erkeklere haksızlık etmiş olmayalım. Fakat bu örgütlülüğün tarihsel gelişimini hatırlayan herkesin aklına en başta beyaz başörtüleriyle kadınlar -tutsak anaları, tutsak eşleri, nişanlıları, kadın tutsak yakınları- gelecektir.

Ülkemiz kadınlarının mücadele tarihi yazıldığında onların özel bir yeri olacaktır. Fakat bizim burada dikkat çekmek istediğimiz onların yarınki tarihte alacağı yerden önce, mücadelede aldıkları bugünkü yerdir.

Meydanlara taşınması gereken, oradan on milyonlarca emekçi kadına taşınması gereken içeride ve dışarıda alınlarındaki kızıl bantlarla, kızıl bantlı beyaz başörtüleriyle mücadele eden kadınların kararlılığı ve düşünceleridir. Kadın olarak, emekçi kadınlar olarak onların mücadeledeki yerleri, tutumları, yarattıkları kültür, emekçi devrimci bir kadın hareketinin mayasıdır, temelleridir.

Kadınlara biz ne söylüyoruz, düzen ne söylüyor?

"Kadınlar olmadan devrimin olamayacağı", "Kadınlar olmadan gerçek bir kitle hareketinden söz edilemeyeceği" birçok devrimci önderin vurguladığı bir olgudur. Tarihsel süreç de bunu göstermiştir.

Devrimci hareket, işte bu tarihsel tecrübenin ışığında hazırlanıyor devrime. Devrimci hareket, toplumumuzda kadınlara ilişkin tüm önyargılara, statükolara, engellere karşın, Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Laz, Gürcü her ulustan ve milliyetten kadınları saflarına katarak sürdürdü mücadelesini bugüne kadar.

Onbinlerce kadın, devrimci mücadele ve örgütlenme içinde buldu gerçek kimliğini. Mücadele ve örgütlenme içinde "ikinci sınıf" olmaktan kurtuldu. Mücadele ve örgütlenme içinde dört duvar arasından çıkıp dünya ve ülkemiz gerçeğiyle buluştu. Düzenin onun etrafına ördüğü duvarları yıkıp "biz de varız bu ülkede..." diyerek kendini ortaya koydu.

Burjuvazinin kadınlara ne verebileceği, onlara nasıl bir statü sağlayabileceği çok açıktır. Emperyalist Avrupa'nın, Amerika'nın kadınlarının mevcut durumu, **"Burjuvazi kadınlara hiçbir şey veremez"** iddiasının somutlanmış-kanıtlanmış halidir.

Bütün dünyası kendini erkeklere beğendirmeye üzerine odaklanmış, ya zengin bir yozluğun, ya yoksulluğun özentili hayatına mahkum edilmiş bir kadın tipi. İşte, karşımızdaki yüz milyonlarca kadının tipik karakteristikleri bunlardır.

Burjuvazi kadını metalaştırıyor; bir noktadan sonra bu **"zoraki"** olmaktan da çıkıyor; burjuvazinin en büyük başarısı, tek tek kadınların kendini **"satılacak, pazarlanacak, reklamı yapılacak"** bir mal gibi görmeye başlamasıdır. Burjuvazinin kadına sunduğu tek özgürlük işte budur; fabrikalarda kölece çalışma özgürlüğü ve kendini erkeğe beğendirmeye, **erkek efendisini seçme özgürlüğü!**

"Kadını bir meta üreten meta olarak gören, kadında salt cinsellik gören burjuvazi, kadının yeteneklerini, zekasını, aklını, kadının yaratıcılığını açığa çıkaramaz!"

Kadını bir reklam aracı, reklamlarla körüklenen tüketim araçlarının alıcısı, basını, TV'si, sineması, edebiyatı ve diğer araçlarıyla yayılan cinsel sömürsünün ve sapıklığının bir metası haline getiren burjuvazi, kadına saygınlığını kazandırmaz!

Emekçi kadını lüks yaşama özendiren, işsiz ve aç bırakıp kendi yoz ilişkilerine çeken, kadını ortak kullanan, sermaye haline getirip yasallaştıran ve bu ilişkilerini emekçilere de bulaştırmaya çalışan burjuvazi, kadına toplumdaki gerçek yerini sağlayamaz!" (Savunma'dan)

Biz zengin bir koca bulmaya, patronunu ayartmaya, bir TV rezaletinde "star" olmaya dayanan bir "kurtuluş" önermiyoruz kadınlara. Mücadele etmeyi ve örgütlenmeyi, ancak mücadele ve örgütlenmeyle kazanılacak bir kurtuluşu öneriyoruz.

Kadının **"toplumsal ve insani konumu ile üretim araçlarında özel mülkiyet arasında çözülmez bir bağ"** vardır. Kadını metalaştıran ve buna bağlı olarak onu fabrikada sömüren, sadece bir cinsellik aracı haline getiren bu sistemdir. Dolayısıyla bu sistem sürdüğü müddetçe, sadece "kadın hakları"yla sınırlı hiçbir mücadele kadınlara özgürlüklerini kazandıramaz. Bundan "kadın hakları" için mevcut düzen içinde mücadele edilmemeli sonucu çıkarılmamalı. Fakat bu mücadele, kadının gerçek anlamda kurtuluşunu sağlamaya, yani sosyalizm mücadelesine bağlanmadığında, kadına en fazla toplum içinde

"göstermelik" haklar sağlar, mevcut statüsünü değiştirmez. Peki bu mevcut statüde kadınlarımızın yeri ne?

Kadınlarımızın, 7 milyon kadını cehalete, 20 milyon kadını sefaletle mahkum eden düzenden bekleyebileceği bir şey yoktur!

Sadece bir rakam vereceğiz: Ülkemizde kadınların yüzde 20'si ise **okuma yazma bilmiyor!** Bu, yaklaşık **7 milyon** kadının okuma yazma bilmemesi demektir.

Bu düzenin kadını nereye koyduğunu göstermek için başka bir rakama ihtiyaç var mı?

7 milyonun dışındakiler eğitim imkanı buluyor mu? Hayır. Kadınlarımızın yüzde 50'si de **ilkokul** mezunu. Üniversite eğitimi alanların yüzdesi sadece 3,7.

Başbakanlık Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü'nce açıklanan resmi rakamlar bunlar. Kadına okuma-yazma eğitimini bile veremeyen, mutfağında bir tas çorba kaynatacak geliri vermeyen bir düzenin başka bir şey vermesi mümkün mü?

Ve bu tablonun sağda solda açılan ve düzenin icazetinde, AB'nin desteğiyle "kadın sorununa yönelik faaliyetler" yürüten "kadın dernekleri"yle değişmesi mümkün mü?

Yeniden başa dönersek, bu ülkede bir, "kadın sorunu"ndan söz edenler var, bir "emekçi kadın sorunu"ndan söz edenler. Bu ülkede bir, mor çatılarla, mor iğnelerle, ev kredileriyle kadın sorununun çözüleceğini söyleyenler var, bir de sömürüye, zulme karşı mücadele içinde çözüleceğini söyleyen ve bizzat bu mücadele içinde olan kadınlar var.

Kapitalizmin hükmettiği ve kapitalizmin en pespaye kültürünün üretildiği Avrupa'yı kadınlarımıza kurtuluş adresi olarak göstermek, kadınlarımızı o aşağılık, ahlaksız kültüre teslim etmekten başka bir şey değildir.

Avrupa Birliği'nden alınan fonlarla "kadın faaliyeti" sürdüren kadınlar mı yazacak kadınların tarihini? Yoksa ikinciler mi? Bu tarih halkı için, vatani için, inancı için bedenini tutuşturmakta tereddüt etmeyen Fidanlar'la yazılıyor, çocuğunun ve tüm çocukların geleceği için ölüme yatan Gülsümanlar'la yazılıyor. Dağlarda ve şehirlerde halkın kurtuluşu için silah kuşanan Sibel'ler'le, İpekler'le yazılıyor. Ve onlar diyor ki, **kadının kurtuluşu, ne feminizmde, ne AB'nin "sivil kadın kuruluşları"nda; sosyalizmdir.**

Bizi neler birleştirmeli, neler ayırmalı?

Biz nelerde birleşiyor, nelerde ayrılıyoruz?

Irak'ta bugün oluşturulan çeşitli ortak platformlarda islamcılar, komünistler, sosyal demokratlar, BAAS'cı ulusalcılar, hatta çevreciler, yanyana geliyor. Benzer örneklerine daha önce Filistin'de de tanık olduk. (Tabii tarih içinde daha da geriye gidersek başka onlarca örnekten de söz edilebilir. Ama burada sözünü ettiklerimiz "tarih" değil, en güncel ittifaklardır.)

Irak, Filistin direnişlerindeki İslamcı, komünist, ulusalcı, sosyal demokrat güçler hangi temelde bir araya geliyorlar: **Yurdu savunma!**

Sol birliklerin tarihsel olarak şekillenmiş temelleri vardır. Bunlar en genelde **anti-emperyalizm, anti-faşizm**'dir. **Anti-emperyalist** temelde, veya **anti-faşist** temelde veya bunların ikisini birden içerecek birlikler, solun en **karakteristik**, en **geniş** ve en **temel** birliktelikleridir. Bu birliklerin amacı da temel niteliğinin doğal sonucu olarak **"bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini geliştirmek"** olarak şekillenir.

Peki ülkemizde onyıllardır solda bu yalınlık ve netlik üzerine oluşan bir güçbirliği var mıdır? Ne yazık ki yoktur! (Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu, içinde yer alan bazı güçler açısından çok net olmasa da, **anti-emperyalist** zemindeki bir birlik olarak görülebilir. Fakat bunun dışında yoktur.)

Bütün bu yıllar içinde oluşturulabilen birlikler ya çok lokal amaçlar taşımış, ya birkaç yerelle sınırlı kalmış, ya da şaşaalı programları tartışan ama bu netliğe ulaşamayan eklektik, hesapçı, pragmatik birlikler olarak kalmış ve zaten bu nedenle de hiçbirini kalcılaşmamıştır.

Bu durum, solda yaşanan ideolojik ve politik savrulmaların bir sonucudur. Solun bir kesiminin ABD düzenini kabul edip **anti-emperyalist** olmaktan veya AB'ye umut bağlayıp **anti-faşistlikten** vazgeçmesi, birlikleri ve ayrılık nedenlerini de yüzeyselleştirmiştir. Solun genelini içeren herhangi bir zeminde, ne kararlı bir anti-faşist politika, ne de tutarlı bir anti-emperyalist tavır alış çıkamamaktadır. Doğaldır ki, temel nitelikler üzerindeki hemfikirlik ortadan kalkınca, geriye küçük hedefler, küçük hesaplar, küçük kaygılar kalmaktadır...

Türkiye solu, solun gerçek temelleri üzerinde, hal-kın mücadelesini geliştirecek bir çizgide birleşemediği için, küçük hedeflere razı olmak zorunda kalıyor, ama o ufuksuz, iddiasız birlikler de en küçük çelişkilere dolaylı yıkılıyor. Herhangi bir sol grupla kurulan güçbirliği ilişkisinde bir istikrar, bir tutarlılık bul-

mak, neredeyse imkansızdır. Samimi bir diyalog (evet sadece diyalog) kurulduğunu düşündüğünüz anda bile, bir bakıyorsunuz küçücük bir hesapla karşı karşıya kalmışsınız.

Düzen içi hesaplarla veya şu veya bu kesime yedeklenme, onlardan güç alma kaygılarıyla, anti-emperyalizmden, anti-faşist mücadeleden pekala yan çizilebilmekte, kimisi AB'cileri, kimisi Kürt milliyetçilerini gücendirmemek adına sloganları, gündemleri, hedefleri rahatlıkla muğlaklaştırabilmektedir.

Reformist sol, bu gerçeği, düzen içi, yasal birliklere **bağımsızlık, demokrasi** konusunda büyük misyonlar biçerek örtmeye çalışmaktadır. Muhtevası, biçimi ve kapsadığı güçler açısından hiç de denk düşmediği halde, oluşturduğu her birliğe **anti-emperyalist, anti-faşist** roller biçmektedir. 1990 başlarından bu yana oluşturulan her seçim birliğine bu rolün yüklenmesinin nedeni de, gerçekte solun bu kesimlerinin anti-emperyalist, anti-faşist mücadele zemininden uzaklaşmış olmasıdır.

Bugüne kadar reformist solun oluşturduğu (yer yer de içine kendine devrimci diyen grupların da dahil olduğu) birlikler içinde, anti-emperyalizme, anti-faşizme en uzak olan bir ittifak olduğu halde, "Demokratik Güçbirliği"ne de böyle bir misyon yüklenmeye çalışılıyor.

Önceki yazılarımızda da vurguladığımız SHP'li, DEHAP'lı, ÖDP'li bu ittifakla "emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmaktan" söz edilebiliyor. Ama reformizm tüm çabasına rağmen, bu ittifakın nasıl olup da buna hizmet edeceğini izahta güçlük çekiyor. Mesela bu yöndeki bir "izah çabası"nda EMEP'li bir yazar şunları söylüyor:

"Bu güçbirliği ile bir ilk gerçekleşiyor: Türkiye sosyalist hareketi bir sosyal demokrat parti ile ilk kez bir platformda yan yana geliyor. Türkiye'nin ve sınıf mücadelesinin genel gidişatından, uluslararası sermaye saldırılarının yoğunluğundan ve ülkenin bütününü kucaklayan bir toplumsal muhalefet, bir halk hareketi yaratıp bir birlik merkezi oluşturma zorunluluğundan bakmayanlar, bu güçbirliğinin gereğini kavrayamıyor." (Mustafa Yalçın, Yeniden Özgür Gündem, 24 Şubat 2004)

BİR; "Türkiye sosyalist hareketi"nin temsilciliğini bu SHP'li ittifak içinde yer alan reformistler kimden aldılar acaba?

İKİ; Solun sosyal-demokratlarla ilk kez biraraya

geldiği de tarihsel gerçeğe uymuyor. TKP'nin CHP'yle örtülü ittifakları var en azından.

ÜÇ; Güçbirliği'nin "temel" iki partisnin "*uluslararası sermaye saldırılarına*" ne kadar karşı olduğu gizli saklı değil. Böylesi bir durumda bu ittifaka bu misyonu yüklemeye ancak kendi kendine gelin güvey olmak denilebilir. SHP'nin temelde emperyalizme bağımlılık ilişkilerine bir itirazı yok. DEHAP'ın ABD'nin ve AB'nin belirlediği bir sisteme itirazı yok. O halde, bu ittifakın "uluslararası sermayenin saldırılarına karşı" güç biriktirmeye hizmet edeceğini söylemek, boş konuşmaktır.

DÖRT; "Uluslararası sermaye saldırılarına" karşı duracak bir "*anti-emperyalizm*", bir halk hareketinden söz ediliyorsa, onun ayrılmaz parçası olacak *anti-faşist* tavrı, bu ittifak partilerinin hangi pratiği üzerine inşa edilecek acaba?

Devam ediyor yazar "izaha":

"... Temel olan, halkın birliğini gerçekleştirmek, güçlerini oluşturup genişletmek ... bundan devrimin birikimlerini büyütüp sağlamlaştırmak için yararlanmaktadır. ... Uluslararası sermaye, emperyalizm ve işbirlikçileri karşısında yarın belki yeni katılım ve ek-silmelerle bir *anti-emperyalist cepheye*, bir halk cephesine dönüşebilecektir."

Biz de devam edelim:

BEŞ; Bunlar "genel doğru"lar ve sorun tam da buradadır; DEHAP'lı, SHP'li "Güçbirliği" bunların oluşturulmasına hizmet eder mi, yoksa, tam tersine düzen içi oluşum ve politikaları mı öne çıkarır?

ALTI; İttifak üyeleri, bu tahlillerle kendilerini ve tabanlarını kandırıyorlar. Bir kez daha altını çiziyoruz: **Bu ittifak bir SEÇİM İTTİFAKI'dır.** Bu kadar. Tüm hesaplar, kitaplar bunun üzerinedir. Önceki "blok"lar ne kadar bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini geliştirdiyse, bu onun on katı daha azını gerçekleştirecektir. Ne kadar gerçekleştirebileceğini hesaplamaya çalışmak gereksiz; çünkü sonuç "sıfır"dır.

Reformizm açısından *seçimler mücadeleye* değil, *mücadele seçimlere* hizmet eder. Kanıt mı? Buyrun birlikte okuyalım:

"Grevleri, ikinci kez yasaklanan cam işçileri, Gebze'de *AKP'ye karşı harekete geçti*. İşçiler *AKP'ye oy verilmemesi yönünde propaganda* yapacaklar." (26 Şubat, Evrensel)

İşçiciliği kimseye bırakmayan bir hareketin, grev hakkı yasaklanan işçilere önerdiği bu.

Parlamentar mücadelesinin devrim için bir "araç" olarak kullanılmasından farklı bir şey olan "*parlamentarizm*" işte budur. Bu, devrime değil, sandığa endekslı politikanın tezahürüdür. Bu politika ise, sahiplerini, halkın anti-emperyalist, anti-faşist cephesine değil, götürse götürse, "aslan sosyal-demokratlarla" ittifaka götürür.

Halkın Hukuk Bürosu Açıklaması Volkan Ağırman'a Hapishane İdaresinin Baskısı Kanıtlandı

Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu olarak bulunmakta iken 14 Temmuz 2002 günü hücresinde ölü bulunan ve hapishane idaresi tarafından ailesine "intihar etti" denilerek cesedi teslim edilen Volkan Ağırman'a, idarenin yaptığı baskı, tanık ifadeleri ile kanıtlandı.

Konuya ilişkin bir açıklama yapan Halkın Hukuk Bürosu, görülmekte olan davada tanık olarak dinlenen Ercan Aygündüz, Volkan Ağırman'a idarenin sürekli olarak itirafçı olması yönünde baskı yaptığını, tek kalmaması yönünde kendisinin de sürekli idareyi uyardığını ama dinlenmediğini belirttiğini duyurdu.

Halkın Hukuk Bürosu, tecritin yarattığı fiziki, psikolojik tahribatlara da yer verdiği açıklamasını şu çağrıyla bitirdi:

"Hapishane idaresi Volkan Ağırman'ı itirafçı yapmak için onu tek başına tutuyordu. Artık Volkan Ağırman'ın öldürülmesi ile intihar etmesi arasında fark yoktur. Eğer Volkan Ağırman intihar ettiyse bile bunun sorumlusu tecrit politikasının mimarları, uygulayıcıları, Kandıra F Tipi Hapishanesi idaresidir.

Başka Volkanlar'ın ölmemesi için Adalet Bakanlığı siyasi tutuklu ve hükümlülerin sesine kulak vermelidir. Adalet Bakanlığı hapishanelerde insanca yaşam koşullarını sağlamak için daha kaç insanın ölmesini beklemektedir? 107 insan yetmemiş midir? Hikmet Sami Türk'ün "19 Aralık'ta biz daha fazla insanın öleceğini düşünüyorduk" mantığı onca Adalet Bakanı değiştiği halde değişmiş midir?"

Katliam Protestosuna Ceza

19 Aralık katliamının yıldönümünde, bütün hapishanelerde birçok örgütün kararı ile yapılan üç günlük açlık grevi nedeniyle İzmir 1 No'lu F Tipi'ndeki 19 tutsağa ceza verildi. Tutsaklara, "yapılan eylem ile diğer tutuklu ve hükümlülere kötü örnek oldukları" gerekçesiyle, bir ay mektup, altı ay ise görüş yapmama yasağı getirildi.

Katliamcılara ceza yok, çünkü bu ülkede katliam yapma özgürlüğü var. Fakat katliamdan sağ kurtulanlar cezalandırılır, yetmez, katliamı protesto edenler de cezalandırılır. F Tipleri, her türlü insanı, demokratik olan hakkı böyle gaspediyor.

Sorular

Cevaplar

Kurtuluş yolunun klavuzu Marksizm-Leninizm'dir

Devrim ve Ütopyalar

1800'lerin başlarından bu yana insanlığın gündeminde "devrim"ler. Tarih içinde yaşanan çağa, devrimlerin kapsamına, devrimlere önderlik eden sınıfların niteliğine göre, onlarca çeşitlilikte devrim kavramı kullanılmıştır. Sanayi devrimi, burjuva devrimleri, köylü devrimleri, politik devrim, sosyal devrim, sosyalist devrim, demokratik devrim, milli demokratik devrim, demokratik halk devrimi vb.

Devrimin gündemde olduğu her yerde devrimin yolu üzerine de farklı görüşler oldu. Biz burada bunların hepsini ayrı ayrı ele almayacak, esas olarak **devrim** kavramından anlaşılması gerekeni ortaya koyup, 2000'li yılların dünyası ve Türkiye'si'nin gündemindeki devrim üzerinde duracağız. Çünkü bizim burada bu konuyu, bu biçimde **-devrim ve ütopyalar** başlığı altında ele almamızın somut, güncel bir amacı var. Sonraki sorun, **devrimin** karşısına **parlamentarizm** dayanan boş bir "ütopya"nın konulmasıdır. Ütopyalar, her zaman kötü bir şey değildir. Ütopya vardır; insanların, halkların ufkunu açar, ütopya vardır, insanları, halkları olmayacak hayallere, boş beklentilere sokar.

? Ütopya nedir, ütopik sosyalistler ne istiyordu?

Ütopya, kelime olarak çoğu kez "hayal" diye çevrilse de kavram olarak "**düş ülkesi**" demektir. Kavram, kapitalizmin ilk dönemlerinde mevcut sömürüye, haksızlıklara, adaletsizliklere karşı çıkan düşünürlerce üretilmiştir. Bu düşünürler, vahşi kapitalizmi eleştirerek, sömürünün adaletsizliğin olmadığı bir toplum düşlemiş ve öyle bir ülkeyi tarif etmişlerdir. Ütopya, onların tarif ettiği eşitlikçi, adil, özgür ülkenin adıdır.

Ütopycıların bu ütopyalarını dile getirdikleri

edebi ve teorik eserler, ilk sosyalist düşünceler olarak da adlandırılabilir. Bu nedenle de za-

ten onları **Ütopik Sosyalistler** denilmiştir.

Ütopik sosyalizmin başlıca düşünürleri, Thomas Moore, Saint-Simon, Charles Fourier ve Robert Owen'dur.

Bilimsel değillerdi. Düşledikleri ülkenin hangi güçler tarafından gerçekleştirilebileceği konusunda gerçekçi değillerdi. Sınıflar mücadelesi ya onların düşüncelerinde yoktu ya da karşıydılar.

Düşledikleri ülkenin ancak burjuva iktidarının yıkılmasıyla gerçekleştirilebileceğini görmekten de uzaktılar.

Peki neyi savunuyorlardı öyleyse?

Mesela, çevresinden yalıtılmış (tercihen bir ada) bir ülke düşlemişti Thomas Moore. Orada herkes ekmekten ve özgürlüklerden dilediği kadar yararlanabilecek, orada bir "devlet iktidarı" olmayacaktı. Bir diğeri, bir fabrika çevresinde örgütlenmiş sosyalist bir toplum yaratmayı planlamıştı. Bu da dünyanın, ülkenin geri kalanından kopuk bir "adacık"tı.

Diğer pek çoğu ise eşit, adil ve özgür bir dünyanın "barış"çı bir biçimde propaganda ve ikna yoluyla gerçekleştirilebileceğine, burjuvazinin de buna ikna edilebileceğine inandılar. Bu doğrultuda küçük topluluklar içinde pratik deneyler yaptılar, burjuvaziye yönelik çabalar harcadılar, ama bu girişimlerin hepsi başarısız oldu.

Başarısızlığa mahkumdular; çünkü birincisi, sosyalizmin maddi koşulları henüz tümüyle oluşmamıştı; ikincisi, önerdikleri yollar, burjuvazinin ve kapitalizmin doğasına tersti.

Fakat başta da belirttiğimiz gibi bu yanılgılarına ve başarısızlıklarına rağmen, onlar, kapitalizmin eleştirisini yaparak, sömürünün olmadığı, adil, eşit, özgür bir toplumun var olabileceği düşünü insanların beynine soktular. Düşleri ve idealleri, işçi sınıfının mücadelesine ve bilimsel sosyalizmin gelişmesine kaynaklık etti.

Bütün bunlar, 1700'lü, 1800'lü yılların, yani başka deyişle 200-300 yıl öncesinin düşünce ve tecrübeleriydi.

Bugün üçyüzyıllık bir tarihsel tecrübeye sahibiz. Bugün, kapitalizmin, sosyalizmin bilimsel tahlillerine ve teorisine sahibiz.

Sayı 100

45

29 Şubat
2004

Ama yine de bugünün Türkiye'sinde, parlamenter yoldan bağımsızlık ve demokrasinin kazanılabileceğini, veya "iktidarı hedeflemeden" sivil toplumcu mücadele biçimleriyle, "üçüncü alan"da örgütlenerek toplumun sosyalizme yöneltilebileceğini düşünenlerle ütöpik sosyalistler arasındaki benzerlik şaşırtıcıdır.

Ütöpik sosyalistler de sınıf mücadelesini reddediyordu; ülkemizdeki parlamentocu, üçüncü alancı reformistler de.

Ütöpik sosyalistler de burjuvaziye karşı "zor"a başvurmadan eşit, adil, özgür bir toplum kurulabileceğini düşünüyorlardı, bizim ülkemizdeki "geç kalmış" ütopyacılar da.

Ütöpik sosyalistler de iktidarı hedeflemeden sosyalizmin yeşertilebileceğini düşünüyorlardı, bizdeki reformistler de.

Dünün ütopyacıları tarihsel açıdan mazur görülebilirdi, çünkü ne kapitalizm tam olarak şekillenmiş ve çözümlenmişti, ne sosyalizmin maddi koşulları olgunlaşmıştı.

Ama aradan yüzyıllar geçti. Kapitalizm emperyalizm aşamasına ulaştı, faşizmler yaşandı... Ve yaşanmaya devam ediliyor.

Hayal başka, boş hayaller başkadır. Bu anlamda dünyanın ütopyacılığıyla, bugünün boş hayaller peşinde koşan sivil toplumculuğu arasında dağlar kadar fark vardır. İkisi de "olmayacak duaya amin" demektir. Ama dünyanın ütopyacıları **geleceğe**, bugünün boş hayalcileri **geriye** dönüktür. Birinci türden ütopyalar, tarihsel açıdan ilerici bir işlev yüklenirken, ikinci türden hayaller düpedüz gerici bir misyon üstlenir.

Devrim nedir? Devrim sadece bir iktidar değişikliği midir?

Yüzlerce yıllık tarihsel tecrübe diyor ki, faşizmin olduğu bir ülkede demokrasinin, kapitalizmin yerine sosyalizmin egemen kılınmasının tek bir yolu vardır: Devrim.

Devrim toplumda kendiliğinden (determinist) bir tarzda meydana gelen değişimleri veya reformlarla olan gelişmeleri değil, köklü altüst oluşların adıdır. Eğer köklü bir değişim istiyorsanız, onun yolu, devrimdir. **Devrimci** de bu köklü değişimi savunan ve gerçekleştirmeye çalışanların adıdır. Dolayısıyla, toplumun determinist bir tarzda veya sivil toplumcu, parlamenterist reformlar aracılığıyla değişmesini savunanların kendine devrimci demesi, tamamen bir aldatmacadan ibarettir.

Devrim iktidarın ele geçirilmesini şart koşar. Ama tek başına her iktidar değişikliği, devrim değildir. Daha doğru bir deyişle, bizim anladığımız ve kastettiğimiz anlamda bir devrim değil-

dir. Bunu biraz daha somutlamak açısından iki kavrama değinelim.

Üretim ilişkilerinde ve toplumsal düzende köklü bir değişime tekabül eden devrimler, Marksist literatürde **sosyal devrim** olarak adlandırılır. Sadece iktidar değişikliği ise **politik devrim** olarak adlandırılır.

Bir toplumsal sınıf veya katman, iktidarı ele geçirebilir, ama toplumsal yapıda köklü değişiklikler yapmazsa, o devrim politik devrim olarak kalmış demektir. Bizim DEVRİM deyince kastettiğimiz politik ve sosyal devrimin birbirini takip ettiği kesintisiz bir devrimdir. Proletarya Devrimi denilince anlaşılması gereken de budur, yani politik ve sosyal devrim kastedilir.

Bu anlamda, devrim iktidarın ele geçirilmesini içerir; ama tek başına bu değildir.

Buradan iktidar meselesinin tali, önemsiz, olsa da olur, olmasa da olur türünden bir mesele olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. **İktidar meselesi her devrimin ana meselesidir!** Çünkü iktidarı ele geçiremediğiniz takdirde zaten sosyal devrimi gerçekleştirmeniz, sosyal dönüşümleri sağlamanız hiçbir şekilde mümkün değildir. Bu nedenle mesele devrimci önderler tarafından şöyle formüle edilmiştir: **Politik devrim, sosyal devrimin zorunlu bir aşamasıdır.**

"Sosyalizmi" savundukları iddiasındaki reformistlerin, parlamenteristlerin ve sivil toplumcuların asıl açmazı da buradadır. Onlar ya iktidarın ele geçirilmesinden hiç söz etmezler (mesela en açık olarak Abdullah Öcalan, "*mücadele iktidarı hedeflememelidir*" demektir) ya iktidarın ele geçirilmesinden anladıkları parlamenter çoğunluğu sağlamaktır, veya iktidarın ele geçirilmesinden söz ederler ama buna uygun bir mücadele ve örgütlenme görünmez ortada.

Reformizm, sivil toplumculuk, parlamenterizm, bunların hepsi düzen içi örgütlenme siyasetleridir. Mahir Çayan şu özlü tespiti yapar: "**Politik devrim ihtilâlcı atılımın eseridir. Devrim, kitleleri peşinden sürükleyen, bilinçli ve ne yapacağını bilen bir organizasyonun işidir.**" Bu ihtilâlcı ruha sahip olmayanların ağzında "iktidar" sözcüğü de gerçek anlamını kaybedip parlamenterist bir anlama bürünür. Kısacası, devrimin sosyal dönüşümlerinin sağlanması kısmı, kesintisiz devrimin en uzun dönemiyse, politik devrim kısmı, yani iktidarın ele geçirilmesi de, o kadar kanlı ve şiddetli aşamasıdır. Denilebilir ki, işin asıl zorluğu buradadır. İşte bu zorluğu göze almayanlar, ama "devrimi, sosyalizmi savunma" etiketini de bırakmak istemeyenler, devrimin ve sosyalizmin bu zorluklar olmadan da gerçekleşebileceği boş hayallerini yayarlar. Dü-

zen içi kulvarlarda örgütlenip parlamentoculuk oynayarak mevcut iktidarların ömrünü uzatırlar.

Tekrar olsa da vurgulayalım: Her devrimin temel meselesi iktidar meselesidir. Lenin devrimin bu aşamasını “*Devletin sınıfsal niteliğinin değişmesi için devlete el konulması*” olarak tanımlar. Ama henüz iş bitmemiştir. Ele geçirilen iktidar aracılığıyla yeni bir toplumsal düzenin inşası sıradadır. Bu anlamda devrimin tam bir tanımını şöyle yapabiliriz: **Devrim, halkın devrimci girişimiyle -aşağıdan yukarı- mevcut devlet cihazının parçalanarak, politik iktidarın ele geçirilmesi ve bu iktidar aracılığıyla -yukarıdan aşağıya- daha ileri bir üretim düzeninin örgütlenmesidir.**

Mevcut devlet cihazı, yani aşağıdan yukarıya parçalanacak olan faşist devlet mekanizmasıdır. Kurulacak yeni iktidar **devrimci halk iktidarı** olacaktır.

Mevcut üretim ilişkileri kapitalizmdir ve devrimci halk iktidarının çeşitli aşamalardan geçerek hakim kılacağı toplum biçimi de sosyalizmdir.

Devrimler hangi koşullarda ve nasıl ‘gerçekleşme’ şansına sahiptir?

Devrimler tarihsel bir zorunluluktur. Eskimiş, gericileşmiş üretim biçimlerinin –yani kapitalizmin– yerini daha ileri üretim biçimlerine bırakması tarihin bir hükmüdür.

Bilimsel yaklaşım budur. Ama devrimlerden, kapitalizmin yerine sosyalizmin hakim kılınmasından söz edilmeye başlandığından bu yana, burjuvazi hep devrimleri kışkırtıcıların, dış düşmanların fikri gibi göstermiştir. Hala da böyledir. Daha 1800’lerin ortalarında, Marks devrimlerin zorunluluğunu şöyle ortaya koymuştur: “*İhtilalleri kötü niyetli kışkırtıcıların iradesinin ürünü gibi gösteren batıl inancın artık zamanı geçmiştir. Bir ihtilâl sarsıntısının ortaya çıktığı her yerde, bu sarsıntının eskimiş müesseseler tarafından tatmin edilemeyen sosyal ihtiyaçlardan doğduğunu artık herkes bilmektedir*”.

Mevcut üretim ilişkilerinin, üretici güçlerin gelişmesini engellemeye başladığı noktada, devrimlerin de koşulları olgunlaşmaya başlamış demektir. Ama tabii bu yetmez.

Bir ülkede devrimin olabilmesinin başka koşulları da vardır.

Bunlardan birincisi, **milli bir krizin olmasıdır**. Yani emperyalist sistem genel ve sürekli bir buhran içindedir; fakat bunun dışında o ülkede de hem ezeni hem ezileni etkileyen bir milli bunalımın olması gerekir. Bunu da şöyle somutla-

yabiliriz:

- **Yönetenlerin yani egemen sınıfların eskisi gibi yönetememesi,**

- **Yönetilenlerin de yani sömürülenlerin de eskisi gibi yönetilmek istememesi.**

Bu koşullar var ülkemizde. Oligarşinin ancak baskıyla terörle yönetiyor olması bile tek başına onun “yönetememesinin” ifadesidir. Buna oligarşi içi çelişki ve krizlerin sürekli varlığını da ekleyebilirsiniz.

Halkın ise bu düzenden hoşnut olmadığı çok açık. Ekonomik, sosyal tahliller bir yana, oligarşinin kurumlarının yaptırdığı anketler bile halkın büyük çoğunluğunun “düzenden memnun olmadığını” gösteriyor.

Ama devrim için bunlar da yeterli değil. Bir koşulun daha olması gerek: **Devrimci bir partinin önderliğinde, halkın bilinçli ve örgütlü olarak savaşa katılması!** Buna devrimin subjektif koşullarının olgunlaşması diyoruz.

Oligarşi, bu koşulların tamamlanmaması için, devrimcileri tecrit, tasfiye ve imha etme operasyonları yapıyor. Devrimciliği yok edip sivil toplumculuğun, reformizmin önünü açıyor. Çünkü onlardan kendisi için –**iktidarı için**– bir tehlike gelmeyeceğini biliyor.

Düzen için tehlike, devrim için zor’u, zorunlu görenlerin güçlenmesidir. Devrim mevcut olan her şeyi alt üst edeceği içindir ki, kapitalistler, barışçı yoldan sosyalizme geçit vermezler. Çünkü burjuvazinin iktidarı sona erecektir, çünkü asalak burjuva sınıfın asalak yaşamı sona erecektir. Burjuvazi iktidarını korumak için sonuna kadar mümkün olan her yola başvurmuştur. Bugüne kadar böyle oldu, bundan sonra da böyle olacaktır.

Marks, Engels ve nihayet Lenin, kapitalizmi, emperyalizmi, devlet olgusunu tam olarak çözümlediklerinde, tek bir sonuca vardılar: kapitalizmin tarihsel bir zorunluluk olarak yerini bir üst toplum biçimine, yani sosyalizme bırakacağını ve ancak bu **devrimci şiddete** yani **zora** dayalı devrimlerle gerçekleşecektir.

“**Zor yeni bir toplumun ebesidir**” der bu anlamda Marks.

Böyledir çünkü, burjuvazi iktidarını korumak için daha baştan itibaren işçi sınıfına ve halka karşı zor kullanmış ve halen de kullanmaktadır. Devrimi isteyenlerin karşı tarafın baskı ve cebri ni halkın örgütlü devrimci şiddetiyle bertaraf etmesinin dışında tüm yollar kapalıdır. Başka “yol” var sananlar, 1700’lerin ütöpiklerinden çok daha kötü ve tarihsel olarak gerici bir hacilcilik içindedirler.

ALİBEYKÖY'DE MUHTARLIK ÖN SEÇİMİ Şevket Avcı Halkın Muhtar Adayı

Alibeyköy-Akşemsettin Mahallesi'nde sol, ilerici güçlerden 7 muhtar aday aday çıkması üzerine, ön seçim yapılarak, aday teke indirildi. Halk inisiyatifinin önerisiyle yapılan ön seçim sonucunda Şevket Avcı halkın muhtar aday olarak belirlendi. 20 Şubat'ta Bulut Düğün Salonu'nda yapılan ön seçimde 256 oy kullanılırken, Şevket Avcı oyların 112'sini aldı. Avcı'nın ardından en fazla oyu alan Halit

Şahin ise 46 oy aldı.

Adaylar ilk olarak muhtarlık anlayışlarını 10 dakika süre içinde halka anlatıldı.

Son olarak söz alan Şevket Avcı konuşmasında muhtarlığın halk yönetiminde, aşağıdan yukarıya doğru şekillenmede önemli bir adım olduğunu vurguladığı konuşmasında "uyuşturucuya, fuhuşa, yozlaşmaya karşı halkla birlikte verdiğimiz mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu örnekten hareketle sorunların çözümünde halk doğrudan etkin olacak, halk kendi muhtarından hesap sorabilecek. Çünkü eğer halk hesap sormazsa, eleştirmezse hatalar artar. Muhtarlıkta sadece muhtarla değil halkın katılımıyla işler yürütülecek. Sokak temsilcilikleri oluşturularak halkın katılımı artırılmaya çalışılacak. Yani muhtar halkı yönetime katma anlayışıyla hareket edecek ve sadece halkın sözcüsü olacaktır." diyerek muhtarlık anlayışını anlattı.

Ön seçim, kimsenin karalanmamasıyla ve rakip mantığıyla hareket edilmemesiyle olumlu bir havada geçti. Aday adayları kendilerini tanıtarak seçimi halka bıraktı ve halk adayını seçti.

Mersin Temel Haklar Yozlaşmaya Karşı Mücadeleyi Sürdürüyor

Mersin Temel Haklar, 8 Ocak'tan bu yana sürdürdüğü "yozlaştırmaya hayır" kampanyasında imza kampanyası, afiş ve bildiriler, basın açıklamaları, panel gibi çeşitli eylem ve etkinliklere 21 Şubat'ta düzenlediği şenliği ekledi.

Şenliğin açılış konuşmasını yapan Nazan Aydın, bozuk düzenin halkı yoksullaştırarak kültürümüzden uzaklaştırdığını, insanları bencilleştirdiğini, örgütsüz hale getirdiğini ve sorunun ancak örgütlü mücadeleyle çözülebileceğini ifade etti. Konuşmanın ardından Grup Öteki Türkü, AKSM Halk Oyunları Ekibi, Grup Kızılok elemanı Hakan Ceylan, Adana Gençlik Derneği'ne bağlı Grup Nisan Güneşi, Mersin Gençlik Derneği'nin grubu Grup Berdan türkü ve oyunlarını sergilediler.

Balıkçı Davasında Yine Karar Yok

Kaçak elektrik kullanan patronların kiralık katili tarafından katledilen, devrimci memur Hasan Balıkçı'nın duruşmasına Urfa'da devam edildi. 23 Şubat günü yapılan duruşmada katiller hakkında yine karar çıkmazken, Balıkçı'nın eşi Şengül Balıkçı hakkında, ilk duruşmada yapılan protesto eyleminde yaptığı konuşmadan dolayı dava açıldı.

Patronların hukuk sistemi efendilerini korumaya devam ediyor.

Susmayacağız!

Ankara temsilci ve muhabirlerimizin tutuklanmasının ardından dergimize, okurlarımıza yönelik baskılar sürüyor. İzmir'de okurumuz Hüseyin Aygündüz'ün evi, 20 Şubat günü siyasi şube polisleri tarafından basılarak, okurumuz tehdit edildi ve tartaklandı. Okurumuz daha önce de polislerin yönlendirmesi ile faşistlerin saldırısına uğramıştı.

Diyarbakır'da Polis Terörü

KESK'in 21 Şubat 2004 günü Diyarbakır'da düzenlediği mitinge katılan ESP üyelerine saldıran polis, yasal mitinge katılmayı dahi suç gören, polis devletin dimdik ayakta olduğunu gösterdi. Gözaltına alınan ESP'lilerden 18'i tutuklanırken, 12'si daha sonra tahliye edildi. Halen aralarında Atılım çalışanlarının da bulunduğu 6 ESP'linin keyfi ve yasadışı tutsaklığı sürüyor.

Hayat Veren Asi Okurlarıyla Buluştu

Hatay'da yayın yapan Hayat Veren Asi Gazetesi, Samandağ'daki merkez bürosunda okuyucularıyla buluştu. 21 Şubat'ta düzenlenen etkinlikte gazete üzerine değerlendirmeler yapılarak, halkın sorunlarını daha iyi yansıtan bir gazetenin, dilinden, habercilik anlayışına kadar nasıl olması gerektiği tartışıldı. Toplantıda gündemde olan TAYAD'ın kampanyasının Hatay'da yaşama geçirilmesi, basın olarak sansüre karşı neler yapılabileceği de ele alındı.

Grup Yorum Kampanyasını Sürdürüyor İHSAN CİBELİK İÇİN İMZA KAMPANYASI

Grup Yorum elemanı İhsan Cebelik'in Wernicke Korsakoff hastası olmasına rağmen tutuklanmasının ardından Grup Yorum'un başlattığı "Grup Yorum'a Özgürlük, İhsan Cibelik Serbest Bırakılsın" kampanyası sürüyor. Yorum, bu amaçla 22 Şubat günü İdil Kültür Merkezi'nde düzenlediği toplantıda, imza kampanyası başlattıklarını duyurdu.

Açıklamada "İhsan'a, daha önce hiçbir talebi olmamasına rağmen Adli Tıp Kurumu tarafından 'cezaevinde kalmaz raporu' verildi. Şimdi aynı kuruma gelen yeni heyet, eski heyetin raporunu iptal etti. İptal ederken İhsan'ı tekrar muayene etme gereği bile duymadı." denildi. İmza kam-

panyasından basın açıklamalarına, çeşitli eylem ve çalışmalarla İhsan Cibelik'in tahliye olmasını sağlayacaklarını belirten Grup Yorum, daha sonra Yorum üzerindeki baskılara ilişkin soruları cevapladı.

Ali Asker Gözaltına Alındı

12 Eylül'den bu yana yurtdışında yaşayan sanatçı Ali Asker, Türkiye'ye gelerek, çeşitli sanatçıların da yer aldığı bir konser verdi. Konser çıkışında gözaltına alınan Ali Asker'in, daha sonra "Yabancılar Şubesi"ne götürüldüğü ve sınırışı edileceği belirtildi.

Grup Yorum Kocaeli Halkıyla

Kocaeli Gençlik Derneği'nin düzenlediği imza günü ve söyleşide Kocaeli halkıyla buluşan Grup Yorum, İhsan Cibelik için yürütülen kampanyaya destek çağrısında bulundu. Dernek binasında yapılan söyleşiye yoğun ilgi olurken, Yorum üyelerinden Özcan Şenver, kampanya hakkında bilgi verdi. Bu sorunun hem Yorum üzerindeki baskılarla hem de genel olarak, sayıları yüzlerce olan Wernicke- Korsakoflularla ilgili olduğunu dile getirdi. "Kampanyamız protesto amaçlı değil, İhsan Cibelik'in tahliye edilmesi amacını taşıyor." di-

yen Şanver, kampanya dahilindeki etkinliklerin, imza kampanyasının yurtdışında da sürdürüldüğünü belirtti. Daha sonra Yorumcular, Grup Yorum sevenlerinin sorularını cevapladı.

Yazar Cezmi Ersöz: "Sansür Hayatımızın Her Alanında"

Yazar Cezmi Ersöz, 21 Şubat günü Literatür Kitabevi'nde düzenlediği imza ve söyleşi ile okuyucularıyla buluştu. Son kitabı olan "Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak" kitabına uygulanan sansürü anlayamadığını dile getiren Cezmi Ersöz: "Sansür hayatımızın her alanında uygulanıyor. Mesela benim son yazdığım Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak kitabının tanıtımı Radikal İki ekinde yayınlanacaktı ancak yayınlanmasına izin verilmedi. Basın da sansür uyguluyor. Bu kitap toplumsaldır, yaşanılmıştır." dedi. TAYAD'lı Aileler'in de ziyaret ettiği söyleşide Ersöz, "En acımasız cellat bir zamanların mağduru Erdoğan. Sırf şiir okuduğu için hapis cezası almıştı. Ama şu an kendisi zalimlik yapıyor." diyerek okuyucularına 25 TAYAD'lının gözaltında olduğunu ve iki günden beri TAYAD Başkanı Tekin Tangün'ün gözaltına tutulduğunu dile getirerek "Demokratikleşiyoruz deniliyor. Bunlar bu sözün gerçek olmadığını gösteriyor bize" dedi. TAYAD'lı Aileler'in dışında Grup Yorum da, Cezmi Ersöz'ün söyleşisini ziyaret edenler arasındaydı.

Sayı 100

49

29 Şubat
2004

TÜRKÜLER KONUŞTU

TAYAD'ın "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?" kampanyasından sonra Ankara'da yaşanan gözaltı, baskınlar ve tutuklamalara karşı, 22 Şubat'ta, Ankara Gençlik Derneği'nde bir müzik dinletisi yapıldı. Baskılara karşı başkaldırı türkülerinin söylendiği dinletide, gençliğin TAYAD'lı Aileler'in yanında olmaya devam edeceğini belirtildi.

kahramanlar Ölmez

28 Şubat - 5 Mart Şehitlerimiz

Ali TOPALOĞLU

28 Şubat 1993

'92'de Hacettepe Tıp Fakültesi Hastahanesi'nde tedavi görürken Karadeniz Devrimci Sol operasyonunda işkenceciler tarafından "tutsak edilip" hasta yatağına zincirlendi. Tedavisi tamamlanmadan tutuklandı. Tahliye olduktan sonra ilerleyen hastalığı nedeniyle yaşamını yitirdi.

Cemal ÖREK

29 Şubat 1980

Liseli DEV-GENÇ örgütlenmesinde yer aldı. İstanbul Etiler'de jandarmalar tarafından vurularak katledildi.

Mazlum Güder

3 Mart 1983

Anadolu'da devrimci mücadeleyi örgütleyen militanlardan biriydi. 12 Eylül'de tutsak düştü. Üç yıllık tutukluğunun ardından Elazığ Hapishanesi'nden tahliye edilmesi gerekirken hapishane idaresi tarafından işkencede katledildi.

Kadri GÜLDÜ

Mart 1980

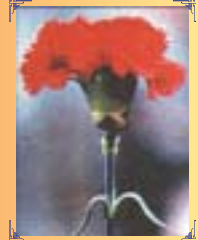
Kuştepe'de jandarmalar tarafından katledildi. Liseli DEV-GENÇ'liydi.

Mevlüt ÇINAR

Mart 1980

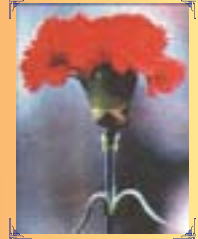
1979'da mücadeleye katılan Çınar, mücadelesini sürdürdüğü Kars'ta bir evde ölü olarak bulundu.

Mehmet Ali KARASU

Mart 1980

Malatya'da anti-faşist mücadelenin ön saflarındaydı. Önemli sorumluluklar aldı. Malatya'da polis tarafından gözaltına alınarak işkencede katledildi.

Dünya halklarının kurtuluş kavgasında düşenler...

Josef Stalin

6 Mart 1953

Sosyalizme adanmış bir yaşam

Josef Stalin, Ekim devriminin, Lenin'in ardından sosyalizmin inşası sürecinin ve Nazi işgaline karşı savaşın önderlerindendir.

En zor dönemlerin, zor görevlerin insanı olmuş, bu özellikleriyle öne çıkmıştır. Sosyalizme saldırılar, çoğunlukla önce ona saldırır.

Devrimden sapmalara, sosyalizmin yolundan saptırılmasına ve sınıf düşmanlarına karşı uzlaşmazlığı, ona düşmanlıklarının asıl nedenidir.

Tam adıyla Josef Vissarionoviç Stalin 21 Aralık 1879'da Tiflis'de doğdu.

1894'te Tiflis Ortodoks ilahiyat okuluna başladı. Bu yıllar Rusya'da işçi sınıfı hareketinin büyüdüğü ve Marksizmin tüm Rusya'ya yayılmaya başladığı yıllardır. Stalin, ilahiyat okulu-ndayken 15 yaşında Marksist eğitim gruplarında yer aldı. Kısa süre sonra Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi Tiflis Örgütü'ne üye

oldu. Tiflis'te işçi gruplarına dersler vermeye başladı. Ama öğretirken öğreniyordu. Daha sonraları **"İlk öğretmenim Tiflis işçileriydi"** diyecektir.

1900'de Iskra Gazetesi çıkmaya başladığında Stalin, Lenin'in düşüncelerini benimsedi. Ve bir daha da hiç ayırmadılar.

1902'de tutuklandı. Bu dönemde Kafkasya Birliği Komitesi'ne seçildi. Partide yaşanan Bolşevik-Menşevik ayrışmasında safını Bolşevikler'in içinde belirledi. Defalarca tutukluluklar, sürgünler yaşayan Stalin, 1910'dan itibaren partinin Merkez Komite üyesi olarak sürdürdü faaliyetlerini.

Partide pratik eylemlerin örgütleyicisidir. Kızıl Ordu'nun Askeri Komiserliği'nde eğiten ve yönetendir. Ulusal Sorun'un çözümünde bir teorisyen olarak yol göstericidir.

İç savaşta gösterdiği başarılarından dolayı 1919'da Lenin'in önerisiyle bütün Rusya Merkez Yürütme Komitesi tarafından "Kızıl Bayrak Onur Nişanı" ile ödüllendirildi.

1918'de uğradığı suikast nedeniyle Lenin'in sağlığının bozulması üzerine, 1921'in sonuna doğru Merkez Komitesi Lenin'in önerisiyle 3 Nisan 1922'de Stalin'i Merkez Komitesi Genel Sekreterliği'ne seçti. Stalin bu görevi ömrünün sonuna kadar la-yıkıyla yerine getirdi.

Bu görevinde karşı karşıya kaldığı en önemli saldırı kuşkusuz Hitler'in ordularının saldırısıydı. Onlarca ülkeyi işgal ederek Moskova önlerine dayanan Hitler faşizmi, Stalin'in önderliğindeki Parti ve Sovyet halkları tarafından yenilgiye uğratıldı.

Dünya halklarına zaferler armağan eden Stalin, sosyalizm mirasımızın bir parçasıdır ve öyle kalacaktır.